465

Sir Theagaraya College Bulletin

JULY—DEC. 1957

SWITNESS AND LIGHT

465
1-88

OFFICE OF THE REGISTRAR OF ...
MAD...

486

Hon'ble Sri M. Bakthavatchalam unveils the Portrait of Sri Manali Srinivasa Mudaliar while His Excellency the Acting Governor Sri P. V. Rajamannar declares open the New Zoology Block.

Sir Theagaraya College Bulletin

July—December
1957

Madras-21.

Vol. VII.
Nos. 36-37.

98605

JL
T45,1,2110,N51
N57.7.36 & 37

EDITORIAL BOARD

PROF. M. K. SHANMUGAM, M.A., L.T.,
(*Editor-in-chief.*)

Prof. M. Sreeramulu, M.A., L.T.
Prof. M. Rajamanickam, M.A.
Prof. T. Kodandaramaiah, B.O.L. (HONS.)
Vidwan Sri K. Rajagopalan, B.A., B.O.L.
Prof. K. Rajagopal Naidu, M.A., L.T., DIP. ECON.
Sri A. V. Subrahmanya Iyer, M.A.
Sri G. Venkateswarlu, B. SC. (HONS.)
Prof. G. Madan Mohan Rao, M.A.,
Prof. Srimathi Neela Mudaliar, M.A.
Prof. V. Shanmuga Sundaram, B.A. (HONS.) (ECON.), M.A. (POL. SC.), M. LITT.
Sri B. Chengalvarayan, B. COM. (HONS.)
Sri V. R. Kanniah, B.A. (HONS.)
Sri V. Sundara Rao, B.A.

CONTENTS

EDITORIAL

THUMB NAIL SKETCHES

Professor T. Dhanakoti, M.A. — *M. K. S.* — 1

GENERAL

At Home and Abroad — *P. Natarajan, M.A.* — 4

ENGLISH

The title of the Play, "As you like it" — *M. Sreeramulu, M.A., L.T.* — 7

Character of Satan — ,, — 9

Treatment of Love in "Sakuntala" — *K. S. Narasimhan, M.A.* — 11

Matthew Arnold as an Elegiac Poet — *V. Nagarajan, B.A (Hons.)* — 13

Gandhi as a leader — *V. Loganathan, B.A.* — 15

TAMIL

Vazhthu Vilakkam — *Vidwan M. Rajamanickam, M.A.* — 17

Devarin Karpanaithiram — *Vidwan M. P. Ramanatha Chettiar* — 20

Nagaippum Nanamum — *T. M. Kumaraswamy, B.O.L. (Hons)* — 24

TELUGU

Geyalu, Muthyalasaralu — *Vidwan T. Kodandaramaiah, B.O.L. (Hons.)* — 28

Bhuvana Vijayamu — ,, — 32

Anjali — *Vidwan B. Bhavanarayana, B.O.L.* — 39

Ghoshayatra — ,, — 40

Dushyanthuni Seelamu — ,, — 46

HINDI

Mera Gam — *K. Rajagopalan, B.A., B.O.L.* — 51

MATHEMATICS

Equation to a Locus — *K. Rajagopal Naidu, M.A., L.T., Dip. Econ.* 53

PHYSICS

Broadcasting — *A. V. S.* — 55

NATURAL SCIENCE

The Cockroach — *G. Madan Mohan Rao, M.A.* — 58

The Mechanism of Evolution — ,, — 63

HISTORY

Education — *Srimathi Neela Mudliar, M.A.* — 65

Classification of Constitution — *P. Natarajan, M.A.* — 68

ECONOMICS

Economic Progress of the Union of Soviet Socialist Republics — *V. Shanmuga Sundaram, B.A. (Hons.) (Econ.), M.A. (Pol. Sc.), M. Litt.* — 71

The Complimentarity of Agriculture and Industry — *Unni Krishna Menon, M.A.* — 79

N.C.C.

Second Annual Combined Naval Training Camp—Visakhapattanam.		*Sub. Lt. N. Ramanatha Rao*	81

STUDENTS' CORNER

Marine Free Living Protozoa	(English)	*T. G. Jagannathan*	85
'(Ye) Martram'	(Tamil)	*M. Manimaran*	1
Natpu	,,	*M. Amanulla Khan*	4
Barathiyin Perumai	,,	*P. Pazhanivelu Pugumuga*	6
Karutthuraigal	,,	*S. Rudrapathi*	9
Pandai Tamizharin Veeram	,,	*A. Easwaran*	11
Seerthirutha Vathigal	,,	*P. Pazhanivelu Pugumaga*	13
Ulagachamadanam	,,	*E. Damodaran*	15
Putthulagam Kaanbom	,,	*S. Sivakumaran*	18
Samooga Sevai	,,	*P. A. Chittuswamy*	20
Vadhuvai Ilakkiam	,,	*Muthu Neela*	22
Pandaiya Tamizh Veeramagalir	,,	*A. Easwaran*	24
Antha Kural	,,	*T. K. Varadan*	26
Thirukkuralin Uvamaithiram	,,	*S. Seshachalam*	29
Peddana Varoodhini	(Telugu)	*K. S. Lakshminarasimha Rao*	32
.........Vinura Vema !	,,	*T. Theagarajamoorthy*	35
Nayavartha	,,	*I. Ekambaram*	36
Prema Lekha	,,	*Alivelumanga*	39
Kalam Aagindi	,,	*Mudda Chitti Babu*	40
Ramarajabhooshanuni Varnana-samarthyamu	,,	*J. Sivannarayana*	41
.........Nerchuko !	,,	*G. Muni Krishnudu*	42
Railulo...... ...	,,	*N. Lakshminarayana*	43
Gali Medalu	,,	*K. Jaganmohana Rao*	45
Vayojana Vidya	,,	*T. V. Narayana*	47
Allasanivani Yallika Jigibigi	,,	*C. Lakshmana Reddi*	48
Barath Ma Sikshathmaka Kranthi	(Hindi)	*M. Surendranath*	53
Anushasan	,,	*M. Lalchand Jain*	55

OLD STUDENTS' CORNER

Namovakamu	(Telugu)	*O. Anandaram*	56
Vidya-Vithamu	,,	*A. Muralimohana Rao*	56

Sir Theagaraya College

Vol. 7 JULY—DECEMBER 1957 Nos. 36 & 37

The Curse of Language

We have now almost two different systems of education, one at school and the other at college level. To say the least, students caught between these two systems of education seem to share the fate of those who fall between two stools. It is a real pity that school education as it obtains now only points the way to a collegiate course in the University. It does not enable a student to enter a profession in life straight away; for one reason, he is immature. In other words, he is only fourteen plus. Secondly, his mental equipment is inadequate. So while the school course is hardly a training for life and therefore makes the college course at least for a year or two inevitable, school studies do not progressively lead to college studies. To put it simply, there is a hiatus created between the two courses, that it becomes the ultimate responsibility of the student to bridge it. It is a thousand pities that authorities at either end turn a blind eye to the almost insuperable difficulties the student passing out of the school has to contend against in adjusting himself to college life. The main difficulty is obviously the medium of instruction. It is good pedagogy to assert that learning becomes effective and fruitful if it is acquired through a single medium, and the best at that, of course, is the mother tongue. There are educationists who say that higher education could be imparted through a foreign medium. And therefore they justify the retention of the foreign medium at the University level. Their stand is unnatural if not untenable. It is the curse of our country and of our State in particular that school students who learn through the mother tongue or regional language, have to switch over to a foreign language immediately on entering college. Other countries are not bedevilled with this language problem. They have their children taught through the same medium up to the highest level of education they are fortunate in that language is no impediment at all in the field of education. No doubt they study foreign languages for enriching their culture, apart from garnering the knowledge available in those languages.

It is preposterous to give English the first place in the curriculum of college studies, just because all higher knowledge, scientific or otherwise, is available in English, and because the mother-tongue or regional language is reported to be not a fit instrument for communicating scientific and technical knowledge. It is further argued that three hundred years of English study has made us feel quite at home in the language and also made us masters of it. The latter part of the statement is questionable. It may be that we are quite at home in English and therefore we may prefer it to any other foreign language for the purpose of higher scientific education. But to say that English is ours by the compulsion of historical events and that we have achived mastery over it would be to evoke the ridicule of the Englishman in the first place.

It is hightime we shed this Anglo-mania. Let us talk in the language which is our birthright and also learn through that language. For the veriest tyro in the profession of teaching would say that assimilation of ideas, not to speak of germination of new ideas, is easier through the mother tongue or the regional language which approximates to it. Assuming that the mother tongue is not a fit instrument now for communicating western scientific thought, it can be made so as other nations have done. No self-respecting nation would give pride of place to a foreign language. Political subjection in a way made this an unhappy feature of our educational system. Now that we are emancipated, we should cast of the fetters of a foreign language and at the same time enthrone our own languages which pulse through our blood, which interpret faithfully our emotions, and which inspire our thoughts and ideals in all the spheres of our national life.

To conclude, University education must be imparted through the mother tongue, ensuring continuity of the thought process that starts with the school and has to proceed right through. For what is education without the stimulation of thought. The double medium that is inflicted on the growing minds of our children undoubtedly paralyses thought, thwarts the growth of personality, and even creates an inferiority complex. The under graduate of today is neither confident of his power to use the English language nor his own mother tongue. He passes for a parrot, and is rated highly for his repetitions by his examiners. What a pass education has come to in our country! It is no wonder that we have few thinking minds in the student world today. No wonder that unscrupulous and ingenius outsiders operate on their unthinking minds and rush them into unwholesome actions. Let us strive to remove the "curse of language" from our educational system. Let English be there, by all means, occupying no mean or insignificant place. But let the mother tongue shape and mould the young minds, which when fully blossomed may sway the whole world by their dynamism.

pas
expe
away
comm
a profe
instinct

n
he
was
in
was
into

ge

Br

-
il
t
ie
7,
re
the
held
ebra-
edom
cance
ce in

---

ege

art, music and literature in Tamil Nad. It is but fitting that the Government should come forward to honour persons who contribute towards this renaissance. Mr. P. Sambanda Mudaliar has been greatly responsible for raising the standard of Tamil drama. He is rightly called the "Father of the modern Tamil Drama". No doubt he is a versatile artist. Dr. M. Varadarajan, Professor of Tamil, Pachaiyappa's College, Madras, is well-known to us. He is a member of our fraternity. We take this opportunity to offer our felicitations and congratulations to Dr. M. Varadarajan. He has made a distinct contribution to Tamil literature. He is an erudite scholar in Tamil. He is also the reputed author of several interesting and instructive books. The name of Srimathi Sundarambal is a house-hold name to-day. She is the modern "Avvaiyar". She has roused the national consciousness of the people of Tamil Nad through her music and acting. It is a matter of pride that the Government of Madras have honoured two eminent sons and a daughter of Tamil Nad who have distinguished themselves in art and literature. It is also most fitting that these distinguished men and lady should be presented with awards on the occasion of the Centenary celebrations of our struggle for freedom.

The spade of archaeologists:

The Dharmodaya Sabha, a Buddhist organisation of Nepal, claimed to have discovered an Asoka Stupa west of Lumbini, the birth place of the Buddha. The stupa was found buried in the earth with only a two-foot projection above the ground. The same Sabha had already discovered two Asoka Pillars in the same area. The archaeological excavations carried on at Mohenjo-Daro and Harrappa, have proved beyond doubt that nearly five thousand years ago, there existed a highly civilized community. It has been called the Indus Valley Civilization. With partition in 1947, India was cut off from these valuable research grounds. Recent excavations at Lothal in Ahmedabad district, Bombay, have yielded almost the entire range of finds discovered at Mohenjo-Daro and Harrappa. It has thrown considerable light for further research. We are led to believe that the Indus Valley Civilisation was not confined to a limited area but that it covered fairly many places in North India. In this connection it is worthwhile to recall the views of Mr. K. M. Munshi who had propounded the theory long before the Lothal excavation that the Indus Valley Civilisation was not an isolated civilization but was truly an extensive one covering Rajasthan, Gujerat and even Saurashtra. We have every hope that further research may reveal the missing link between the Indus Valley and Vedic civilisations. Indeed the Lothal excavation has brought to light a Mohenjo-Daro in India!!

Obituary:

India has lost two great sons of India—Dr. Alagappa Chettiar and the Andhra Kesari, Mr. T. Prakasam. The devotion of Dr. Chettiar to the cause of education is well-known. Karaikudi to-day is a well-known educational centre and the great work that Dr. Chettiar has done there is an immortal testimony to his unlimited love for education especially on the research side. No doubt Karaikudi is a "Mecca" for educationists. In his death we have lost a great philanthrophist. His example is worthy of emulation.

We have lost a veteran patriot in the death of Mr. Prakasam, the Andhra Kesari. He was one of the brave band of satyagrahis who were pillars of strength to Mahatma Gandhi in the early years of this century. Mr. Prakasam sacrificed his lucrative practice as a great lawyer and joined the freedom struggle. He was editor of the "Swarajya". He was rightly called "the Lion of Andhra". In short his life was a glorious record of sacrifice and service in the cause of the nation. His life would ever be an inspiration to the young.

Dr. P. Varadarajulu Naidu passed away on 23—7—1957. He was responsible for infusing the spirit of nationalism in Tamil Nad for nearly forty years. He sacrificed his lucrative practice in medicine and joined the national movement. Indeed his death is a great loss to the country. Dr. Naidu was popularly known as the Tilak of South India. His spirit of service is worthy of emulation. He was a staunch nationalist to the core. His death had removed from the ranks of political workers a stalwart nationalist and a great citizen of India. Till his death, he was in the forefront of the public life of the country in general and of our state in particular. Long live his memory!

Mr. Devadas Gandhi, youngest son of Mahatma Gandhi and Managing Editor of the "Hindustan Times", died at Bombay on 3—8—1957. In his early days he was promoting the national cause as a journalist. When he joined the Hindustan Times, New Delhi, he devoted himself to the work on the paper

in various capacities. He always identified himself with any cause of nationalism. He was anxious equally to promote standards of newspaper ethics and raise the standards of the journalistic profession. He stood firmly for independence of newspapers as mirrors and moulders of public opinion. With keen filial devotion he threw himself heart and soul into the task of promoting the ideals of the Father of the Nation. The passing away of Devadasji is a great loss to the country. His premature death is a severe blow to the Congress and the Press. His untimely death is also a national loss. We all mourn the loss.

The Aga Khan, Sultan Sir Mahomed Shah, the spiritual head of the Ismaili Moslem sect and a direct descendant of the Prophet Mohamed, passed away on 11th July 1957. He was held in God-like veneration by his devotees, who had weighed him in gold and platinum, diamonds and other precious stones more than once. The title Aga Khan means "the gentlemanly king". He was a liberal in politics. He played an important part in the founding of the Muslim League. He took a keen interest in race horse breeding. He governed no territory. He ran no business house. Still his follwers were numerous. He was born in the Indian sub-continent but lived and died in Europe. In a way he was a citizen of the world.

Yellow Rain:

Singapore had mysterious "yellow rain" on May 30, 1957. The people believed that the rain, which fell in yellow-specked droplets, was the result of radio-active fall-out from Britain's Christmas Island hydrogen bomb test. It was further reported that the yellow rain had stained people's clothes and the roof-tops of cars.

Ban on Nuclear Tests:

The leaders of the world over have repeatedly called for abandonment of unclear and thermonuclear test explosions in the interests of the future of all humanity. Our Prime Minister has rightly emphasised the need for imposing ban on nuclear tests. India's Defence Minister, Mr. V. K. Krishna Menon too has appealed to the world powers "to save humanity from the disasters of ionised radiation". There must be a prohibition of the manufacture of such nuclear weapons of warfare. The heaps of the Hiroshima disaster should be an eye-opener to the statesmen of the world. The reaction of the British to the recent Pacific tests only confirms the growing support for non-violent methods. A great concern has been expressed over the nuclear race by a majority of the public in England. Mr. Bertrand Russell, British Philosopher and Mathematician said in a message sent to an international conference of scientists that man must abolish war or be destroyed. Earl Russel added that a nuclear war would be "an immeasurable catastrophe".

The Commonwealth of Nations:

The Commonwealth Prime Ministers' Conference was held in London 26-6-1957. Flags of the ten member countries of the Commonwealth fluttered from specially erected flagpoles at No. 10, Downing Street, the headquarters of the United Kingdom Prime Minister. Dr. Kwame Nkrumah, Prime Minister of the new independent Commonwealth nation of China (West Africa), attended the conference for the first time. Top priority was given to the discussion of the disarmament proposal. The part played by Mr. Nehru at the conference heightened the value of the discussions. The situation in the Middle East was discussed. Mr. Nehru suggested that "not guns but butter" would help solve the problem of the Middle East. There was a wide measure of agreement among the statesmen of the ten Commonwealth countries with regard to the admission of China to its lawful place in the United Nations.

Independence of Malaya:

At the stroke of midnight on 30th August, 1957, the Federation of Malaya became an independent sovereign state. We are happy indeed to see another Asian country freeing herself from the shackles of foreign rule. The British rule has ended and the self-government of the Malayan people has begun. The one legacy of the British rule in Malaya is the good administration, which should not be allowed to suffer in efficiency or integrity in the years ahead. Mr. Jawaharlal Nehru, our beloved Prime Minister, characterised this event as another step forward in the awakening and rejuvenation of Asia. The people of Malaya, however, have decided to remain within the Commonwealth of Nations. It is a wise step in the right direction. Now Malaya becomes the tenth member of the Commonwealth. To quote the words of our Prime Minister "This is a great day (30-8-'57) not only for Malaya but for Asia, and we welcome it and send our greetings to the people of Malaya on their achievement of independence". May the Malayan people achieve their cherished goal of building their country! We also sincerely believe that the new independent, sovereign state of the Federation of Malaya, as a free and equal partner in the Commonwealth, will help to strengthen the greatest force of peace in the world to-day. Long live the Malayan Merdeka!!

The Title of the Play, "As You Like It"

by
M. SREERAMULU, M.A., L.T.,
Professor of English.

'As You Like It' is perhaps the most delightful of all the comedies of Shakespeare. Among the many interesting features of this play even the title itself is one. Shakespeare seems to have departed from his normal practice in naming this play. He does not name it either after the hero or the heroine of the play. Again, the title of the play does not suggest the main theme of the play. For instance, 'A Mid-summer Night's Dream' is a play about what happens on a mid-summer night. Similarly 'Much Ado About Nothing' and 'All's Well that Ends Well' are plays whose course of action is indicated by the titles themselves. In this respect 'As You Like It' differs from most other comedies of Shakespeare. It looks as if Shakespeare leaves the choice of the title of the play to the reader himself. Shakespeare seems to suggest that the title of the play is not of much importance. The only other play of Shakespeare's which can be compared with 'As You Like It' in this respect is 'Twelfth Night', which is also a delightful comedy with the alternative title 'What You Will'. Even in this play Shakespeare seems to say that the title is not of great importance, for all that matters is whether the reader likes the play or not.

Some critics are of the opinion that the title of the play echoes some words in the preface to Lodge's 'Rosalynde'. In this preface Lodge warns his readers not to expect a work of great learning or eloquence or any striking love-poem. He tells them that they must accept his tale for what it is worth, remembering the circumstances in which it was written. Finally he concludes, "If you like it, so; and yet I will be yours in duty, if you be mine in favour." These critics say that the title of Shakespeare's play is to some extent based on the words, "If you like it, so". There is no doubt that Shakespeare is to a large extent indebted to Lodge's 'Rosalynde' for the incidents of his play. But just as he transformed the story of that long-drawn-out novel into one of the pleasantest comedies in the English language, so also his magic touch has brought about a 'sea-change' in the words "If you like it, so". There is something rich and strange in the title 'As You Like It' and there can be no question that it is infinitely superior to the words, which according to these critics form its basis.

There are other critics who say that the title of the play has a special significance. According to them Shakespeare seems to have had in view the happy drift of the play when he named it. In particular they say that the title of the play refers to the happy conclusion. At the end of the play each reader or spectator might have said to another, "This is indeed as you like it". Hudson says that everything in the play turns out as the reader likes it. Rosalind marries Orlando. Frederick and Oliver give up their bad ways and become good brothers. The banished Duke regains his lost dukedom. In fact, everything ends most satisfactorily. It is for this reason that critics say that Shakespeare calls the play, "As You Like It".

Stopford Brooke has something new to say about the title of the play. He is of the opinion that the title 'strikes the chord of this beautiful, gay and graceful play'. Shakespeare, according to him, having written the play seems to say, "Take it as you like it, in whatever way it pleases you". In other words, there are many different elements in the play and each one of these elements might be of interest to one type of reader. For instance, in the play we come across

mirth and seriousness, grave and lively characters and youthful love and self conscious melancholy. The reader has the liberty to choose what he likes. He can take anything he likes out of these different elements. In Brooke's opinion, Shakespeare seems to tell the reader, "It is written for your pleasure. Take it for your pleasure". Brooke says further that Shakespeare wrote the play as he liked it, for his own delight. Having written the play he tells his readers, "I have made a new thing; let everyone enjoy it".

There are some Shakespearean scholars who think that the title of the play glances at the careless ease of the forest life which the play pictures. This life in the forest is free from the common evils of civilized life. It is unfettered by the checks and restraints of society. It flows smoothly, free from cares and worries. As Shakespeare himself says, in the forest of Arden the people "fleet the time carelessly as they did in the golden world". This life is indeed as one likes it to be. So the play is called 'As You Like It'. Verity, on the other hand, says that Shakespeare is referring to the character of the piece itself in the title. He thinks that the title and the epilogue form a sort of playful plea for the acceptance of the play. "As You Like It" is a mixture of comedy and romance, with occasional touches of seriousness. There are, of course, some improbabilities in it. For instance, Orlando's mock-courtship of Rosalind in disguise and the sudden conversions of Frederick and Oliver are highly improbable. This is due to the fact that Shakespeare in writing this play seems to have followed the free bent of his fancy. Having written the play, Shakespeare seems to have anticipated the objections that critics might raise against his play. So he forestalls their objections by telling them, "Here is the piece; interpret it in any spirit you like." This is also the reason why Rosalind in the epilogue says humorously that it is not a good play but charges the ladies to like as much of it as pleases them. She proceeds to tell the men to love the play for the sake of their women.

To conclude, 'As You Like It' is a happy blending of many elements each of which could be of interest to a particular type of reader. In naming the play Shakespeare might have thought of the general drift of the play or the chief characteristics of the play. He might have tried to defy criticism by calling it neither a comedy nor a romance but leaving the title to the choice of the reader.

CHARACTER OF SATAN

by

M. SREERAMULU, M.A., L.T.,
Professor of English.

486

Satan is one of the most vividly depicted characters in "Paradise Lost". We can even say that in comparison with him most of the other characters pale into insignificance. This is in a way due to the fact that Milton in his epic asserts eternal providence and justifies the ways of God to men. The story of "Paradise Lost" itself does not give much freedom of action to many of the characters in it. The actions of the angels of God, for instance, are determined only by the necessities of the story. Even Adam and Eve are much in the hands of Providence and their sphere of action in the Garden of Eden is very limited indeed. In contrast to this, Satan his an opportunity of distinguishing himself by free and heroic action. In fact, he sets himself up in opposition to the will of the Almighty. It is for this reason that some literary critics are of the opinion that Satan is the true hero of "Paradise Lost". Blake, a fellow-poet, said that Milton was of the Devil's party without knowing it. Satan, no doubt, has many of the qualities that Milton himself passionately admired. But Milton was too good a Christian to make the arch-enemy of God the hero of his epic. Milton takes care to dispel any such notion that might arise in the minds of his readers. He gives Satan such names as 'Arch-fiend', 'Arch-enemy', 'Apostate-angel', 'the adversary of God and man' and 'the author of all ill'. In this way Milton makes it clear that Satan is only the villain of the story and not its hero.

There are, of course, some admirable qualities in Satan. If his cause is just, he would truly be a great hero. But there are some fundamental defects in him which make his position untenable, if not unworthy. Pride is the root cause of all his action. It is due to a sense of injured merit that he rebels aganist God. Again, it is this inordinate pride that makes him resolve never to submit himself tamely before God. Naturally this resolution arouses in him such detestable qualities as envy, revenge and the love of evil.

Though Satan's position is thus weakened by the fundamental defect mentioned above, he has a boundless power of endurance, heroism and indomitable courage. Milton describes all these qualities of Satan in words of great eloquence and power. Satan, along with his followers, has been hurled headlong from the battlements of Heaven. He falls down and down till he comes to rest on the surface of the burning lake. He and his followers are bound in adamantine chains and lie stupefied for many days. But the moment Satan regains consciousness he tries to find a way out of his seemingly hopeless position. Though in pain, he encourages his second-in-command, Beelzebub, and tells him that though they have been defeated in battle, they have not lost everything, for they still retain the unconquerable will and courage never to submit or yield. Further, he says that he will never bow and sue for grace before god. In fact, he speaks like a leader, though we know that his is a lost cause. Later he restores the courage and discipline of his troops, though they have suffered a crushing defeat. Every word that he speaks to the mighty host of fallen angels is instinct with power and resolve. It is no wonder that his followers forget the terrible pains of Hell and rejoice in the thought that they possess such a matchless chief. Moreover, Satan exhibits great personal courage. When the fallen angels decide to take revenge upon god by seducing Man, Satan readily comes forward to undertake the long and perilous journey from Hell to the newly-created world, while

all the others are silently hesitating. Conscious of his own merit as a leader, he proceeds to tell his followers that he is nearest to god's wrath.

In spite of these qualities in his favour, no one can deny that Satan is a crafty and subtle fiend and that he is the embodiment of evil. Satan's appeals to his followers show that he is a scheming politician as well as a daring leader. It is his intention to make use of every means to further his ends. He encourages them, twits them and taunts them. He even indulges in biting irony to make them conscious of their miserable lot in Hell. His scheme for taking revenge upon God is devilish. He hints to his followers that a subtle way of wreaking their vengeance is to seduce man, who, according to a rumour in Heaven, will inhabit a newly-created world. It is this plan which is later adopted by the fallen angels after due discussion in Pandemonium. Satan can thus be taken as a person whose one desire is to disobey God. God allows him to work his dark design in order to bring worse punishment on him. So Satan is truly called 'the author of all ill'. But it is the evil in Satan that makes God show his great goodness to Man and redeem him through His son.

The glowing descriptions of Satan and his qualities as a leader have misled many into believing that he is the true hero of "Paradise Lost". There can be no question that he is the dominant figure in the first half of the epic. But it would be wrong to say that Milton has made him a hero, for Milton takes care to make us understand that Satan is a detestable creature. As we read through the epic, we are aware of a gradual degradation in the position he holds. On this point Lewis says nicely, "From hero to general, from general to politician, from politician to secret service agent, and thence to a thing that peers in at bedroom or bathroom windows and thence to a toad, and finally to a snake—such is the progress of Satan". Thus Milton shows first Satan at his height and then traces the effect of his self-intoxication when it encounters reality. Failure to understand this fall in the character of Satan has resulted in a controversy in literary appreciation. There are many who even today believe sincerely that Man is not the hero of the story of the Fall of Man. There is also another explanation of this conflict of opinions. Sometimes characters who would be detested in real life taken on a different hue in literature. For instance, we come across an interesting bore in Stevenson's novel, 'The Wrong Box'. Every one dreads a bore in real life but in the novel the reader finds him a most interesting character. This is what has hapened to Satan. No one in his senses will deny that Satan will be of an abominable person to meet with in daily life. But the necessities of the story and Milton's vivid portrayal of a character fighting against odds have made many a literary critic believe that Satan is a truly heroic character. When we bear this in mind we shall form a correct estimate of the character of Satan. We shall then look upon him as a character endowed with great qualities but still the personification of evil who is responsible for the fall of Man from a state of pristine purity.

Treatment of Love in "Sakuntala"

by

K. S. Narasimhan, M.A.,
Lecturer in English.

Kalidasa, the author of "Sakuntala" was mainly a love poet. He portrayed love in all its varieties and moods, from the half comic flirtation of a passing sentiment to the exquisite rapture of moral love. But not much is known about his life and attitudes from his own works. For, like Shakespeare, he was highly impersonal. This much can be said about him from a study of his plays and poems; he was endowed with a highly sensitive mind and he observed men and nature with exquisite imagination and sympathy. His works are therefore highly romantic particularly in their love themes.

King Dushyanta happened to go on a hunting expedition. In the forest he saw Sakuntala in the company of her maids. They were watering the plants. Dushyanta was charmed by Sakuntala's beauty and then he learnt her history from her maids. Sakuntala too was fascinated by the grace and beauty of the King. Their love then culiminated in their 'gandharva' marriage. Later, with the intention of joining her husband, Sakuntala went to his palace. He denied all knowledge of her and repudiated her. His forgetfulness was, of course, due to a curse pronounced by the sage Durvasa. Subsequently when the King saw the ring he had given to Sakuntala, he recognised her and accepted her as his wife.

This is the story in outline and it will be noticed that it is nothing more than the traditional love theme. But Kalidasa's genius consists in the way he treats the subject. To quote Rabindranath Tagore, Kalidasa's object was 'to elevate love from the sphere of physical beauty to the eternal heaven of moral beauty'. When the lovers met in the forest for the first time, they were indeed fascinated by each other. But there was certainly nothing spiritual about their love. In fact their surrender to their passion was a moral fall for both. Sakuntala was a daughter of the hermitage and a child of Nature. She had not known love before. Hence when she was overtaken by a sudden passion, she yielded to it. She could not, rather found no need to, restrain herself. She was too simple to distrust her lover. The position of Dushyanta was nothing better; Sakuntala's fall was his fall too, for he too yielded to his passion as readily. So that was the beginning of their love which was inspired by a mere desire. But that was only the beginning. The gross earthiness of their passion was erelong transmuted into a moral union. That transformation was effected by suffering and penitence. Sakuntala's sin was burnt away in her anguish when she saw no reason to live any longer.

"O divine earth, open and take me in" was her prayer.

For Dushyanta's part, he was purified and redeemed by his penitence. As soon as he saw his signet ring he recollected his secret marriage with Sakuntala and was overwhelmed by a deep remorse.

> "I let the radiant full stream flow past me
> And in my desert thirst for the mirage".

Thus both the lovers underwent 'a long and austere *tapasya*' and rendered themselves worthy of each other. The repudiation had really been a blessing in disguise for both. It not only served to purify and ennoble their characters but helped them to realize the bliss of spiritual union. Kings of old, placed as they were, could never learn the value of true love. Dushyanta was fortunate in that he realized it though by suffering and austerity. It

should have been an exquisite experience for him when he broke out

> "I have found you I have found you. All is won".

Part of the charm of the love-making lies in the background of nature. Kalidasa created a charming sylvan setting for the amorous escapades of the lovers. There were also the innocent animals which added to the joy and beauty of the forest life. Such a spot, like the Forest of Arden, was but a fitting scene for the love-making of Dushyanta and Sakuntala. But what is more important, their later reunion took place in an equally charming sylvan atmosphere. The background of nature has therefore a special significance in the play. Kalidasa was not only a love poet but a nature poet as well.

From start to finish there is an undercurrent of pathos in the play. Joy and tears are near allied in life ; and art is but a reflection of life. In "Sakuntala" the emotion of love is rendered more tender, more charming and more realistic by the pathos which attends it. There is a pathetic irony in Sakuntala's farewell to her dear ones. The sorrow is deepened as the play advances. The culmination is of course the scene in which she is repudiated by her own husband, when she breaks down under the weight of anguish. Dushyanta too gains our sympathy. For his rudeness is not due to any perversity of character but to a superior force, the curse of Durvasa. Thus the theme of love is made more tender and charming by the sense of pity that is associated with it.

The object of Kalidasa was not merely to glorify conventional love. His aim was to show how the mere relation of the sexes could be elevated to the heights of spiritual bliss through austerity. In "Sakuntala" 'there is one Paradise Lost and another Paradise Regained'.

Matthew Arnold as an Elegiac Poet

by

V. NAGARAJAN, B.A. (HONS.),
Lecturer in English.

Matthew Arnold's poetry reveals the touch of the mature artist who is sure of his hand and the effect he intends to produce. The poet has a well designed structure in mind and when the subject suits his inspiration, he bursts into poetry. His appeal is at its best when the note is elegiac.

An elegy is "a short poem of lamentation or regret called forth by the decease of a beloved or revered person, or by the general sense of the pathos of mortality". This form of poetic art and had its origin in Greek literature where it was employed to express themes of war and love rather than death. But, from the sixteenth century onwards in the English language it has come to be associated with mourning and death. Milton's "Lycidas" is an example. Perhaps the most celebrated elegy in the English language is Gray's "Elegy written in a Country Church Yard". This, however, belongs to a class apart, as it is not addressed to the memory of any particular person. The elegy, as it is popularly known to day, is a short poem of a mournful and meditative nature without merely being an outburst of emotion.

There is a singularly melancholy strain in Arnold's philosophy of life. The poet is baffled by the great contradictions of life. While people claim to have progressed much, they have actually lost faith in the nobler values of life; moral values seem to be at a discount; the comforting thought of benevolent leaders is absent. The characteristic mood of Arnold is therefor one of sadness. An inherent melancholy, a continuing pensive mood haunts him. It is partly the result and generally the cause of his messianic complex. Arnold is shocked by the deplorable lack of faith in religion and moral values in his age. To him life should be pure and chaste, taking after the lofty models of great man. He defines poetry as the criticism of life. Poetry, therefore, should have the high accent which penetrates life. In short, everything should go to make man's life better and idealistic.

"Rugby Chapel" mourns the death of the poet's father, Dr. Thomas Arnold. It is a vindication of the personal merits of the great headmaster of Rugby. The poet's mood is one bred by melancholy. It is so because the subject is death. But Arnold extends the scope of his poem to embrace the wide field of human existence. We see the poet's feelings of devotion to his father. More than that, there is a marked sense of pity at the miserable life of his contemporaries who represent mankind at large. Men and women lead an animal life, wasting time in trifles. Their course on the earth has only the empty fury and fret of aimless strugglers. All their sound and fury will be of no avail to them when they have to render an account of their actions on earth to God on the Day of Judgement. Life is futile if it is spent out in the profitless occupations of the world. Dr. Arnold's courage, his sympathy to the suffering and his desire to help the weak are an object lesson to the rest of mankind. The "sick hurry and divided aims" of the modern life do not affect born leaders like Dr. Thomas Arnold who stand like a sturdy rock on the seashore against which the breakers beat in vain. The "cloud of human destiny" does not darken the path of such men.

The death of Arthur Hugh Clough gave the poet the inspiration for "Thyrsis". Even here the sorrow over the departed friend does not keep the poet from contemplating the "stormy note of men contention-tost, of men

who groan". The grief is universal. Sorrow over spiritual spilt milk looms large into the picture. There is, however, great sincerity in the feelings expressed about the departed hero, but the emphasis falls unconsciously on the universal malady, rather than on personal grief.

Arnold warns "The Scholar Gipsy" against the "strange disease of modern life" and advises him to "fly our feverish contact". He shares the general anxiety of his age and finds himself torn "between two worlds, one dead, and the other powerless to be born". Unfortunately, there are not many like his father to sound the warning trumpet to those who "tread the dim borderland 'twixt vice and virtue". And, as the "vague half-believers in our casual creeds" groan in dismay, the gipsy waits for the "sparks from heaven".

One explanation of Arnold's melancholy is to be found in the fact that he glorifies idealism at the expense of imagination. His approach to life and letters is rather academic. He brings everything to the classical touchstone. The result is a restless soul — a perturbed spirit. His comments are necessarily sharp and bitter. His heart is capable of a great depth of feeling. Therefore "when he looks into his heart and writes", his poetry takes wings, expressing in its flights the melancholy workings of his mind.

A sad undercurrent penetrates the solemn stateliness of Arnold's elegiac poetry. He rebukes the materialistic spirit of his age and seeks gentleness and firm perseverance as against fitful energy. It is the voice of a man almost crushed beneath the burden of life. He dreams of resignation (not in despair) and cries with "The Forsaken Merman" "come, let's away"... This is not the impotent rage of one who has not fought the battle of life. It is the result of a noble realisation occurring at the dawn of enlightenment. The hopeless tangle of the age may threaten to make life bitter. It is against such a misfortune that the poets sends forth his prayer for the beacons of light to appear and guide the journey

"On to the bound of the waste,
On, to the city of God".

GANDHI AS A LEADER

by

V. LOGANATHAN.

" Lives of great men all remind us
We can make our lives sublime
And, departing leave behind us
Foot prints on the sands of time ".

It is said that history is the biography of great men. From time to time great men are born in the long history of humanity. Thus we had Jesus, Buddah and in our own times our Bapuji.

Gandhiji did remarkable service to the Indians in South Africa. His stay in South Africa as a barrister was a preparation for his future leadership of the Indian Independence Struggle. He returned to India at the age of forty-six. By this time he was a mature leader. The Poet Rabindranath Tagore bestowed on him the title 'Mahatma' which means Great Soul.

Gandhi at first did not take active part in politics. He was more interested in social problems such as untouchability. He heard the 'still sad music of humanity' in the lives of the poor peasants of India. The village became his ideal home. So he wished "to bury himself in a village". He studied the pitiable condition of the average Indian. He preached and practised the ways of sanitation. He found that the villages were full of the so-called "untouchables". They were in a miserable condition. Socially they were lepers: Economically they were slaves. They were denied entrance to the temples. He wanted to root out these evils. He dedicated his life to this noble cause. Gandhiji called them Harijans which means the children of God. They became members of his ashram. Gandhi succeeded in his crusade against this long curse of untouchability. Another remarkable service that Gandhi did was the promotion of social harmony. The goal of Swaraj was not far off. The days of British Imperialism in India were numbered. But Bapuji's heart was heavy. Hindus and Muslims hated each other. The Muslims wanted a separate state—Pakistan. There were communal riots. There was wholesale murder of men, women and children. Mahatma achieved the miracle of saving the nation from communal chaos by his fasts. He was ready to die so that the others might live peacefully.

Gandhi was, no doubt, a great social reformer. But he was equally good as a political leader. Bapuji played a dynamic role in our freedom struggle. He introduced a new technique in our fight for Swaraj. It was based on 'ahimsa'. Mahatmaji was the author of this non-violent movement. In theory and practice it was a right method. It was also a dynamic one. Satyagraha, non-cooperation and Civil Disobedience were based on this foundation of non-violence. Of Course, in the beginning this method proved to be a difficult one. But as days passed the practice of non-violence became easy to Gandhi and his followers. "Non-violence was more than a non-killing to Gandhi; it was freedom." And freedom to him was a social reality.

At First Gandhi was a loyal supporter of the British Raj. But the passing of the Rowlatt Act and the Jallianwala Bagh massacre turned him into a rebel. He became a revolutionary. But he aimed at a bloodless revolution. He organised country-wide hartals. Bapuji became the sole executive authority of the Congress. But power never corrupted him. He spoke the language of the common masses. The freedom movement gathered momentum under him. He protested against the unjust tax on salt. A No-tax campaign was conducted. The Non-coopera-

tion movement was started. At last, the English left India on 15th August, 1947, bag and baggage. It was a day of national rejoicing. But to Gandhi it was a day of humiliation. For 'the vivisection of India' into the Indian Union and Pakistan had become an accomplished fact.

Gandhi met the same fate as Socrates and Christ. Gandhi the peace-maker bacame Gandhi the martyr; he was shot dead at the age of eighty. The Secret of his greatness lay in his simplicity, unselfishness and self-discipline. Above all he was a great patriot. Where he sat became a temple. What he spoke became a gospel truth. With him passed away the beacon light of India. When comes such another!

Department of Tamil:

வாழ்த்து விளக்கம்

by

VIDWAN. M. RAJAMANICKAM, M. A.,

Professor of Tamil.

திங்களைப் போற்றுதும் திங்களைப் போற்றுதும்
கொங்கலர்தார்ச் சென்னி குளிர்வெண் குடைபோன்றிவ்
வங்கண் ணுலகளித்த லான்.

ஞாயிறு போற்றுதும் ஞாயிறு போற்றுதும்
காவிரி காடன் திகிரிபோற் பொற்கோட்டு
மேரு வலந்திரித லான்.

மாமழை போற்றுதும் மாமழை போற்றுதும்
நாமநீர் வேலி யுலகிற் கவனளிபோல்
மேனின்று தான்சுரத்த லான்.

என்பன இளங்கோவடிகள் சிலப்பதிகாரத்தொடக்கத்தே கூறியருளிய வாழ்த்துரைகளாம். திங்களையும் ஞாயிற்றையும் மழையையும் ஆசிரியர் இவற்றிற் போற்றியிருக்கின்றார். நூல் தொடங்கிய வாசிரியர் ஏனைய நூலாசிரியர்களைப் போல வழிபடு கடவுளையோ ஏற்புடைக் கடவுளையோ போற்றுதலின்றித் திங்கள் முதலிய மூன்றினையும் வாழ்த்தியிருத்தல் சிந்திப்பதற் குரிய தொன்றாகின்றது. இவற்றை யடுத்துப்புகாரினையும் ஆசிரியர் போற்றியிருப்பரேனும் புகார்க்காண்டம் தொடங்கிய வாசிரியர் முதலிற் புகாரைப் போற்றியிருத்தல் பொருத்தமேயென அதனைக்கொள்ளலாம். ஆனால் திங்களையும், ஞாயிற்றையும், மழையையும் ஆசிரியர் போற்றக் காரணம் யாதாகவிருந்திருக்கலாம். இவ்வாறு வாழ்த்தித் தொடங்குவது அடிகள் கால இலக்கிய வழக்கெனக் கொள்ளலாமோவெனின் அங்ஙனங் கொள்ளுதலும் குறைபாடுடையதாகவே தோன்றுகின்றது. ஏனெனில் இவர்காலத்தெழுந்த மணிமேகலையுள் இம்முறை காணப்படவில்லை. சிலம்பிற்குக் காலத்தால் முந்திய நூலாகிய திருக்குறளின்கண் இம்மூன்றும் போற்றப்படவில்லையாயினும் வானம், நீத்தார், அறம் ஆகிய மூன்றும் போற்றப்பட்டிருக்கின்றன. ஏற்புடைக் கடவுளாக ஆதிபகவனையும் ஆசிரியர் போற்றியிருத்தல் ஈண்டு நினைவுகொள்ளல் தகும். திருக்குறள், சிலம்பு ஆகிய நூல்களுள் போற்றும் முறையில் ஒப்பிருக்கின்றது; போற்றப்பட்ட பொருள்களில் வேறுபாடு இருக்கின்றது. மணிமேகலையுள் இவற்றின் அடிச்சுவடுதானும் காணப்படவில்லை. எனவே சங்ககால வாழ்த்து முறை இக்கால முறையினும் வேறுபட்டதென்பதும் சங்ககாலப் பிற்பகுதியிலேயே போற்றப்படும் பொருள்களில் கருத்து வேறுபாடு தோன்றத்தொடங்கியதென்பதும் அறியப்படும். திருவள்ளுவர் ஆதிபகவனோடு வானத்தையும், நீத்தாரையும், அறத்தையும் போற்ற இளங்கோவடிகள் திங்கள், ஞாயிறு, மழை ஆகிய மூன்றினையும் போற்றியிருத்தல் கொண்டு இதனைத் தெளிதல்தகும். இங்ஙனங் கருத்து வேறுபாடு கொளற்குரியதாக விருந்தது எது?

புறத்திணையியலுள் தொல்காப்பியர் பாடாண்டிணையை விளக்குமிடத்துக்

கொடிநிலை கந்தழி வள்ளி யென்ற
வடுநீங்கு சிறப்பின் முதலன மூன்றும்
கடவுள் வாழ்த்தொடு கண்ணிய வருமே

எனக் கூறியிருக்கின்றார். கொடிநிலை, கந்தழி, வள்ளி ஆகிய வாழ்த்துக்கள் மூன்றும் கடவுள் வாழ்த்துடனேயோ கடவுள் வாழ்த்துப்போலவோ வருமென்பதாம். கொடிநிலை, கந்தழி, வள்ளி ஆகிய மூன்றிற்கும் பொருள் கோடலில் உரையாசிரியர்களிடையே கருத்து வேறுபாடு நிரம்ப விருந்திருக்கின்றது. இக்கருத்து வேறுபாடு நூலாசிரியர்களிடையும் நிலவிய காரணத்தாற்றான் போற்றப்படும் பொருள்களில் வேறுபாடு தோன்றிற்று. ஆசிரியர்இளங்கோவடிகள் இவற்

றிற்கு ஒருவகையிற் பொருள்கண்டார். கொடிநிலையாவது மேகம். மின்னற் கொடி தோன்றுதற்கிடமாயுள்ளது என்னும் பொருளையுடையது. கந்தழி-பற்றுக் கோட்டினை யழிப்பது-தீ. ஈண்டு ஞாயிறு ஆயிற்று. வள்ளியாவது தண்மைமிகுந்த ஒளியை வழங்கும் திங்கள். எனவே வானையும், ஞாயிற்றையும் வளர்மதியையும் கடவுள் வாழ்த்தினையொப்ப வாழ்த்தித் தொடங்கினர் அடிகளார் தமது நூலை. ஆகவே அடிகளார் வாழ்த்திய முறை தொல்காப்பியர் கண்ட முறையே என்பதறியப்படும்.

திருவள்ளுவர் ஏற்புடைக் கடவுளைப் போற்றியிருத்தலின், அடிகளும் ஏற்புடைக்கடவுளைப் போற்றியிருப்பர் என்பார்க்கும் ஏற்கும் வகையில் அடிகளார் வாழ்த்தினையமைத்திருக்கும் நயம் அறிந்து மகிழ்வதற்குரியதொன்றாம். சோழர்கள் சூரிய குலத்தைச் சேர்ந்தவர்களென்பதும் பாண்டியர்கள் சந்திர குலத்தைச்சேர்ந்தவர்களென்பதும்அனைவரும் அறிந்த செய்திகளாம். சேரர்கள் எக்குலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதை யறியச் சான்றுகள் கிடைக்கவில்லையாயினும் வான்வழி வந்தவர்கள் அவர்கள் எனக்கொள்ளல் தகும். வானவர்கள் என நூல்களுள் அவர்கள் வழங்கப் படுதலானும், வான் இடையறாது கருணை புரியும் நாடு அவர்களுடைய தாதலானும் சேரர்களை வான்வழி வந்தவர்கள் எனக் கொள்ளலாம். எனவே ஞாயிறும், மதியும் முறையே சோழர்க்கும் பாண்டியர்க்கும் தெய்வமானாற் போல மழைசேரர்க்குத்தெய்வமாயிற்று. எனவே ஏற்புடைக் கடவுளாக முடியுடை மூவேந்தரின் குல முதல்வர்களாகிய ஞாயிறு, திங்கள், மழை ஆகியவற்றை ஆசிரியர் கொண்டு வாழ்த்தியிருக்கின்றார் என்று கொள்ளல் தகும். இப்பொருட்குச் செய்யுள் நின்றாங்கே பொருள் கொள்ளலாம். "திங்களைப் போற்றதும்" —கொங்கலர்தார் என்பதற்கு வேப்பந்தார் எனவும் சென்னி என்பதற்கு முடியெனவும் பொருள்கொண்டு இதனைப் பாண்டியர்க் காக்கலாம். "ஞாயிறு போற்றுதும்"-இதனைச் சோழர்க்காக்கலாம். "மாமழை போற்றுதும்"— நாமநீர் வேலியுலகு என்பதற்குச் சேர நாடெனவும்அவன்என்பதற்குச் சேரன் எனவும் பொருள்கொண்டு இதனைச் சேரர்க் காக்கலாம். அவன் என்பது சேரனைச் சுட்டுமோவெனின் நாமநீர் வேலியுலகுஎனச்சேரநாட்டைமுற்கூறினமையின் சுட்டுமெனக் கொள்க. எனவே குலமுதல்வர் மூவரையும் ஆசிரியர் போற்றியிருக்கும் அழகு இதனான் அறியப்படும்.

நூல் நுதலிய பொருளை அல்லது காண்டங்களின் உட்பொருளை முதற் செய்யுளிலேயே ஆசிரியர் குறித்துச் சென்றிருக்கின்றாரெனக்காட்டல் உரை மரபாகும்! "வானின் றிழிந்து" என வருங் கம்பன் பாட்டில் ஏனைய காண்டங்களின் பொருளும் அமைந்திருப்பதாக உரையாசிரியர்கள் எடுத்துக் காட்டுவதனை ஈண்டு நினைவு கூர்தல் வேண்டும். இம் முறையே நோக்கின் மூன்று கண்டங்களின் உட்பொருளையும் வாழ்த்துக்கள் மூன்றிலும் ஆசிரியர் அமைத்திருக்குந் திறம் அறிந்து போற்றுதற்குரியதாகும். அரசியல் பிழைத்தோர்க்கு அறங் கூற்றாகுமென்பதும் உரைசால் பத்தினியை' உயர்ந்தோர் ஏத்துவர் என்பதும் ஊழ் வினை செய்தாரை வந்து உருத்தும் என்பதும் சிலம்பு நுதலிய பொருள்களாம். இவ்வறங்கள் மூன்றும் மூன்று காண்டங்களின் உட்பொருளாக அமைந்து கிடக்கின்றன. ஊழ்வினை யுருத்து வந்து ஊட்டும் என்பது புகார்க்காண்டம் நுதலியபொருளாகும். கோவலன் "வினைக் கடைக் கூட்ட வியங்கொண்டான் கங்குல்

கனை சுடர்க்கால் சியாமுன்" என ஆசிரியர் புகார்க்காண்டத்தி னிறுதியில் கூறுதல் இதனை வலியுறுத்தும்.

மதுரைக் காண்டத்தின் உட்பொருள் 'அல்லவை செய்தார்க்கு அறங் கூற்றும்' என்பதாம். இதனைப் பாண்டியன்

யானோ வரசன் யானே கள்வன்
மன்பதை காக்குந் தென்புலங் காவல்
என்முதற் பிழைத்தது கெடுக வென்னுயுள்

எனக்கூறி யிறந்தமையால் அறியலாம் தேவர்கள் புடைசூழக் கோவலன் விமானத்தில் வந்து கண்ணகியை யழைத்துச் சென்றமையும் செங்குட்டுவன் முதலியவரசர்கள் கண்ணகிக்குக் கோயில் எடுத்தமையும் பத்தினிப் பெண்டிரை மண்ணவரேயன்றி விண்ணவரும் போற்றுவர் என்பதை நினைவுறுத்தும். இதுவே வஞ்சிக் காண்டத்தின் உட்பொருளாம். எனவே மூன்று நீதிகளும் காண்டங்கள் மூன்றிலும் அமைந்திருத்தலை யறியலாம். திங்கள் மதுரைக் காண்டத்தையும் ஞாயிறு புகார்க் காண்டத்தையும் மழை வஞ்சிக் காண்டத்தையும் குறிக்குமாதலால் காண்டங்களின் உட்பொருள்களாகிய மூன்றினையும் இவ்வாழ்த்துக்களில் ஆசிரியர் குறித்திருக்கின்றார் எனக் கொள்ளல்தகும். எனவே நூல்நுதலிய பொருள்களை இவ்வாழ்த்துக்கள் மூன்றும் உணர்த்திடும் திறம் அறிந்து மகிழ் தற்குரியதாம்.

(தொடரும்)

தேவரின் கற்பனைத் திறம்

by

Vidwan M. P. Ramanatha Chettiar

Lecturer in Tamil

செந்தமிழ் மொழியிலுள்ள பெருங்காப்பியங்கள் ஐந்து. அவை சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, குண்டலகேசி, வளையாபதி என்பனவாம். அவற்றுள் இன்றும் உள்ளவை முதலில்உள்ள மூன்றுமேயாகும். பின்னுள்ளவை இரண்டும் காலப்பகைவனால் கைக்கொள்ளப்பட்டன. இன்றுள்ள மூன்று காப்பியங்களுள்ளும் சிந்தாமணி காலத்தாற் பிந்தியதாயினும் சொற்பொருட் சுவையாலும், கற்பனைத் திறத்தாலும் மற்றைய இரு காப்பியங்களைக்காட்டிலும் மேம்பட்டு விளங்குவதாகும். இச்சிறப்பை உட்கொண்டே இந்நூல் காப்பியங்களுள் முதலாவதாக வைத்து எண்ணப்படுகின்றதுபோலும். இச்சிறப்பினை அறிதற்கு 'பானை சோற்றிற்கு ஒரு சோறு பதம்' என்னும் பழமொழிக்கேற்ப ஒரு செய்யுளை எடுத்துக்காட்டாகக் காண்போம்.

சிந்தாமணியை இயற்றிய ஆசிரியர் திருத்தக்க தேவர் என்பவராவர். விருத்தப்பாவினால் காப்பியம் புனையும் வழக்கத்தைத் தமிழ் மொழியில் முதன் முதலாகத் தொடங்கிவைத்தவரே இப்புலவர் பெருமானார்தாம். இவர் காலத்திருந்துதான் விருத்தப்பாவினால் நூல்கள் இயற்றுவது என்பது பெருவழக்காயிற்று. அதற்கு முன்பெல்லாம் ஆசிரியம், வெண்பாப் போன்ற முதற்பாக்களாலேயே நூல்களை யாத்துப் போந்தனர். காலத்தால் சிந்தாமணிக்கு முற்பட்டனவாகிய சிலப்பதிகாரமும், மணிமேகலையும் ஆசிரியப்பாக்களால் இயன்றிருத்தலும், சங்கப்புலவராகிய பெருந்தேவனார் பாரதத்தை வெண்பாவால் யாத்துள்ளமையும் இக்கருத்தை வலியுறுத்துவனவாகும். விருத்தப்பாவினால் காப்பியம்இயற்றும் வழக்கத்தைத் திருத்தக்க தேவர் தொடங்கிவைக்க, கம்பர் அதனை வளர்த்துவிட்டார். பின் வந்தோர் எல்லோரும் அம்முறையையே பின்பற்றினர். இதனால் திருத்தக்க தேவரை விருத்தப்பாவின் தந்தையென்றே கூறலாம். இவர்கட்கு மாறாகப் பிற்காலத்தில் பழைய வழக்கத்தை மேற்கொண்டு வெண்பாவிற் கதைநூல் புனைந்தவர் புகழேந்தி ஒருவரே. அவரும் அப்பாவில் வல்லவராயிருந்த காரணம்பற்றிப் போலும் அங்ஙனம் செய்தது!

இனித்தேவருடையகற்பனைத்திறத்தையும், சிந்தாமணியின் சிறப்பையும் ஒருங்கே விளக்கவல்ல செய்யுள் ஒன்றை ஈண்டுக்காண்பாம்:

சொல்லுதல் வன்மை இல்லாதவர் மிகச் சிறந்த பொருளையும் சாதாரணமாகச் சொல்லிச்செல்வர். ஆனால், அவ்வன்மையுடையோர் மிகச்சாதாரணமான பொருளையும் கற்போர்க்குக் கழிபேருவகை பயக்குமாறு மிகவும் சுவை ததும்பச் சொல்லுபவராவர். வல்லவனுக்குப் புல்லும் ஆயுதம் என்பது பழமொழியன்றோ!

சீவகன் ஒருமலையை அடைந்தான். அம்மலைமீது ஏறுவதற்கு ஒரு வழி இருந்தது. அது மலைமீது அமைந்த வழியாதலின் செல்லச் செல்ல மேலோங்கியே நின்றது. தலையிறக்க மென்பதே அவ்வழிக்கிருந்ததாகத் தெரியவில்லை. அவ்வழியைத் தேவர் எங்ஙனம் விளக்குகின்றார்? செல்வர் மனம் போல இருந்தது என்று விளக்கினார். செல்வர் மனம் எவ்வாறு இருக்கும்? அது செருக்குற்றிருக்கும்; இறுமாந்து மேல் நோக்கியே நிற்கும்; அது இவ்வுலகில் யாரையும் மதியாது; சொல்வதை அறிந்து சொல்லாது; சுற்றத்தார் என்றோ; நண்பர் என்றோ பார்க்காது; எப்பகையையும் வெல்லக் கருதுமேயன்றி, தன்பகை தன்னினும்

வலிதாயிற்றே, அதை வெல்வது யாங்ஙனம் என்று சிறிதும்சிந்தியாது; பகையை மட்டுமா, தீவினைக்கும் அஞ்சாது; தெய்வத்தையே மதித்துப் போற்றாது.

"செல்வம்வந் துற்ற காலைத் தெய்வமும் சிறிது பேணார்
சொல்வன அறிந்து சொல்லார்; சுற்றமும் துணையும் நோக்கார்;
வெல்வதே கருமம் அல்லால் வெம்பகை வலிதென் றெண்ணார் ;
வல்வினை விளைவும் பாரார்; மண்ணின்மேல் வாழு மாந்தர்."

என்று வல்லூர் தேவராசப்பிள்ளை செல்வர் இயல்பை நன்கு சித்திரித்துக் காட்டுதல் காண்க. இச்செல்வர் மனம் போல, மலைவழியும் தருக்குற்றுத் தலை நிமிர்ந்து ஓங்கிநின்றதென்பார், 'செல்வர் மனத்தின் ஓங்கி' என்று உவமை தந்து விளக்கினார்.

அங்ஙனம் உயர்ந்து சென்ற அம்மலை வழியின் இருபுறங்களிலும் உயர்ந்தோங்கிய மரங்கள் அடர்ந்து செறிந்திருந்தன. இருபக்கங்களிலுமுள்ள தழை செறிந்த மரக்கிளைகள் வழியின்மீது கூடாரமிட்டதைப் போன்று பின்னிக்கொண்டிருந்ததாலும், அவற்றின்மீது கருமுகில்கள் படர்ந்து கிடந்தமையாலும் அம்மலைவழி இருண்டு கிடந்தது. அவ்விருளை விளக்கப் புகுந்த ஆசிரியர், செல்வர் மனத்தைப் போல் ஓங்கிக் கிடந்தவழி, செல்வமில்லாத வறிய மக்களுடைய மனம் எத்துணை இருண்டுகிடக்குமோ, அத்துணை இருட்சியுற்றிருந்தது என்கின்றார். வழியின் இருள் மிகுதியை உணர்த்துவார்போன்று வறியவரின் மனநிலையை உணர்த்தும் திறம் மிகவும் பாராட்டத்தக்கதொன்றாகும்.

ஏழை மக்களின் மனம் எப்பொழுதும் தெளிவற்றே இருக்கும். 'இன்றைய உணவுக்கு என் செய்வோம்! நாளைய பொழுதைப் போக்குவதெப்படி' என்பதே அவர்கள் கவலை. கவலையுள்ளவனுக்குக் கற்கவும் இயலாது. அதனால்தான் பவணந்தியார் கற்கத்தகாதவர் வரிசையில் 'ஏழை'யையும் ஒருவனாக வைத்து எண்ணுகின்றார். "இன்றும் வருவதுகொல்லோ நெருநலும்-கொன்றது போலும் நிரப்பு" என்று ஏங்கும் ஏக்கத்திற்கிடையே கல்வி எங்ஙனம்சென்று ஏறும்? இருள்செறிந்த நெறியிலே ஒருவன் இயங்க இயலாமை போல, ஏக்கம் நிறைந்த நெஞ்சிலும் கல்வி ஏறாது என்பது பொருத்தமேயாகும். இத்தகைய மனவிருளை வழியிருளுக்கு உவமையாக்கி "திருவில் மாந்தர் நெஞ்சின் எல்லை இருளிற்றாகி" என்று உரைத்த நயம் எண்ணியெண்ணி இன்புறுதற்குரியது.

இனி, அவ்வழியின்மீது, அதன் பக்கங்களில் வளர்ந்து கவிந்துள்ள மரங்கள் தம் பூக்களிலிருந்து மகரந்தப் பொடிகளைச் சிந்தி, அவ்வழியிலுள்ள பள்ளம், படுகுழி, வெடிப்புகளையெல்லாம் நிரப்பியிருந்தன. அதனால் அவ்வழி பார்ப்பதற்கு இனிதாயும், மேடுபள்ளம் இல்லாததாயும் நடப்பதற்கு மெத்தென்றிருப்பது போன்றும் தோன்றிற்று. ஆனால் உண்மையில் அது நடப்போர்க்கு இன்பம் பயப்பதன்று. மகரந்தப் பொடிக்குள் மறைந்துள்ள அவ்வழியின் மூலமாக மலைமீது ஏறிச் செல்வோர், நல்ல இடமென நம்பித் தம் காலைவைத்த இடம் பள்ளமாகவோ, படுகுழியாகவோ அன்றி வெடிப்பாகவோ இருக்கலாம். அவற்றை மறைத்துள்ள மகரந்தப்பொடி மிகவும் நொய்யதாதலால் அது காலின் வன்மையைத் தாங்கலாற்றாது உள்ளமுழுந்தும். அப்பொழுது அங்கு வைக்கப்பட்ட காலும் பொதுக்கென்று பள்ளத்திற்குள் போம். அதுமட்டுமின்றி, அம்மகரந்தப்பொடிகள் ஒருநாளிலன்றிப் பற்பல நாட்களாகச் சிந்திப் படிந்திருப்பவையாதலின், அந்நாட்பட்ட மகரந்தப் பொடிக்குள் தேள், பூரான், நட்டுவக்காலி, பாம்பு முதலிய நச்சுப் பூச்சிகளும் பதுங்கி இருக்குமாதலின், அவற்றாலும் நடப்போர்க்கு ஆபத்து நேரலாம். இத்தகைய இடர்ப்பாட்டிற்கு எல்லாம்காரணமான வழியின் இன்னாமையை அதில் நடக்கும் பொழுதுதான் மக்கள் நன்கறிவர். பொருட்பெண்டிர் தம் புறத்தோற்றத்தால் இனிமையுடையார்போன்று தோற்றி அகத்தால் இன்னாமை பலவற்றையும் இயற்றுதல்போன்று, இவ்வழியும் புறத்தில் இனிமையுடையதுபோன்று பூந்தாது ஒழுகப்பெற்று, அகத்தில் இன்னாமை பலவற்றையும் அடக்கிக்கொண்டிருத்தலின், உண்மையிலேயே அவ்வழி

இனிமையுடையதன்று; தோற்றமாத்திரத்தால் இனிமை உடையது போன்று காட்சியளிப்பதே என்னுங்கருத்தால் "பூந்தாது இனிதின் ஒழுகி" என்றார்.

வழியின் ஒக்கத்திற்கும், இருட்சிக்கும் ஆசிரியர் ஒவ்வோருவமை கூறியதுபோல அதன் புறத்தினிமையும், அகத்தின்னுமையும் பயக்கும் இயல்பிற்கும் வெளிப்படையாக ஒருவமை கூறிற்றிலராயினும், "இனிதின்" என்னும் ஒப்புப் பொருள் உணர்த்தும் இன்னுருபின்மூலம் உவமையை விரித்துரைத்துக்கொள்ளுமாறு கற்போர்க்கே விட்டிருக்கும் குறிப்பு, உய்த்துணர்ந்து மகிழ்தற்கு உரியதாம். என்னே ஆசிரியரின் சுருங்கக் கூறி விளங்கவைக்கும் மாண்பு!

இங்ஙனம் ஒங்கியும், இருண்டும், இனிதாதல்போன்று பூந்தாது ஒழுகப்பெற்றும் அமைந்துள்ள வழி மலைமீது செல்வதாதலின், அது நேராக அமைந்திருக்கவில்லை; வளைந்து வளைந்து சென்றது. அதனோடு ஆங்காங்கே செடிகொடிகளும் புதர்களும் மண்டி வழியை வேறு மறைத்திருந்தன. பாம்பிற்குக் கொல்லுங் குணமும், வளைந்தும் மறைந்தும் செல்லும் வழக்கமும் உண்டு. அங்ஙனமே இவ்வழியும் தன்னில் நடப்பார்க்குக் கொல்வது போன்ற துன்பத்தைச் செய்தலோடு, வளைந்தும் மறைந்தும் செல்லும் இயல்பினதென்பார், "கொல்லும் அரவின் மயங்கி" என்றார்.

நட்பு, நன்னட்பு தீநட்பு என இரு வகைப்படும். நல்லோரொடு கொள்ளும் நட்பு நன்னட்பு. தீயோரொடு கொள்ளும் நட்புத்தீநட்பு. நல்லோரது நட்பு நன்மை பயத்தலேயன்றி நாளுக்குநாள் வளர்ந்து பெருகலுமுடைத்து. தீயோரது நட்புத் தீமை பயத்தலேயன்றி ஒருகாலைக் கொருகால் தேய்ந்து சிறுகுதலுடைத்தாம்.

"பெரியவர் கேண்மை பிறைபோல நாளும்
வரிசை வரிசையா நந்தும்;—வரிசையால்
வானூர் மதியம்போல் வைகலும் தேயுமே
தானே சிறியார் தொடர்பு."

என்னும் நாலடியார்ச் செய்யுள் இக் கருத்தை உவமையின் வாயிலாக அழகுற விளக்கி உரைத்தல் காண்க.

[கேண்மை, தொடர்பு-நட்பு. வரிசை வரிசையா-படிப்படியாக. நந்தும்-வளரும். ஊர்தல்-தவழ்தல். வைகலும்-நாள்தோறும்.]

இவ்வுவமையிலிருந்து பெரியோரது நட்பு, தொடக்கத்தில் சிறிதாக இருந்து பின் பெரிதாக வளருமென்பதும், சிறியோரது நட்புத் தொடக்கத்திலேயே பெரிதாகத் தோன்றிப் பின்னர்த் தேய்ந்து குறையுமென்பதும் அறியக் கிடப்பனவாகும்.

சீவகன்கண்ட நெறி மலைமீது அமைந்தது. அது கீழிருந்து மேல் நோக்கிச் செல்வது; ஒற்றையடிப்பாதை. ஒருவர் பின் ஒருவராகத்தான் அதில் நடக்க இயலும். சென்னைக்கடற்கரைத் தெருவில் இருவரோ மூவரோ ஒருங்கியைந்து கைகோத்து உரையாடிக்கொண்டு செல்வதைப்போல் செல்ல இயலாது. அவ்வொருவன்தானும் ஒழுங்காகப் பாதையைக் குறிக்கொண்டுதான் நடந்து செல்லவேண்டும். அங்ஙனமின்றிச் சிறிது தவறினும் அவன் பக்கத்திலுள்ள புதரில்தான் அடிவைக்கவேண்டும். அத்துணைக் குறுகலான வழி அது. அவ்வழி மலையின் அடிவாரத்தில் சிறிது அகன்று இருப்பினும், மேலே போகப் போகக் குறுகியே நிற்கும். இந்நிலையில் மலையின் அடிவாரத்திலிருந்து காண்பார்க்கு, எடுத்து நிறுத்தாற் போன்ற இயல்போடு சேணெடுந் தூரத்தில் தோன்றும் அவ்வழி சேய்மையால் தன் அடிப்பகுதியைவிட மேற்பகுதி மிகமிகக் குறுகித் தேய்ந்தே காணப்படும். இங்ஙனம் அடியகன்று நுனிதேய்ந்து காணப்படும் வழியின் தோற்றத்தை உவமைகாட்டி விளக்குவார் போன்று, "சிறியார் கொண்ட தொடர்பின், செல்லச்செல்ல அஃகும் நெறி" என்று, சிறியாரது நட்பின் இயல்பை விளக்கும் நயம் பெரிதும் சுவைத்தற்குரியதாகும்.

இங்ஙனம் ஒரு வழியின் இயல்பை உணர்த்துவார்போன்று, செல்வரின் மனநிலை, வறியவரின் இன்னல், தோற்றத்தால் மயக்கித் துன்புறுத்துவோரின் இயல்பு, கொல்லும் பாம்பின் குணம், சிறியோரது நட்பின் தன்மை யாகியவற்றைக் கற்போர் நெஞ்சத்துக் களிதுளும்பு மாறுகூறியுள்ள தேவரின் கற்பனைத் திறத்தை என்னென்பது!

இனி இத்துணை நயம் அமைந்த அச் செய்யுள் வருமாறு:—

செல்வர் மனத்தி னேங்கித் திருவில் மாந்தர்
நெஞ்சின்
எல்லை இருளிற்றூங்கிப் பூந்தா தினிதின்ஒழுகிக்
கொல்லும் அரவின் மயங்கிச் சிறியார் கொண்ட
தொடர்பின்
செல்லச் செல்ல அஃகும் நெறிசேர் சிலம்பு
சேர்ந்தான்.

[திரு இல்-செல்வமில்லாத. எல்லை-அளவு. தாது-மகரந்தப்பொடி. ஒழுகி-சிந்தி. தொடர்பு-நட்பு. அஃகும்-குறையும். சிலம்பு-மலை.]

நகைப்பும் நாணமும்

by

T. M. KUMARASWAMI, B.C.L. (HONS).

Lecturer in Tamil

உணர்ச்சியாலும் எண்ணத்தாலும், நிறைந்தது மனிதனின் மனம். சத்தும், சுவைமிக்க உணவும் மனிதன் உடலை உரமெய்தச் செய்கின்றனவெனினும், மனத்தில் எழும் உணர்ச்சியும் எண்ணமும் மனிதனை வலிவுறவும், நலிவுறவும் செய்யுமென்பதும் பொருந்தும். இவை உணர்ச்சியையும் எண்ணத்தையும் பொறுத்துள்ளன. தீய எண்ணங்களும், உணர்வும் மனிதனின் நரம்புக்கட்டுகளைக் குலைத்தும், குருதியை விடமாக்கியும், உடலைமெலிவித்தும் இழிவுக்குள்ளாக்குகின்றன. ஆதலின் மனமே யாவற்றிற்கும் அடிப்படையானதென்பதையும் அது தூய்மையாக இருத்தலே அறனென்பதையும் வள்ளுவர் உணர்த்தியதின் சிறப்புப் பொருள் ஈண்டுச் சிந்தித்தற்குரியதாகும். எண்வகை மெய்ப்பாட்டிற்கும் மெல்லுணர்வே காரணமாகுமென்பதை, இலக்கணம் வரைந்த தொல்காப்பியருங் குறிப்பிட்டுள்ளார். அன்பு, அருள் போன்ற மெல்லுணர்ச்சிகளும் மனத்தை நெகிழ்விக்கின்றனவென்பது ஒருதலை. அன்பின் சிறப்பையுணர்ந்த வள்ளுவரும் "அன்பிற்குமுண்டோ வடைக்குந்தாழார்வலர்—புன்கணீர் பூசறரும்" என்ற குறளின் வாயிலாக அதன் நெகிழ்ச்சித்தன்மையைப் புலப்படுத்தியமையும் ஈண்டுக் குறிப்பிடலாம். இனி எள்ளுதற் காரணமாக அமைந்த நாணம் என்னும் மெல்லுணர்வு பெருவீரனாகிய இலங்கை வேந்தையும் கலங்கச் செய்தது என்பதே இக்கட்டுரைக்கண் விவரிக்க வந்த செய்தியாகும்.

கவிஞர்கள் மன இயல்புகளை நன்கு அறிந்தவர்கள்; மெல்லுணர்வுகளைத் தோற்றத்தால் அறிந்து கூறும் திறமிக்கவர்கள்; சிந்தையில் ஆழ்ந்து படிந்துள்ள எண்ணங்களையும் கண்டுணர்ந்து சொல்லவல்லவர்கள். இவ்வகையில் திறமிக்கவருள் கம்பரும் ஒருவரெனில் பொருந்துமன்றோ.

வழிநூலாகிய இராமாயணக் கதையில் வரும் உறுப்பினர்களின் உள்ளங்களில் உதித்த எண்ணங்கள் அளவிறந்தனவாகக் கற்பித்துக் காட்டுகின்ற திறன் ஏனைய புலவர்களினும் இவருக்கே மிகுதியாகவும், சிறப்பாகவும் உள்ளது எனக் குறிப்பிடலாம். ஒரு கதைப்பாத்திரத்தை இன்பச் சூழலிலோ துன்பச் சூழலிலோ நிறுத்தி அப்பொழுது அதன் மனத்தில் தோன்றும் எண்ணங்கள் கணக்கிறந்தன தோன்றுவதாக எல்லையற்ற சிந்தனைத் திறத்தினால் சிந்தித்து விவரித்துள்ளமை நுண்ணறிவுடையோர்க்கும் வியப்பினையும், மகிழ்ச்சியையும். அளிக்குமன்றோ! இராமனைப் பிரிந்து அசோக வனத்தில் துயருற்ற சீதையின் சிந்தையில் உதித்த எண்ணங்களைப் பலகோணங்களிலிருந்து சித்திரித்துக் காட்டியுள்ளமையை ஈண்டுக் குறிப்பிடலாம். உறுப்புச் சிதைவுற்ற சூர்ப்பநகையின் நெஞ்சத்திலும் இராமனைப்பற்றி யெழுந்த இன்பநினைவுகளைக் கம்பர் அவள் வாயினாலேயே பலபட விவரித்து உள்ளமையும் இங்குக் குறிப்பிடுதற்குரியதாகும். இவையாவும் எண்ணுங்கால், கம்பரின் கற்பனைத் திறன் எல்லையற்ற அளவிற்கு விரிந்தும் பரந்தும் சென்றுளது என்பதை உணரலாம். இனி, முதல்நாள் போரினின்று திரும்பிய இராவணன் நிலைமையை விவரித்துள்ளமை காண்போம்.

கம்பர் இராவணனது முடிவிலா ஆற்றலைப் பல்வேறு இடங்களில் குறிப்பிட்டுள்ளார். அத்தகைய பேராற்றலும் போர்க்களத்தில் பயன்பட்டிலது. முதல் நாள் போரில் இராவணன் மணிமுடியிழந்தான். அவன் நிலைமையைக்கண்டு இரங்கிய கோசல நாடுடைய வள்ளல்

இன்று,போய்நாளைவாவென’புகன்றான் அன்று திக்கயங்களோடு போர் செய்த உரமிக்க மார்பு இன்று பயனிலாது போயிற்று ; நாரதமுனிவரால் பாராட்டப் பெற்ற இனிமைபொருந்திய நாவும் இன்று உரையிழந்துபோயிற்று ; ஒளிமிக்க மணிமுடிகள் பத்தும் இன்று சிந்திப்போயின ; சங்கரன் அளித்தவாளும் சிதைக்கப்படுமோ என அஞ்சி உபயோகிக்காமையின்,அதுவும் போர்க்களத்தில் பயன் பட்டிலது; தன் வீரமும் பயன்படாமையின் அதையும் போர்க்களத்திலிட்டு நீங்கினான்; இறுதியில் வெறுங்கையோடு இலங்கை புகும் நிலைமை ஏற்பட்டது இம் மாவீரனுக்கு என்று கம்பர் மிக அழகாக விவரித்துள்ளார்.

இவ்வாறு வெறுமையாக மனை திரும்புங்கால் அவன் மனம் என்னபாடு பட்டிருக்கும்? இந்நிலையில் யாரையாவது காணுதற்கு அவன் விரும்புவானா? நிமிர்ந்த தலையன் இன்று நிலம் நோக்கிச் செல்கின்றான். காரணம் நாணம்-தோல்வியால் ஏற்பட்ட நாணம். ஆகலின், திசை எவையும் கண்ணெடுத்துப் பார்த்திலன்; தன் நகரின் வளத்தையும் நோக்கிலன்; தன்னை வரவேற்கவந்த கடல் போன்ற சேனைகளையும் நோக்கிலன்; தன்னைக் காணவந்த அருமைமக்களையும் நோக்கிலன்; ஆனால், பூதலமென்னும் நங்கையொருத்தியை மாத்திரம் நோக்கி அரண்மனையின்கண் புக்கான்.

கோயிலில் புகுந்தபின்னும் அவன் உள்ளம் அமைதி அடையவில்லை. அப்போது ஆங்குநின்ற மகளிர் கண்களெல்லாம் அவனை வாட்படை போன்று வருத்தின; மைந்தர் கூறும் சொற்களெல்லாம் இராமபாணத்தைப் போல் துன்புறுத்தின. இராமனிடம்தோற்ற அவமானத்தால் மலர்ப்படுக்கையுற்றும் துயில்கொண்டிலன். “எஃகுறத்தொளைக்கை யானைச் சேவகம் சேர்ந்ததென்ன-செறி மலரமளி சேர்ந்தான்” என்று அவன் நிலையைக் கம்பர் அழகிய உவமைவாயிலாக இங்குப்புலப்படுத்தியுள்ளார். அவன் நெஞ்சில் எண்ணங்கள் மேலும் மேலும் கிளர்ந்தெழுகின்றன. எல்லா எண்ணங்களையும்விட அவனை வாட்டியது ஒரே ஒரு எண்ணம்தான்.அதனை நினைந்துநினைந்து எரி கலந்த பெருமூச்சுவிடுகின்றான். கண்கள் துயில்கொள்ளவில்லை; கவலை சுற்றிக்கொண்டது; பெண்நிறை கொண்ட நெஞ்சில் இன்று நாண் நிறை கொண்டதன்றோ ! இவனுடைய வீரமென்ன ! ஆற்றலென்ன ! பெருமையென்ன ! இவையாவும் இன்று வீழ்ச்சியுற்றன. மூன்று கடவுளரும் இவனைக் காணில் ஓடி ஒளிவர். இன்றோ - இராமன் இலக்குமணர்களாகிய சிறுவர்களோடு போரிட்டுத் திரும்பிய இன்றோ - வீரமும்களத்தே போட்டு வெறுங்கையோடு இலங்கைபுக்க இன்றோ - அஞ்சி ஓடிய தேவர்கள் அனைவரும் இவன் தோல்விகண்டு சிரிப்பர்; மண்ணுலகில் வாழ்நரும் சிரிப்பர்: புறமுதுகு காட்டியோடிய பகைவரெல்லாம் சிரிப்பர். எனினும், இவற்றையும் அவன் சிறிதேனும் பொருட்படுத்தவுமில்லை. இவற்றிற்கு நாணவுமில்லை; அவமதிப்பரே என்று எண்ணவுமில்லை. சுருங்கச் சொல்லின் ஆடவர்கள் சிரிப்பதைஅவன் பொருட்படுத்தவேயில்லை எனலாம். பெண் ஒருத்தி-மேலும் அவனால் பெரிதும் விரும்பப்பட்ட ஒருத்தி-மாற்றானது மனைவியான ஒருத்தி-தன்னை மதித்து விரும்பவேண்டும் என்று எண்ணிய ஒருத்தி தன் தோல்வியைக்கேட்டு நகுவள் என்ற எண்ணந்தான் அவனை வருத்தியது.

இராவணன் முன் நடந்த நிகழ்ச்சிகளைச் சிந்தித்துப் பார்க்கிறான். தங்கை வாயிலாகச் சீதையின் எழிலை யறிந்து அவளை அடைய முயன்றதை எண்ணினான். மாயச்சந்நியாசி வேடம் பூண்டதும் மாரீசனைப் பொய்ம்மான் உருவெடுத்துச் சீதையைக்கவரச் செய்ததையும் நினைத்தான். அன்று சீதையுடன் உரையாடிய வீரமொழிகளையும், தற்பெருமையையும் இன்று நினைக்கின்றான். ‘மேருவைப் பறிக்கவேண்டினும் கடல்நீரைக் கலக்கவேண்டினும், பெருநெருப்பினை அவிக்கவேண்டினும், பாரினை எடுக்கவேண்டினும் இராவணனால் முடியாதென்று நினைக்கவேண்டாம்; அவனால் செய்தற்கரியது என்னுளது’ என்று அவள்முன் சொற்றதைத் தோற்ற இன்று நினைந்தான். அப்படிப்பட்ட மொழிகளெல்லாம் பொய்யானதே என்று இன்று இனைந்தான். “இராவணன் வீண்

பெருமையுடையவன்; ஆரவாரம் செய்பவன்; வினையின்கண் வெற்றி பெற இயலாதவன்" என்று எண்ணுவளே என்று மனம் வெதும்பி இருக்கிறான். அவள் வடிவழகை எண்ணுகின்றான். அக்காலை தனது தோல்வியினையும் எண்ணுகின்றான். உடனே அவன் மனம் வாடுகிறது. வேலைத்தோற்கும் விழிகள் அவன் நினைவிற்கு வந்தன. செவ்வாம்பல் ஒத்த அவள் சிவந்த வாயும் அவன் நினைவிற்கு வந்தது; இவ்வழகு பொருந்திய மெல்லியலாகிய சானகி தனக்கு ஏற்பட்ட தோல்வியைக் கண்டு சிரிப்பாளே என்ற நாண உணர்வுதான் அவனை மிகவும் வாட்டியது. ஆடவர் முன்னிலையில் பெற்ற தோல்வியினும் பெண்டிர் முன்னிலையில் பெற்ற தோல்வியே ஒருவனுக்கு மிகவும் நாணம் தரும். இதனினு மிக்க நாணம் தருவது தன்னால் விரும்பப்பட்ட ஒருத்தி முன்னிலையில் ஏற்பட்ட தோல்வியே யாகும். இவ்வுலகியல் குறிப்பைக் கம்பர் உணர்ந்து அதனை இராவணனுக்கு ஏற்றுக் குறிப்பிட்டுள்ளதை மகிழ்ந்து பாராட்டுதற்குரியதாகும். இக்கருத்தமைந்த பாடல் பின்வருமாறு:—

"வான் நகும் மண்ணும் எல்லாம் நகும் நெடுவ
யிரத்தோளான்,
தான் நகு பகைஞர் எல்லாம் நகுவர் என்றதற்கு
நாணான்,
வேனகு நெடுங்கண் செவ்வாய் மெல்லியல் மிதிலை
வந்த
சானகி நகுவள் என்றே நாணத்தாற் சாம்பு
கின்றான்."

இப்பாட்டினுள் பொதிந்த நயமான பகுதிகளைக் காண்போம். சிரித்தல், முறுவலித்தல், நகைத்தல், புன்னகை புரிதல் என்ற சொற்களிடை நுண்ணிய பொருள் வேறுபாடு இருத்தல் ஈண்டு உணரத்தக்கது. நகுதல் எனில் பரிகாசத்தால் சிரித்தல் என்பதாம்.

இதுகாறும் எவ்விடத்தும் வெற்றி பெற்ற ஒருவன் இன்று தோல்வியுற்றதனால், எல்லோரும் சிரிப்பர் என்பதைப் புலப்படுத்த 'வான் நகும்; மண்ணும் எல்லாம் நகும்' என்று கூறினார் போலும். தன்னால் தோற்கடிக்கப்பட்ட பகைவர்களெல்லாம் தோல்வியுற்றதனால், அவர்களும் பரிகசிப்பர் என்று அதற்கும் நாணங்கொள்ளவில்லை என்று குறிப்பிட்ட கம்பர் பின்னர் எதற்குத்தான் நாணினன் என்பதைப் புலப்படுத்துங்காலையே கவியின் காவியச் சுவையழகு வெளிப்படுகின்றது. சீதையின் கண்கள் வேலையும் பரிகசிக்கின்றனவாம். ஒளியிலும் உயிரைக் கொல்லும் தன்மையிலும் வேலுந்தோற்கும் என்பதாம். இனி, வேலையுந் தோற்கடித்து, தோற்ற இராவணனையும் நகைத்துத் தோற்கடிக்கும் விழிகள் என்பதை 'வேனகு நெடுங்கண் என்ற தொடர்வாயிலாகப் புலப்படுத்தியுள்ளார். கண்பார்வையாலேயே நாணத்தை விளைவிப்பவள் வாயினால் தன் இழிவான நிலையை உரைப்பளேயாமாகில் என்னாகுங்கொல் என்று எண்ணுங் குறிப்பினைச் 'செவ்வாய்' என்ற தொடருள் அமைத்துள்ளனர் போலும் இப்படி நாணச் செய்பவள்-உயிரை வாங்குபவள்-வன்மையுடையவள் அல்லள் மிகவும் மெல்லிய இயல்பு வாய்ந்தவள்தான் என்பதைத் தெளிவுபடுத்த 'மெல்லியள்' என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தினர் போலும். இனி, தோற்கடித்த ஒருவனை நினைக்க விரும்பவில்லை இராவணன். மேலும் இராமன் மனைவி என்று சொல்வதிலும் வெறுப்புப் போலும். மிதிலை மன்னன் சனகன் மகள் என்று கூறித் திருப்திகொள்கின்றான். 'மிதிலை வந்த சானகி என்ற தொடரில் இக்குறிப்புப் பொதிந்துள்ளமையைக் காணலாம்.

இனி, முதன் நாட்போரில் இராமன் முன் தோற்றுநின்ற நாணத்தினும். சீதை சிரிப்பளே என்ற நாணந்தான் அவன் நெஞ்சை வாட்டியது. முதல் நாட்போரில்முடியை இழந்தான்; போர்க்கருவிகளையிழந்தான்; ஒளியிழந்தது அவன் முகம்; கவிழ்ந்தது அவன் தலை நாணத்தால் நிலத்தைக் கீறி நின்றன அவன் கால்விரல்கள்; இதனைக் கண்டு அறங்கடந்தோர் செயல் இவ்வண்ணமே யாகுமென உலகத்தார் ஆரவாரித்தனராம்.

இதுகாறும் கூறியவற்றால் எத்தகைய பெருமையும், சிறப்பும், ஆற்றலும், மான

மும் உடையோருக்கும் ஏற்படும் தோல்வி சிறிதேயாயினும் விளையும் நாணமும் வருத்தமும் மிகுதியாகப் புலப்படும். மனத்தில் நின்ற நாணம் இராவணனுக்குச் சுவை மிக்க பொருள்களின் மீதும் வெறுப்பினை உண்டு பண்ணியது. வெல்லப் பாகைச் சுவைத்தாலும், இனிக்கும் அமுதை அருந்தினாலும், அவை யுறைக்காதபடி உலர்ந்த நாவினையுடையவனாயினன் இராவணன் என்று கம்பர் அவன் மனநிலையை நன்கு சித்திரித்துள்ளார். பெண்ணின் பால்வைத்த நேயம் பெருவீரனையும் சிறுமைக்குள் ஆக்கியது. புற உரமும் அகஉரமில்லையெனில் பயன்படாதன்றோ?

இவ்வித சுவைமிக்க பாக்கள் பல இக்காவியத்துள் அமைந்துள்ளமையைக் காணலாம். வாய்ச்சுவையினும் செவிச்சுவை நுகர்ந்து வாழ்கின்றவரே சிறந்தவராவர். இஃதிலார் மாக்கள் என்று கருதப்படுவர். அத்தகையோர் இறப்பினும் என், வாழினும் என் உளது என்ற கருத்தை வள்ளுவர்.

செவியிற் சுவை யுணரா வாயுணர்வின் மாக்கள்
அவியினும் வாழினும் என்

என்ற குறளின் வாயிலாகப் புலப்படுத்தியமை ஈண்டு நினைவுபடுத்திக் கொள்வதற்குரியதாகும். மேலும் இலக்கியச் சுவையை நன்கு நுகர்ந்த மேலை நாட்டவருள் ஒருவரான அக்ஸிலே என்பார். இலக்கியம் சிறந்த இன்பத்திற்குப் பிறப்பிடமாகும் (Literature is the greatest source far refined pleasure) என்று அதன் சிறப்பைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். நவில்தொறும் நூல்நயம்போலும் என்ற குறட்கருத்தும் மேற்கூறியதனை வலியுறுத்துவதாகக் கொள்ளலாம். இணையில்லா இன்பச்சுவை நிறைந்த பாக்கள் பலவற்றினைத் தமிழ் நூலில் யாங்கணும் காணலாம்.

ஒன்பது வகைச் சுவைகளையும், தனது கவித்திறனால் கற்போர் மனத்தைக்கவரும் வண்ணம் கம்பர் பற்பல இடங்களில் பாடல்வடிவிலே அமைத்துள்ளமை பாராட்டுதற்குரியதாகும். ஈண்டு நகைப்பில் விளையும் நாணம் என்னும் உணர்வே வன்மையும் வீரமுமிக்க பெருவேந்தனாகிய இராவணனையும் நலியச்செய்தது என்று கம்பர் கூறிய கருத்தின் நயம் சிறிது நேரம் இன்பக்கடலிடை நம்மை ஆழ்த்துகின்றதன்றோ!

———

Department of Telugu:

గేయాలు, ముత్యాలసరాలు

by

VIDWAN, T. KODANDARAMAIAH, B.O.L. (HONS.)
Professor of Telugu.

తెలుగు సాహిత్యక్షేత్రంలో యీనాడు కానవచ్చినంత వైవిధ్యం మరి యేనాడూ కానరాలేదు. ఒక్క వైవిధ్యమే కాదు. మరి యింత విస్తార మయినరచనా సంపద కూడా యేనాడూ ఉండలే దనే చెప్పవచ్చును. ప్రాచీన సంప్రదాయప్రకారము కావ్యములూ, ప్రబంధములూ, శతకములూ మొదలయినవాని రచన ఒకవంక సాగుతూనే ఉండగా-కవితలోను రచనలోను క్రొత్త పుంతలు తొక్కి నూతనప్రక్రియారూపములను చేపట్టిన నవకవుల రచనలు పదింబదిగా వెలుస్తున్నవి. నవలలు, కథలు, కథానికలు, నాటకములు, ఖండకావ్యములు, గేయములు, గల్పికలు, గేయనాటికలు, ఏకాంకికలు ఒకటేమిటి - యిలా యెన్నో ప్రక్రియారూపాలు అవతరించినవి. అవతరించుటతో ఊరుకోక అవి బాగా గట్టిగా కాలు నిలువ దొక్కుకుని తమ ఉనికికి సహృదయప్రజా హృదయములలో సముచితస్థానమును సముపార్జించుకొన్నవి.

ఆధునికాంధ్రసాహిత్యములో తక్కిన సాహిత్యప్రక్రియాభేదములకంటె గేయములు కొంత ప్రముఖస్థానమునే వహించి యున్నవి. అసలు ఆధునికాంధ్రసాహిత్యముయొక్క యావిర్భావమే గేయములతో నారంభమయినది. భావకవిత్వ మని రెండు దశాబ్దాలకు పూర్వం దేశవ్యాప్తంగా ప్రసిద్ధి పొందిన నవ్యసాహితీపరుల కవిత్వసంపద అంతా చాలవఱకు గేయరూపముగానే జాలువాఱినది. గురజాడ అప్పారాయకవి గేయాలు, ఎంకిపాటలు, విశ్వనాథవారి కిన్నెరసానిపాటలు, రాయప్రోలువారి ప్రబోధగేయాలు అన్నవి ఆధునికసాహిత్యంలో ప్రముఖము లయిన గేయరచనలు. స్థూలదృష్టిని యివి అన్నీ గేయధర్మము గలరచనలే అయినా ఆయా రచనలలోని విషయమునుబట్టి మనము వాటిని ప్రబోధగేయములు, కథాగేయములు, భావగీతములు, ప్రేమగీతములు, విరహగీతములు మొదలయిన కొన్ని విభాగాలుగా వింగడించుకొనవచ్చును. ఇతరప్రక్రియలను అభిమానం చేతనో అవసరంచేతనో చేపట్టినా నవ్యసాహితీపరులలో ప్రతికవీ గేయరచన అంతో యింతో చేసినవాడే. ఇట్టి గేయాలను రచించినకవులు మునుపటి తరంలో గురుజాడ అప్పారాయకవి, రాయప్రోలు సుబ్బారావు, బసవరాజు అప్పారావు, అడివి బాపిరాజు, నండూరి సుబ్బారావు, విశ్వనాథ సత్యనారాయణ- నేటితరంలో శ్రీశ్రీ, ఆరుద్ర, దాశరథి, నారాయణరెడ్డి పేర్కొనదగినవారు.

గురుజాడ అప్పారాయకవి ముత్యాలసరాలకు ఆధునికగేయ సాహిత్యంలో ఒక ప్రత్యేకత వున్నది. శ్రీశ్రీ చెప్పినట్లు వేసినదారంట వెళ్లిపోవడం సులభం. అంతే కాదు పదిలం. నలుగురికీ తెలిసిందీ, చిరకాలం నించి నలిగిందీ ఒకదారి సిద్ధంగా ఉంటూనే ఉన్నప్పుడు వేరే ఒక క్రొత్తదారి వెదకడం అవివేకం, ప్రమాదం అని కొందరు అన్నా పురోగమానికి క్రొత్తదారులే రాచబాటలని అంగీకరింపనివా రుండరు. గురజాడ ముత్యాలసరాలు ప్రాచీనసంప్రదాయానికి తిరుగుబాటుగా వెలసినరచన. గురజాడకవి సాహసంతో చేసినఆ తిరుగుబాటు ఎట్టిదో తెలుసుకోడానికి ఆ నాటి సాహిత్యస్థితి తెలియవలసియున్నది. ఆ నాడు తెలుగుదేశంలో పండితులుగా, కవులుగా ఉండినవారు సంస్కృతాంధ్రభాషలను సంప్రదాయపూర్వకముగా చదివినవారు. వారు ప్రాచీన సంప్రదాయమునే తప్ప సాహిత్యములో ఎట్టిమార్పునూ సహింపజాలని ఛాందసులు. అట్టి వాతావరణములో ప్రాచీనఛందస్సంప్రదాయానికీ, గ్రాంథికభాషకీ తిరుగుబాటుగా జరిగినసృష్టి ముత్యాలసరాలు. ఒకానొక శుభసన్నివేశంలో వారికి వచ్చినకవితావేశమే ఆరూపు దాల్చినది. దానికి వారు పెట్టినశీర్షికయే ఆ కవిత ఆకారము దాల్చినఛందోరూపమునకునూ పేరైనది. 1910లో కాబోలు ఒక విందు అనంతరం జాతిభేదాలు నిర్మూలించవలె ననేకోరిక ఫలించి ప్రబుద్ధుడైనఅప్పారాయకవి భావావేశమే ఏనాడో ఒక వేకువవేళ విన్న స్త్రీలపాటలో రూపు దిద్దుకొన్నది. వారికట్టి ప్రబోధము గొల్పిన స్త్రీలపాట 'గుమ్మడేడే గోపిదేవి' అన్న గుమ్మడిపాట అని కొందరి అభిప్రాయం. ఆ పాట నడకలో ముత్యాలసరము ఉన్నమాట నిజమే కావచ్చును గాని ఆ పాటలోని ఛందస్సు అప్పారావుగారి నావేశపఱుపగలినది మాత్రం కాదు. భూపాలరాగంలో స్త్రీలు వేకువజామున పాడేమేలుకొలుపు

పాటయే ఆయన నావేశపఱచిన పాట అని నిస్సందేహముగా చెప్పవచ్చును. కానయితే డాక్టరు గిడుగు సీతాపతిగారు అప్పారావుగారింటిప్రక్క ఒక కిల్లీకొట్టువాడుండేవాడనీ, వాడు కిల్లీ చుట్టుతూ ముత్యాలసరపు నడకవంటి నడకతో ఒకపాట యెప్పుడూ పాడుతుండేవాడనీ,ఆ పాటలోని నడకకు ముగ్ధులై అప్పారావుగారు తమ రచనకా ఛందస్సును స్వీకరించినారనీ చెబుతున్నారు. ఇందేది నిజమో తెలియదు. ఏ శుభముహూర్తాన యీ ఛందస్సు కావ్యోపయోగమును పొందినదో కాని తెలుగుసాహిత్యంలో యిది ఒక నవశకానికి నాంది యైనది. తాము వాడిన 'ముత్యాలసరా'లను గూర్చి వ్రాస్తూ అప్పారావుగారు 'ముత్యాలసరములలో నే చేసుకొన్ననియమ మిది. మొదటిమూడు చరణములలోను సామాన్యముగా పదునాలుగేసి మాత్రలుండును. నాలుగవ చరణమున యేడుమొదలు పదునాలుగువరకు నుండును. విరామము అర్ధానుస్వారముగా చెవి కింపగునట్లు మార్చ యత్నించితిని' అన్నారు. వారే మరొక్కచోట 'ఒకజాతి ఫార్సీగజలుయొక్క నడకను ముత్యాలసరములలో తెచ్చుటకు నే యత్నించితిని' అని వ్రాశారు. అప్పారావుగారి కాలములో హాఫీజ్ వ్రాసిన పార్సీ గజలులను నాట్యకత్తెలును, గాయకులును దర్బారులలో పాడేవారట! అనంతుడు చెప్పిన 'వృషభగతి రగడ' ఛందస్సు ముత్యాలసరమునకు సరిపోవుచున్నది.

ఈ ముత్యాలసరములను రచించి ప్రకటించిన అనంతరం అప్పారావుగారు ఎట్టి గాలి దుమారానికి తట్టుకోవలసి వచ్చిందో వారు తమ్ము విమర్శించిన శతావధానిగారికి ఇచ్చినప్రత్యుత్తరంవల్ల మనకు కొంత బోధపడగలదు. ఆనాడు వారి ముత్యాలసరాలపై వచ్చినఆక్షేపణలు మూడు. ఒకటి - గ్రాంథిక భాషా వ్యాకరణమును పాటించలేదనీ, రెండు-ఛందశ్శాస్త్రమును పాటించలేదనీ, మూడు - పద్యములలో కావ్యగుణములు లేవని. అప్పారావుగారు తమ ప్రత్యుత్తరంలో యీ మూడింటికీ సమాధానం యిచ్చారు. ఛందశ్శాస్త్రమును పాటించలేదనడానికి వారిచ్చిన సమాధానం మనకిపుడు గమనార్హమయినది. 'యూరోపియన్ భాషలలో కవులు కొత్త వృత్తములను కల్పించి భాషాభివృద్ధి చేయలేదో? కొత్త వృత్తములు కల్పించవచ్చునన్నచో నా నేర్పు కొలది నేనొక కొత్తతోవ తొక్కితిని. తప్పేమి? నలుగురూ ఆమోదించిరా? నేను కల్పించిన వృత్తమును అవలంబింతురు. ఆమోదించరా? పరిత్యజింతురు' అని వారానా డిచ్చినసమాధానము నేడెంత నిజమయినది!

ముత్యాలసరములలో అప్పారావుగారు యతిప్రాసములను అలంకారములుగ మాత్రమే ప్రయోగించినారు. అవి భావమునకు ప్రతిబంధకము లగుచో వానిని పరిహరించియే పద్యరచన సాగించినారు. నియమముగా నుంచినయెడల యతిప్రాసములకుగాను తెచ్చి పెట్టుకొన్నశబ్దములు అర్థపటుత్వమును చెఱచి, సందర్భమును తప్పించి యీడ్చుకు పోవును' అని వారి నిశ్చయాభిప్రాయము. దీనితో నేకీభవింపనివా రుండరు. కొందఱు మహాకవుల రచనలలో కూడ యతిప్రాసములకుగాను వ్యర్థపదప్రయోగము మన కనుభవమే.

గ్రాంథికభాషా వ్యాకరణమును పాటింపలేదన్న ఆక్షేపమునకు వారిచ్చిన సమాధానం వ్యావహారిక భాషావాదానికి గట్టిపట్టుగొమ్మ. 'ఆంధ్ర గీర్వాణసాహిత్యములు కలిగి తెనుగు వ్రాయువారు మిక్కిలి యరుదు. దేశములో చాలమంది వుండరని నిశ్చయముగా చెప్పగలను. అంతకు చాలా తక్కువే. సంస్కృతసాహిత్యము లేనివారు కోటానకోట్లు. పత్రికలలోను, నవీననాటకాది గ్రంథములలోను వారి లక్షణస్ఖాలిత్యములు యెన్నవశమా? అట్టి తప్పులు తడకలను వ్రాసి ఆ రాతను గ్రాంథికభాష అనుటకన్న ఇప్పటి నాగరికులును. శిష్టులును వ్యవహరించుభాషనే యేల రాసుకొనరాదు? ప్రౌఢగద్యకావ్యములనూ, పద్యకావ్యములనూ వ్రాయువారు గ్రాంథికభాషలోని యింపగుపదములను తీసికొందురుగాక. సులభసాధ్యమగునవీనగ్రాంథిక భాషాకటి ప్రబలిన యెడల బుద్ధిబలము కలిగియు మూగలై యున్న మనవారెందరు గ్రంథములను వ్రాసి భాషను వృద్ధి చేయుదురు? పుట్టుకవులయి కఠినమగుగ్రాంథికభాషను నేరనివారి కది మహోపకారము కాదు? వాడుకభాష కావ్యరచనకు తగదని శతావధానుల యభిప్రాయము. వాడుకభాషలే కదా కవులు రాయ రాయ గ్రాంథికభాషలైనవి?

అప్పారావుగారు అందులోనే మరొక్కచోట 'తిట్లకెవరు వెరతురు? వాడుకభాష జీవనది. దాని ప్రచారము మహానదీ ప్రవాహము వంటిది. యెవరడ్డగలరు?' అని వ్రాసి వాడుకభాష కావ్యరచనకు తగినదని నిరూపించినారు. కాని అనుభవములో యీ వాడుకభాష గేయములకు మప్పినంతగా కావ్యములకు మప్పి లేదు. ప్రౌఢగద్యకావ్యములనూ పద్యకావములనూ గ్రాంథికభాషలో వ్రాయవలసినదని వారే చెప్పి ఉండడంచేత యీవాడుకభాషయొక్క కావ్యరచనాయోగ్యత గేయములవరకే పరిమితమైనదిగా మనము మన నేటి అనుభవమును బట్టి భావింప వలసియున్నది. ఈ విధముగా అప్పారావుగారి ముత్యాలసరములు భాషలోను, ఛందస్సులోను విప్లవమును సాధించి నూతనకవిత్వావతరణమునకు ప్రాతిపదికయైనది. కృష్ణశాస్త్రిగారు చెప్పినట్లు 'ఆ ఛందస్సు తెలుగువాడి కష్టసుఖాలూ, కథలూ ఎంతో బాగా చెప్ప

తుంది! సామాన్యుల గాథలు తీసుకొని, సామాన్యుల కండేమాటల్లో కవిత్వం చెప్పడం ఆయనలోని గొప్పతనం. ఆయన రచించిన గేయములలో దేశభక్తి, ముత్యాలసరాలు, మనిషి అన్నవీ - కథాగేయములలో పూర్ణమ్మ, కన్యక, డామన్ ఫితియస్ అన్నవీ- చెప్పుకోనదగ్గ రచనలు. కొయ్యబొమ్మకి మెచ్చు కళ్లకు కోమలుల సౌరెక్కునా! అని తన ముత్యాలసరముల నాక్షేపించినఛాందసుల కాయన సమాధానము.

ఛందో భాషా సంప్రదాయములందు అప్పారాయకవి విప్లవము తెచ్చి నవయుగమునకు నాంది పలుకగా నండూరి సుబ్బారావు మరొక అడుగు ముందుకు పోయినాడు. నాయికగా నుండ దగనియెంకిని తనకావ్యానికి నాయికగా చేసి ఆనాటి సంప్రదాయపరులైనవిద్వాంసుల దృష్టిలో నండూరిసుబ్బారావు మహాపచారం చేసినాడు. ఇలా కవిసమయోల్లంఘనం చేయడంతో మాత్రమే ఊరుకోక - అప్పారావుగారివలె శిష్టవ్యవహారికం వాడక మరికొంత ముందుకు పోయి ఎంకి-నాయుడుబావల ముచ్చట్లను వారిభాషలో, వారి భావాలతో మలచి తన కవిత్వానికి ప్రాణమైననిసర్గరమణీయతను సాధించుకొన్నాడు.

గురుజాడవారు తీసిన దారివెంట యింకా ముందుకి వెళ్లి రసభరితము లయినరచనలు వెలువరించినాడు బసవరాజు అప్పారావు. ఆయన విశిష్టతని గ్రహించడానికి ఆయన గీతాలసంపుటం ఒకటే మనకి ఆధారం. ఆయన వ్రాసినప్రతిపాటా ఆయన హృదయంలోంచి ఉబికి వచ్చి పాఠకుల హృదయాలలోకి సూటిగా దూసుకుపోయి లోతుగా నాటుకొంటుంది. దేశిచ్ఛందస్సులకు చేరువైనరకరకాల ఫణితులతో తన హృదయవీణాస్వరాలను వినిపించి గేయరచనకి ప్రాణాలు పోసిన భావకవి సమ్రాట్టు బసవరాజు.

మహాకావ్యాలేవీ వ్రాయక పోయినా భావగీతాలలోనే తనప్రత్యేకతని ముద్రించుకో గలిగినసిద్ధహస్తుడాయన. ఆయన గీతాలన్నిటిలోను తీవ్రమైనభావోద్వేగం కనబడుతుంది. భావమూ, దాన్ని తరుముకుంటూ భాషా పరుగులు తీయటంలో అందమైనమాటలకోసంగాను అలంకారాలకోసంగాను ఆగి వెతుక్కోటం అవుపించదు. కృష్ణశాస్త్రిగారు చెప్పినట్టు, ఆచెప్పకోవడము తొందరలో భావనకు చోటియ్యక, అవి లేనిలోపాలను పాట కనబడనీయదు కనుక పేలవమైనమాటలతోనైనా అనెయ్యడానికి భయపడడు. అందుచేతే బసవరాజు అప్పారావు గేయాలలో అక్కడక్కడా పేలవంగా ఉండడం. కాని దానివల్ల ఇందులో శిల్పమేమీ లేదనిపించేటంత నిరాడంబరమైన అనితరసాధ్యమైన కళాసృష్టి యీయన గేయాలలో కనబడుతుంది. ఆయన గేయాలలో- గుత్తివంకాయ కూరోయి బావా, కొల్లాయి గట్టితే నేమి, నల్లవాడే గొల్లపిల్లవాడే అన్నపాటలు ప్రసిద్ధములు. ఇకపోతే చలిపిడుగును సంబోధిస్తూ ఆయన వ్రాసినపాట కరుణరసాత్మకము.

ప్రళయాంతాఖిలవభో
దళన ఫెళ ఫెళారవముల
చలిపిడుగా! గర్జింపకు
నిలిచి నాదు మనవి వినుము.

ఇత్యాది గేయములలో ఆయన సహృదయుల చేత కన్నీరు జలజల రాల్పించారు. అమరేంద్రగారు చెప్పినట్లు భావగీతాలలో ఇంతశక్తివంత మైన కరుణాత్మకమైనరచనలు తెలుగులో ఎక్కువ లేవు.

గేయములు వ్రాసినకవులలో తరువాత పేర్కొనదగినవారు రాయప్రోలు సుబ్బారావుగారు. వీరి గేయములు చాలవరకు ప్రబోధ గేయములు. జన్మభూమి, సంక్రాంతి మొదలయిన వీరిగేయములు 'ఆంధ్రావళి' అన్న వీరి కావ్యములో ప్రకటింప బడినవి.

ఆడవి బాపిరాజుగారు చిత్రకారులూ, నవలాకారులూ మాత్రమే కాదు. వారు గోదావరి, మెట్లు, గంగిరెద్దు, మొదలయిన గేయాలు కూడ రాశారు. వీరి గేయరచనల్లో లయాన్విత మైనశాబ్దికసౌందర్యము కనబడుతుంది. ప్రధానంగా చిత్రకారులు కావడంచేత - వీరినవలల్లోలాగే వీరు పదముల పౌనఃపున్యంతో భావమును చిత్రంలోవలె పరిస్ఫుటం చేయడానికి ప్రయత్నిస్తారు. కాని వీరి గేయాలలో భావనా, కవితాధర్మము కొంత తగ్గుస్థాయిలో ఉంటుంది.

కృష్ణశాస్త్రిగారి గేయాలలో రహస్యవాదం mysticism ఎక్కువ. వారితో బాటు మన హృదయాలు కూడ ఊహాపథాల్లోకి తీసుకుపోగల శక్తి వారి పదజాలానికి ఉంది. ఆకులో ఆకునై పూవులో పూవునై అన్న గేయము, అబ్బ అన్న గేయము, కన్నీటి కెరటాల వెన్నెలేలా అన్న గేయమూ వారి కవితాభావనకు నిదర్శనాలు.

నేటి గేయరచనలలో ననేక కారణముల చేత ప్రత్యేకత గలకావ్యం విశ్వనాథవారి 'కిన్నెరసాని పాటలు'. తిక్కనకువలె ఈయన కవితలో శబ్దచిత్రములు గీయగలడు. ఈయన వ్రాసినగీతములకు ప్రతిబింబములుగా బొమ్మలు గీయవచ్చును.

నీ నవ్వులు నురుగులుగా
నీ వళు లవి తరగలుగా
నీ కన్నులు మీనులుగా
నీ కరణిని ప్రవహించెదు.

పరువెత్తెడి నీ వేణీ
బంధము పూనితి చేతను
కరమున వేణికి బదులుగ
కాల్వ గట్టె నీటిపారలు.

ఇవి చక్కని శబ్దచిత్రములు. శబ్దపునరుక్తిచే నీ గేయములందు కొన్ని తావుల సితిచిత్రణములు, మఱికొన్ని తావుల బాహుళ్యమును, వేఱొక కొన్ని తావులందు భావస్ఫోరకత్వమును సాధింపబడినవి. శబ్దసమీకరణములోను, ఆ శబ్దములను సమ్మేళనపరుచుటలోను, ఆ శబ్దసంపుటములకు తగినఛందము లల్లుటలోను విశ్వనాథ ప్రదర్శించిన నైపుణ్యము విశిష్టమైనది. కిన్నెర నృత్యములోని పదముల యల్లిక లాతని ధ్వని సౌందర్యమునకు దృష్టాంతములు.

కెరటాలలో నుర్వు
తెరచాలులో నీటి
పొరజాలులో కిన్నె
రటు కదలి యిటు కదలి
చిటితరంగాలతో పొటితరంగాలతో
నటనాలు మొదలెట్టెనే - క్రొన్నిటి
తుటుములా కదలాడెనే.

కిన్నెరను తలపించు పలువరుసల ఫణితులు శబ్దగ్రహణ యంత్రమును మెల్లగా కిన్నెరయొడ్డున జరుపుచు పోయినచో ధ్వనులు పట్టువడునో అవియే ధ్వనింపజేయునట్లున్నవి అని డాక్టరు వెంకటరామనాథంగారు వ్రాసిన వ్రాత ప్రత్యక్షరసత్యం.

తరువాత - అభ్యుదయ కవితాంగణంలోని మరోప్రపంచంపిలుపు విని మహాప్రస్థానం చేదాంరండని సోదర మానవులను గొంతెత్తి గట్టిగా పిలిచే శ్రీశ్రీ కంఠం ఆయన మహాప్రస్థానంలోని గేయాలలో వినిపిస్తుంది. చెలం చెప్పినట్లు మాటల్ని కత్తులూ, యీటెలూ, మంటలుగా మార్చడం అతనికే చేతనవును. హృదయం ఎల్లా కంపిస్తే ఆకంపనకి మాటల రూపాన్ని యివ్వడం అతనికే తెలుసు.

కుక్కపిల్లా
అగ్గిపుల్లా
సబ్బుబిళ్ళా

హీనంగా చూడకు దేన్నీ
కవితామయమేనోయ్ అన్నీ

తలుపుగొళ్ళెం
హారతిపళ్ళెం
గుర్రపుకళ్ళెం

కాదేదీ కవితకనర్హం
ఔనౌను శిల్పమనర్ఘం.

అని సృష్టిలోని ప్రతిసామాన్యవస్తువుకూ కవితావస్వార్హత కల్పించాడు శ్రీశ్రీ. ఆయన మహాప్రస్థానం, మరోప్రపంచం, అద్వైతం, జగన్నాథుని రథచక్రాలు మొదలైన గేయాలు ప్రసిద్ధమైనవి.

కదలేదీ కదలించేదీ
మారేదీ మార్పించేదీ
పాడేదీ పాడించేదీ
పెనునిద్దుర వదలించేదీ
పరిపూర్ణపు బ్రతు కిచ్చేదీ
కావాలోయ్ నవకవనానికి.

అని నవకవనాని కుండవలసినలక్షణాలు చెప్పి తల్లక్ష్యప్రాయంగా కవిత చెప్పిన కవి శ్రీశ్రీ. నేడు ఆరుద్రా, దాశరథీ, నారాయణరెడ్డి గేయాలు యింకా రాస్తున్న కవులు. ఆరుద్రకు మంచి భావనా, కవితాశక్తీ ఉన్నది. దాశరథిది పాతసీసాలలో నింపిన క్రొత్తమద్యం. పదముల కున్నబలమూ ప్రాణమూ తెలిసి శక్తివంతమైన రచన చేయగలధీశాలి. నారాయణరెడ్డి చక్కని భావనా, సంస్కారమూ గలకవి. 'నారాయణరెడ్డి గేయాలు' అన్నగ్రంథంలో సంధానితము లయిన ఆయనగేయాలు రసవంతములు-భావనామహితములు. హృదయానికి జోలపాడేరచనలు ఆయనగేయాలు. ఆయన గేయాలు చదివే తీరు హాయి నిస్తుంది.

ఇంకా అనేకులు గేయరచనలు చేపట్టి రచిస్తున్నారు. ఆధునికాంధ్రవాఙ్మయంలోని గేయరచనల కిది దిఙ్మాత్ర ప్రదర్శకము.

———

భువనవిజయము

by

VIDWAN, T. KODANDARAMAIAH, B.O.L. (HONS.)

Professor of Telugu.

[తెలుగు సాహిత్యచరిత్రలో కవితకు పెండ్లిపందిళ్లు వెలసిన కమనీయకాలం శ్రీ కృష్ణదేవరాయల యుగం. తెలుగుకవి ఆనాడు పొందిన వైభవం మరి యే కాలంలోనూ పొంది యుండ లేదు. అష్టదిగ్గజ కవీశ్వరులను తన ఆస్థానంలో అలంకరించుకొన్న రాయలవారి సాహిత్యగోష్ఠు లన్నీ వారి 'భువనవిజయ' సౌధంలోనే జరిగినవి. భువనవిజయ సభాభవనంలో ఆలనాడు జరిగిన సాహిత్యగోష్ఠి వైభవాన్ని తలపునకు తెచ్చే ప్రయత్నఫలమే యీ నాటిక]

(గతసంచిక తరువాయి)

మూడవరంగము :

పెద్ద : ప్రభూ! సామంత దండనాథులనూ, కవీశ్వరులనూ వెంటనే రమ్మని కబురు పెట్టినారు. కారణం?

కృష్ణ : పెద్దన్నగారూ! నిన్న రాత్రి చతుర్థయామంలో మాకొక స్వప్నం వచ్చింది. ఆస్వప్నఫలం ఏలాంటిదో తెలుసుకుందామనే మిమ్ముల నందరినీ యిక్కడ సమావేశపరిచాము.

తిమ్మ : ప్రభూ! ఆ స్వప్నవివర మెలాంటిదో సెలవిస్తారా?

కృష్ణ : రాత్రి మాకు స్వప్నంలో ఆంధ్రనాయకస్వామివారు దర్శనం అనుగ్రహించారు. ఆహా! ఎంత దర్శనీయమైనది ఆమూర్తి! ఆనందపారవశ్యంలో మేము మైమరిచి ఉండగా స్వామివారు మమ్మల్ని కావ్యరచన కుద్బోధిస్తూ ఇలా ఆనతిచ్చారు.

ఎన్నినుఁ గూర్తు నన్న, విను,
మే మును దాల్చినమాల్య మిచ్చిన
ప్పిన్నది రంగమం దయినపెండిలి
సెప్పుము మున్ను గొంటి నే
వన్ననదండ యొక్కమగవాఁ డిడ,
నేను దెలుంగురాయఁడన్
కన్నడరాయ! యక్కొదువ గప్పు
ప్రియాపరిభుక్తభాక్కథన్.

తెలుగు భాషలో ఆకావ్యం వ్రాసి మాయిలవేల్పయిన శ్రీ వేంకటేశ్వరస్వామివారికి అంకిత మిమ్మని కూడా ఆదేశించారు. దానివల్ల మాకు ఉత్తరోత్తరాభివృద్ధి అవుతుం దట. ఈ స్వప్నఫలం వివరించవలసిందిగా పండితులను అభ్యర్థిస్తున్నాను.

పెద్ద : నిన్న యేలినవారితో కలిసి స్వామి దర్శనార్థం పోయినప్పుడే అనుకున్నాను. ఈ రోజు ఏదో గొప్పవిశేషం జరుగుతుం దని - సరిగ్గా అలాగే జరిగింది. నా అంచనా వృధా పోలేదు.

తిమ్మ : ప్రభూ!

దృశ్యతే భగవాన్ యస్య స్వప్నే సర్వశుభావహః
తస్మి న్నేవ దృఢా భక్తి ర్జాయతే తస్య సంతతమ్

అని శాస్త్రం. స్వామే స్వయంగా దర్శన మిచ్చిన మీ స్వప్నం సర్వశుభావహ మైం దని నా అభిప్రాయం.

పెద్ద : సర్వశుభావహం మాత్రమే కాదు. సద్యః ఫలదం కూడా.

అరుణోదయవేళాయాం దశాహేన ఫలం లభేత్
గోవిసర్జనవేళాయాం సద్యః స్వప్నఫలం లభేత్.

అని శాస్త్రం చెబుతున్నది.

కృష్ణ : మాకు నిన్న స్వామిదర్శనానికి పోయి నప్పటినుంచీ పరమభాగవతురా లయినగోదాదేవి పవిత్రచరిత్రాన్ని ప్రబంధంగా సంతరించా లని సంకల్పం కలుగుతున్నది. కావ్యనామకరణం కూడా పెద్దన్నగారు నిన్ననే చేశారు.

పెద్ద : కావ్యనామకరణం నేను చేశానా? అ దేమి ప్రభూ!

కృష్ణ : ఆముక్తమాల్యద అని మీరు నిన్న ప్రసంగవశాత్తుగా ఆదేవిని పేర్కొన్నారు జ్ఞాపక ముందా? ...విప్రవాక్యం జనార్దనః... అన్నారు పెద్దలు. అదే ఉపశ్రుతిగా గ్రహించి మేము రచింపబోయేకావ్యానికి ఆపేరే పెట్టదలచుకొన్నాము.

తిమ్మ : ప్రభూ! గోదాదేవి వృత్తాంతంలో ఒక మహాప్రబంధంగా తీర్చి దిద్దగలంత వస్తుసంపద ఉన్నదా అని నా అనుమానం.

పెద్ద : ఆమాట వాస్తవమే కావచ్చును. కాని యేలినవారిని నే నొకటి అభ్యర్థిస్తున్నాను. తమకావ్యం వైష్ణవధర్మసర్వస్వంగా రూపొందాలని నాఆశయం. వైష్ణవసిద్ధాంతం ప్రతిపాదించే గ్రంథాలు సంస్కృతంలోనూ, తమిళంలోనూ చాలా ఉన్నవి. తెలుగులో బొత్తిగా లేవనే చెప్పవచ్చు. కనుక అనుషంగికంగా ఇతర వైష్ణవకథలను కూడా జోడించి కావ్యనిర్మాణం చేయవలసిన దని నావ్యక్తిగత మైనఅభ్యర్థన.

కృష్ణ : మేమూ అదే అనుకుంటున్నాము. వైష్ణవపరమభాగవతులలో కావ్యనాయకులు కాదగినవారు చాలామంది ఉన్నారు. ఆ అందరిలోనూ కూడా తాను పాడిన పాటలోని సగం ఫలా న్నైనా ఇయ్య నని బ్రహ్మరాక్షసుడితో చెప్పి కైశికీగానఫలాన్ని లోకానికి చాటిన కురుంగుడి మాలదాసరికథంటే మాకు చాలా ప్రీతి. యామునాచార్య చరిత్ర కూడా ప్రాసంగికంగా చెప్పదగు నేమో ఆలోచించవలసి ఉంది.

పెద్ద : ప్రభూ ! శాస్త్రజన్యజ్ఞానంకంటే మూఢభక్తే భగవత్ప్రాప్తికి ఉత్తమసాధన మని చాటినఖాండిక్యకేశిధ్వజుల వృత్తాంతం కూడా. ఇందులో అనుసంధింప దగు నేమో ప్రయత్నించవలసిన దని నా అభ్యర్థన. వైష్ణవధర్మం లోకంలో నాలుగు కాలాలపాటు నిలదొక్కుకొని ఉండడానికి ఆకథ యెంతైనా ఉపకరిస్తుం దని నానమ్మకం.

తిమ్మ : ప్రభూ ! మా కంటే మీకు లోకానుభవం హెచ్చు. యుద్ధాలకై కదలిపోయి నప్పు డల్లా తమకన్నో కొత్త కొత్త అనుభవాలు కలగడానికి అవకాశం ఉంది. దేశాటనం పండితమిత్రతా చ అన్నారు. తమకు ఈ రెండు సౌభాగ్యములూ ఉన్నవి. మాకో పండితమిత్రత ఒక్కటే. అదీ మీ అనుగ్రహంవల్ల కలిగిందే. అందుచేత తాము పొందిన ఆయా అనుభవాలకు దర్పణంగా ఉండేలాగు తమ కావ్యాన్ని తీర్చి దిద్దవలసిం దని మా కోరిక.

కృష్ణ : మీరు కోరిన యీ లక్షణాలు అన్నీ కలకావ్యనిర్మాణం మాతలకు మించినభారమే అయినా భగవదాజ్ఞగా స్వీకరిస్తున్నాము. ఆముక్తమాల్యదాదేవికి ఆ శ్రీరంగనాథులు అనుగ్రహించినట్లే మా యిలవేల్పు శ్రీ వేంకటేశ్వరస్వామి మమ్ములను కృతార్థులనుగా చేయగల డనే ఆశిస్తున్నాము.

తిమ్మ : సాహితీసవ్యసాచు లయినపెద్దయ్యంగా ర్లుండగా తమకు సంకోచం ఎందుకు ప్రభూ!

కృష్ణ : సవ్యసాచి అంటే జ్ఞాపకం వచ్చింది. మాకు చాలా రోజులనుంచీ ఒక్క తీరనిసందేహం ఉన్నది. దాశరథులు గొప్పవారా ? పాండవులు గొప్పవారా? అని. పరిష్కారానికై ఈ సమస్యను విద్వాంసుల ముందు ఉంచుతున్నాము.

పెద్ద : శ్రీరామచంద్రమూర్తి ఆదర్శప్రభువు కదా! అంచేత దాశరథులే గొప్పవారు.

కృష్ణ : మా అభిప్రాయం దానికి భిన్నంగా ఉంది. దాశరథులు ఈశ్వరాంశలో జన్మించినవారు కావడంచేత వారి కమానుషశక్తులూ, లోకోత్తరయోగ్యతా కలగడం ఒక వింత కాదు. పాండవుల దగ్గర అలాంటి యీశ్వరాంశ యేదీ లేకపోయినా శక్తులలోనూ యోగ్యతలోనూ వారికి దీటు రాగలిగారు కనుక పాండవులే గొప్పవా రని మా తాత్పర్యం.

చాకలి : దేవరవారు జన్మాంతరంలో ఉన్నా పాండవుల మీద పచ్చపాతం మాన లేదు.

కృష్ణ : ఎవరూ? మడివేలూ! నీవేనా యీమాట అన్నది. మాకు చాలా సంతోష మైంది. నీ కేమి కావలెనో అడుగుకోవచ్చు.

చాకలి : తెలనోణ్ణి యేదో నోటికి వచ్చింది వదిరేశాను. క్షమించండి మా రాజా!

కృష్ణ : భయపడకు. మాకు రెండునాలుకలు లేవు. ఆడిన మాట తప్పం. అడుగు.

చాకలి : అలాగయితే దేవరకోట రాజ్యం యిప్పించండి మా రాజా!

కృష్ణ : అపరిమితానందంతో ఇస్తున్నాము. ఇకమీదట నుండీ నువ్వు దేవరకోటకు ప్రభువ్వి.

పెద్ద : మహాప్రభూ! ఈ సందర్భం నా కొక విషయం గుర్తుకు తెచ్చింది. మన తిమ్మన్నగారు ఏలినవారి మీద ఇటీవల కొన్ని పద్యాలు చెప్పారు. ఈ అభిప్రాయాన్నే వారూ అందులో సూచించారు. తమరు ఆజ్ఞ యిస్తే...

కృష్ణ : అవశ్యం చదవవచ్చు. మాకూ సత్కాలక్షేపం. తిమ్మన్నగారూ! ఏదీ, చదవండి.

తిమ్మ : ప్రభూ! చిత్తగించండి.

సీ. యాదవత్వమున సింహాసనస్థుఁడు గామి
సింహాసనస్థుఁ డై చెన్ను మెఱయ
గొల్లయిల్లాండ్రతోఁ గోడిగించుటఁ జేసి
పరకామినీసహోదరతఁ జూప

మఱి జరాసుతునకై మథుర డించుటఁజేసి
పరవర్గ దుర్గముల్ బలిమిఁ గొనఁగఁ
బారిజాతము నాసపడి పట్టి తెచ్చుట
నౌదార్యమున దాని నడుగువలుపఁ
గీ. గోరి తొలుమేనఁ దన కైనకొదువ లెల్ల
మాన్పుకొన వచ్చి భువనైకమాన్యలీల
నవతరించినకృష్ణుఁడౌ ననఁగ మించె
నరసవిభు కృష్ణరాయ భూనాయకుండు.

కృష్ణ: శ్రీకృష్ణభగవానులకంటే మాలో ఆధిక్యాన్ని రూపించి అధికాభేదరూపకం చేశారు. మామీది అభిమానమే దానికి కారణం కావచ్చు. అయినా మీ పోలికలో అతిశయోక్తి యెక్కువేమో నని ఆశంకిస్తున్నాము.

తిమ్మ: అయితే యీ పద్యం చిత్తగించండి. ప్రభూ !

సీ. చక్రవర్తిమహాప్రశస్తి నాఁడును నేఁడు
చెలఁగి ధర్మక్రమస్థితి ఘటించె
సాధుబృందావనసరణి నాఁడును నేఁడు
వంశానురాగంబు వదలఁ డయ్యె
భూభృదుద్ధరణవిస్ఫూర్తి నాఁడును నేఁడు
గోరక్షణఖ్యాతి గుదురుపఱిచె
సత్యభామాభోగసక్తి నాఁడును నేఁడు
నాకల్ప మవని నింపార నిలిపె
గీ. నాఁడు నేఁడును యాదవాన్వయమునందు
జనన మందెను వసుదేవమనుజవిభుని
కృష్ణుఁ డను పేర నరసేంద్రు కృష్ణదేవ
రాయఁ డను పేర నాదినారాయణుండు.

కృష్ణ: మామీద చెప్పినపద్యం అని కాక నిష్పక్షపాతంగా చూచినా శ్లేషానుప్రాణిత మైన యిందలి రూపకాలంకారం కావ్యాలంకారయోగ్యంగా, హృద్యంగా ఉన్నది.

పెద్ద: ఆంధ్రభోజుల ఆదరం అందుకొన్న యీ కవీశ్వరుల కవిత అచిరకాలంలోనే చిగురు దొడిగి కుసుమితం కావాలని ఆశిస్తున్నాను.

కృష్ణ: దేనికీ కాలం కలిసి రావాలి కదా! వసంతకాలంలోనే కదా కోకిల మధురాలాపం చేస్తుంది.

పెద్ద: ఏలినవారి హృదయం చాలా అగాధ మయింది. నిత్యానుభవం ఉన్నవారికి కూడా దానిలోతు అప్పుడప్పుడు అంతు చిక్కదు.

[నేపథ్యంలో గంటలు.]

కృష్ణ: మధ్యాహ్న ఘంటాధ్వనులు వినవస్తున్నవి. మాకు అనుష్ఠానవేళ అయింది. తరువాత సాయంకాలం కలుసుకొందాం.

* * *

నాలుగవ రంగము

నేపథ్యగానము

సీ. తొలుఁదొల్త నుదయాద్రి శిలఁ దాఁకి తీండ్రించు
నసి లోహమున వెచ్చనై జనించె
మఱి కొండవీ డెక్కి మార్కొని నలి యైన
యల కసవాపాత్రు నంటి రాఁజె
నట సాగి జమ్మిలోయఁ బడి వేగ దహించెఁ
గోన బిట్టేర్చెఁ గొట్టానఁ దగిలెఁ
గనకగిరిస్ఫూర్తిఁ గరఁచె గౌతమిఁ గ్రాఁచె
నవుల నా పొట్నూర రవులుకొనియె
గీ. మాడెములు ప్రేల్చె నొడ్డాది మసి యొనర్చెఁ
గటకపురిఁ గాల్చె గజరాజు గలఁగి పఱవఁ
దోకచి చ్చన నార! యుద్ధురతఁ గృష్ణ
రాయ బాహుప్రతాపజాగ్రన్మహాగ్ని.

శా. హిందూరాజ్యరమాధురంధర
భుజాహిగ్రామణీకంచుక
త్కుందస్వచ్ఛయశోగుళు
చ్ఛయవనక్షోణీధవస్థాపనా
మందీభూతకృపాకటాక్షయ
సకృన్మాద్యత్కళింగాంగనా
బందీగ్రాహవిగాహితోత్తరక
కుబ్ధాటీసమాటీకనా!

బట్టు: [మువ్వలకఱ్ఱ మ్రోగించి]
శ్రీమన్మహారాజాధిరాజ
రాజపరమేశ్వర
వీరప్రతాప
వీరావతార
మూరురాయరగండ
పూర్వదక్షిణపశ్చిమసముద్రాధీశ్వర
యవనరాజ్య స్థాపనాచార్య
గజపతి విభాడ
కటకపురీ చూరకార
విజయీ భవ!
దిగ్విజయీ భవ!

అప్పా: మహాప్రభూ! గజపతివిజయంతో భువనవిజయం సాధించి తాము దక్షిణాపథచక్రవర్తు లయినారు. తమ సమరాంగణ సార్వభౌమత్వం ఉదయగిరి మొదలుగా తాము సాధించిన పూర్వోత్తర దిగ్విజయ యాత్రలవల్ల స్థిరపడ్డది. ఇక సాహితీసార్వభౌమత్వమే స్థిరపడవలసి ఉన్నది. ఉమ్మత్తూరును సాధించిన పిమ్మట మనం ప్రారంభించినభువనవిజయదీక్ష ముగిసినందుకు చిహ్నంగా తమ అభిమతం ప్రకారం ఈ భువనవిజయ సభాభవనం నిర్మింపబడ్డది. ఏలినవారి సాహిత్యగోష్ఠులిక ఈసభాభవనంలోనే జరుగగలవు.

కృష్ణ : అప్పాజీ! మా భువనవిజయప్రాసాదం తమ రాజనీతి గట్టిపునాదిమీద నిర్మింపబడ్డది కనుకనే మేము మా సంకల్పంలో అకృతార్థులము కాలేదు. అయినా మాకు తక్కిన అందరినీ జయించడం ఒక యెత్తు-గజపతులను జయించడం ఒక యెత్తు అయింది. తమ రాజనీతిచాతుర్యమే మాకు అండగా ఉండక పోతే మేము గజపతులను సాధించడం కలలోని వార్త.

అప్పా : ప్రభూ! నాభేదోపాయ మటుంచి మీ భుజపరాక్రమమే కదా తుదకు గజపతిని లొంగ దీసింది. తమ యీ విజయాన్ని కవీశ్వరులు వేనోళ్ళ కీర్తిస్తున్నారు.

అప్పలా : నిజమే! కీర్తిస్తున్నారు. కాని యిందులో నా కేమీ అసహజత కనిపించడం లేదు. ఎంచేతనంటే, చిత్తగించండి.

కృష్ణరాయ స్తువంతు త్వాం కవయో న వయం స్తుమః
నరసింహకిశోరస్య కియాన్ గజపతే ర్జయః—

అప్పా : అప్పలాచార్యులవారూ! నరసింహ కిశోరస్య కియాన్ గజపతే ర్జయః—అద్భుతంగా ఉన్న దండీ మీ ప్రశంస.

పెద్ద : అనుష్టుప్చక్రవర్తులు వారు! అద్భుతంగా ఉండ కేం చేస్తుంది?

అప్పలా : ఆంధ్రకవితామహులు మామీద అవ్యాజంగా అనుగ్రహం కురిపిస్తున్నారు.

కృష్ణ : అప్పాజీ! పండితులతో, కవులతో, దండనాథులతో నిండి ఉన్న యీ దండి సభను చూడగా మాకు ఒక కృతిని అంకితం పొందవలె నని కుతూహలం కలుగుతున్నది.

తిమ్మణ్ణ : మహారాజా! తమ ఆస్థానం సంస్కృతాంధ్ర కర్ణాటద్రవిడ భాషాసాహిత్యాలకు శ్రీరంగభూమిగా విరాజిల్లుతున్నది. ఏ భాషలో కృతి పొందా లని తమ తాత్పర్యం?

కృష్ణ : మాకు అన్ని భాషలయందూ సమాన మైనఆదరమే. ఒకటి యెక్కువ ఒకటి తక్కువ అన్నభేదబుద్ధి మాకు లేదు. అయినా తెలుగులోనే కృతి పొందవలె నని మా సంకల్పం.

గీ. తెలుగదేల యన్న దేశంబు తెలుఁగేను
తెలుఁగువల్లభుండఁ దెలుఁగొకండ
యెల్లబాసలందు నెఱఁగిలి బాసాడి
దేశభాషలందుఁ దెలుఁగు లెస్స.

కు. సర: ఒక భాషలో మాత్రమే అంతంతగా పాండిత్యం గడించి భాషాదురభిమానంతో చెప్పేమాటలకంటే ఇంచుమించుగా దక్షిణదేశభాష లన్నిటిలోనూ సమాన మైనఆదరం పాండిత్యం కలరాయలవారినోట వచ్చిన యీ మాటలు మా కందరికీ శిరోధార్యాలు.

కృష్ణ : మాకు పరమపూజ్యులూ, ప్రీతిపాత్రులూ అయిన పెద్దన్నగారిచేతనే కృతి నందుకోవలె నని మా సంకల్పం.

తే. సప్తసంతానములలోఁ బ్రశస్తిఁ గాంచి
ఖిలము గాకుండునది ధాత్రిఁ గృతియ కాన
గృతి రచింపుము మాకు శిరీషకుసుమ
పేశలసుధామయోక్తులఁ బెద్దనార్య!

క. హితుఁడవు చతురవచోనిధి
వతులపురాణాగమేతిహాసకథార్థ
స్మృతియుతుఁడ వాంధ్రకవితా
పితామహుఁడ వెవ్వ రీడు పేర్కొన నీకున్.

పెద్ద : మహాప్రభూ! తమ ఆనతిని కాదనే ధైర్యం నాకు చాలదు. ఏ కథను రచించవలె నని తమ ఆజ్ఞ?

కృష్ణ :

క. మనువులలో స్వారోచిష
మనుసంభవ మరయ రససముంచితకథలన్
విన నింపు కలిధ్వంసక
మనఘ! భవచ్చతురరచన కనుకూలంబున్.

స్వారోచిషమనుసంభవం రచింపవలె నని మా అభిమతం.

అప్పా : స్వరోచి స్వారోచిషమనువును పొందినట్లు ఏలినవారు కూడా అచిరకాలంలో సంతానవంతులు కావలె నని కోరుతున్నట్లున్నది.

పెద్ద : ఏలినవారు వ్యంగ్యమర్యాదగా సూచించారు. అంతే. దానిని వాచ్యం చేస్తే అందులోని సారస్యం చెడుతుంది.

కృష్ణ : తాము కవీశ్వరులు! ఉన్నది లేనట్లు ఎలా చెప్పగలరో, లేనిది ఉన్నట్లు కూడా అలాగే చెప్పగలరు. అప్పాజీ! పెద్దన్నగారికి కర్పూరతాంబూలము లిప్పించండి.

అప్పా : చిత్తం.

పెద్ద : ప్రభూ! మహాప్రసాదం.

* * *

అయిదవ రంగము

పెద్ద : మహాప్రభూ! మన తిమ్మన్నగారిటీవల హరివంశాంతర్గత మైనపారిజాతాపహరణకథను కావ్యంగా సంతరించినారు. తమ సెలవయితే ఒకసారి తమకా కావ్యం వినిపించవలె నని కుతూహల పడుతున్నారు.

కృష్ణ : హరివంశంలో మే మా కథను చదివి వున్నాము. తిమ్మన్నగారు తెలుగులో దాని కెట్టి రూపురేఖలు

తీర్చారో చూడవలెనని మాకూ కుతూహలంగా ఉన్నది. తిమ్మన్నగారూ! తమ కావ్యంనుండి కొన్ని రసవత్తరఘట్టములను చదవండి. మా ఆస్థానదిగ్గజము లా కావ్యంలోని నిగ్గుతగ్గులను చర్చించవలెనని కోరుతున్నాము.

తిమ్మ : మహాప్రభూ! తాము కావ్యశ్రవణానికి అనుమతించడం నాభాగ్యం. చిత్తగించండి.

నారదుడు ఇచ్చిన పారిజాతపుష్పమును శ్రీకృష్ణుడు రుక్మిణికిచ్చినాడని తెలిసి సత్యభామ యీర్ష్యతో కోపగృహం ప్రవేశించింది. అప్పుడు శ్రీకృష్ణుడామె అంతఃపురంలోకి వచ్చి కోపగృహంలో వున్న సత్యను అనునయించినఘట్టంనుండి—

తల వాంచి సుగుడ ముసు గిడెఁ
గొలుకుల డిగజాఱి జాలుకొను బాష్పంబుల్
వల దని చెక్కుల లవలీ
దళపతితమరందబిందుతతిఁ బురుడింపన్.

ఓ ర్పొకయింత లేనివిక
　చోత్పలలోచన చిత్తవీథిఁ జ
ల్లార్పఁగ నీలనీరదశుభాం
　గుఁడు వే చనుదెంచె నంచుఁ గం
దర్పహుతాశను న్వెలికిఁ
　దార్చుసఖుండునుబోలె వేడిని
ట్టూర్పు దళంబుగా నిగిడె
　నున్నమితావరణాంశుకాంత మై.
మానవతి యిట్లు మానని
మానక్రోధములచేఁ గుమారిలి చింతా
ధీనగతి నుండ మదిలో
నూనినప్రేమమున నంబుజోదరుఁ డనియెన్.

ఇందునిభాస్య! మైతొడవు
　లేల ధరింపవు నున్నగావు లీ
వెందును మాన లేవు దెలు
　పేటికిఁ గట్టితి వీటికారుచుల్
కెందలిరాకుమోవిఁ దులకిం
　పఁగఁ జేయక యున్కి యేమి నీ
చందము వింత యయ్యెడు
　నిజంబుగ నా కెఱుగంగఁ జెప్పుమా.
పడతీ! నీ మధురాధరామృ
　తము నీ బాహాపరీరంభమున్
బడయన్ ధన్యుఁడఁ గాక
　యుండిన ననుం బాటించి యొక్కింత నీ
నిడువాలుంగడఁగంటఁ జూడు
　మనుచు న్నిల్లోపమిం బైచెఱం
గొడియం జే విరిదమ్మి ప్రే
　యుటకు నై యుంకించి జంకించినన్.
పాటలగంధి చిత్తమునఁ
　బాటిలుకోపభరంబు దీర్ప నె
ప్పాటను బాటు గామి మృదు
　పల్లవకోమలతత్పదద్వయీ
పాటలకాంతి మౌళిమణి
　పంక్తికి వన్నియ వెట్ట నా జగ
న్నాటకసూత్రధారి యదు
　నందనుఁ డర్మిలి మ్రొక్కె మ్రొక్కినన్.
జలజాతాసనవాసవాది
　సురపూజాభాజనం బై తన
ర్చులతాంతాయుధుకన్నతండ్రి
　శిర మచ్చో వామపాదంబునం
దొలగం ద్రోచె లతాంగి యట్ల
　యగు నాథుల్ నేరముల్ సేయఁ జే
రలుకం జెందినయట్టికాంత
　లుచితవ్యాపారముల్ నేర్తురే.

కోపనపదహతిఁ గుహనా
గోపాలుఁడు గాంచి మెయి గగుర్పొడువఁగ ను
ద్దీపితమన్మథరాజ్య
ప్రాపితుఁ డై పలికెఁ గూర్మి బయలుపడంగన్.

కృష్ణ : ఆహా! పెద్దన్నగారూ! కవిత్వమెంత లలితపేశలంగా ఉన్నది. లాలిత్యం వీరి కవిత్వానికి పెట్టని భూషణమని మా అభిప్రాయం. క్లిష్టాన్వయాలు గానీ, కష్టమయినకల్పనలు గానీ వీరి కవితలో మాకు కానరావడం లేదు. భావము కొత్తదైనప్పుడు భాషలోనో, భాష కష్టమైనప్పుడు భావములోనో లాలిత్యం పొదిగించడమన్నది యీ కవిలో నాకొక విశేషంగా గోచరిస్తున్నది.

తిమ్మణ్ణ : ప్రభూ! రుద్రభట్టు అనేకవి కన్నడంలో జగన్నాథవిజయ మని ఒక కావ్యం వ్రాశారు. అందులో పారిజాతాపహరణకథ కూడా ఉంది. మన తిమ్మన్నగారు ఆ కావ్యం చూచారో లేదో—

పెద్ద : మహాప్రభూ! తిమ్మన్నగారి కావ్యంలో కొన్ని భాగాలు నే నిదివరకే చదివాను. జగన్నాథవిజయ చ్ఛాయలు కూడా వీరికావ్యంలో అక్కడక్కడా లేక పోలేదు.

తిమ్మ : పెద్దన్నగారు సెలవిచ్చింది వాస్తవం. ప్రధానంగా హరివంశంనుండే వస్తువును స్వీకరించినా, ఒకటే కథ కావడంవల్ల ఆ కావ్యం కూడా ఏమైనా ఉపకరిస్తుందేమో నని దాన్ని కూడా చదివి అక్కడక్కడా అనుసరించాను.

కుమా : తిమ్మన్న గారు ఇప్పుడు చదివిన ఘట్టంలో కొంత ఔచిత్యవిచారచర్చ చేయవలసి ఉందని నా అభిప్రాయం.

కృష్ణ : ఔచిత్యం తప్పినట్టు మాకెక్కడా గోచరించడం లేదు. పైపెచ్చు ఆ ఘట్టమంతా వ్యంగ్యప్రధానమై ఉన్నట్టు మాహృదయానికి తట్టుతున్నది.

పెద్ద : కాంతాసమ్మితతయా ఉపదేశయుజే - అని కదా శాస్త్రం. ఉత్తమకావ్యధర్మం కూడా అదే.

తిమ్మ : ఎక్కడ తప్పినదంటారు కుమారసరస్వతిగారూ!

కుమా : మనవి చేస్తాను. చిత్తగించండి. సత్యభామకు శ్రీకృష్ణునిమీద అంత కోపం వస్తే రానివ్వండి. అలా రావడం సహజం కూడా. తిమ్మన్న గారు శ్రీకృష్ణుని చేత ఆమెను బతిమాలింపించినారు. ఆమె కంతకూ కోపం తగ్గ లేదు. తిమ్మన్న గారు ఆ తరువాత శ్రీకృష్ణుడంతవానిచేత ఆమె పాదములకు మొక్కించినారు కూడా.

పోనీ - వాదంకొఱకని అలా మొక్కడం కూడా ఉచితమే అని మనం ఒప్పుకున్నా తిమ్మన్న గారు సత్యభామచేత శ్రీకృష్ణుడి శిరస్సును తన్నించడం అనుచితంగా ఉన్నది. దానినీ ఏదో విధంగా సమరించడానికి ప్రయత్నించారనుకోండి తిమ్మన్న గారు. ఆ తన్నుకు శ్రీకృష్ణుని శరీరం గగుర్పొడిచి ఆయనలో ఉన్న కూర్మి బయటబడ్డదన్నారు. ఇందులో ఔచిత్యం దెబ్బ తిన్నదని నా అభిప్రాయం. ఇలా తన్నించడం ఏమాత్రం ఉచితం కాదు.

కృష్ణ : మాకు మాత్రం ఇందులో ఔచిత్యలోపమేదీ కనిపించడం లేదు. మా ఆస్థానవిద్వాంసులీ విషయం చర్చించవలెనని కోరుతున్నాము.

పెద్ద : కుమారసరస్వతిగారూ! ఇలా వర్ణించడం కవిసంప్రదాయసిద్ధమే కాని అన్యం కాదు. వాల్మీకిరామాయణంలో దశరథుడు కైకేయికి మొక్కినాడు. శాకుంతలంలో మహాకవి కాళిదాసు దుష్యంతుణ్ణి శకుంతల పాదాలమీద పడవేసినాడు. నాయిక పాదాలకు నాయకుడు నమస్కరించడం కవిసంప్రదాయసిద్ధమైనవిషయం. ఇందులో ఔచిత్యలోపమేదీ లేదనే నా అభిప్రాయం.

అప్ప : అమరుకావ్యంలోని యీ శ్లోకం కుమారసరస్వతి గారికి కలిగినసందేహం పోగొడుతుందనుకుంటున్నాను.

సాలక్తకేన నవపల్లవకోమలేన
పాదేన నూపురవతా మదలాలసేన
యస్తాడ్యతే దయితయా ప్రణయాపరాధాత్
సోఽంగీకృతో భగవతా మకరధ్వజేన.

కనుక లౌకికౌచితి వేఱు, కావ్యౌచితి వేఱు అని కుమారసరస్వతిగారు గ్రహించవలెను.

పెద్ద : అంతదూరం పోనక్కర లేదు. అసలు తిమ్మన్న గారు సత్య తన్నినదని చెప్ప లేదనే నాఅభిప్రాయం. తొలగం ద్రోసె లతాంగి అన్నారు. అంతే. దానినే అవసరం కోసం శ్రీకృష్ణుడు నీవు తాచినయది నాకు మన్ననయ అని తాపుగా మార్చుకొన్నాడు. ఇలా చెప్పుకుంటే సరిపోతుందనుకుంటున్నాను. ఇన్ని తర్జనభర్జనలవసరం లేదు. ఏమి కుమారసరస్వతి గారూ!

కుమా : పెద్దన్న గారు సెలవిచ్చినవ్యాఖ్యానం చాలా చక్కగా ఉంది.

పెద్ద : తిమ్మన్న గారూ! ఆశ్వాసాద్యంతపద్యాలు కూడా చదవండి.

తిమ్మ :

క. ప్రతివర్ష వసంతోత్సవ
కుతుకాగతసుకవినికరగుంభితకావ్య
స్మృతిరోమాంచవిశంకిత
చతురాంతఃపురవధూప్రసాదనరసికా!

క. శ్రీసదనలోచనాబ్జద
యాసారమరందపోషితార్థిభ్రమరో
ల్లాసగుణమలయకూట
ప్రాసాదనివేశ! కృష్ణరాయమహీశా!

కృష్ణ : మలయకూట ప్రాసాదనివేశ! చతురాంతఃపురవధూప్రసాదనరసికా!... ఈ సంబోధనలు సాభిప్రాయంగా, సాకూతంగా ఉన్నవి. మాకేదో ఇందులో నిగూఢభావం ధ్వనిస్తున్నది.

పెద్ద : ధ్వనిరుత్తమకావ్యస్య అన్నారు కదా.

కృష్ణ : (కొంతసేపు ఆలోచించి) ఓహో! ఎంత సూక్ష్మమైనధ్వని. తిమ్మన్న గారూ! మీకు చాలా కృతజ్ఞుణ్ణి. లోకానికాదర్శప్రాయుడైననాయకుడుగా చిత్రించారు మీరు మీ శ్రీకృష్ణుణ్ణి. మాకు చాలా సంతోషమైంది. మాబహుమానం ఇది స్వీకరించండి.

తిమ్మ : ధన్యోస్మి. మహాప్రసాదం.

పెద్ద : తిమ్మన్న గారూ! మీ కృషికి తగినఫలితం లభించినందుకు నేను చాలా సంతోషిస్తున్నాను.

* * *

ఆఱవ రంగము

[పల్లకి మ్రోత-ఉత్సవసంరంభం - జనులకోలాహలం- సన్నాయి మేళధ్వనులూ-మంగళతూర్యరావాలూ - కలకలం- నేపథ్యంలో వినవస్తుండగా]

కుమా : ధూర్జటికవిగారూ! తమ కాళహస్తిమాహాత్మ్యం ఎందాకా వచ్చింది?

ధూర్జ : ఇంచుమించుగా పూర్తి అయినట్లే బాబూ! త్వరలోనే పూర్తి చేసి రాయలవారి సమక్షంలోనే వినిపిద్దామని అనుకుంటున్నాను.

కుమా : రాయలవారు పరమవైష్ణవులు కదా! శైవమత ప్రతిపాదకమైన మీ గ్రంథం వినడానికి అంగీకరిస్తారంటారా ?

ధూ : రాయలవారికి భాషాద్వేషంలాగే మతద్వేషం కూడా లేదు. కళకు ఈ భాషనీ, ఆ భాషనీ, ఈమతమనీ, ఆమతమనీ భేదభావం ఉండరాదని వారి అభిమకళనుతం కళనుగానే ఆరాధిస్తారుగానీ యిలా భాష, మతం అని సంకుచితదృష్టితో అడ్డగోడలు నిర్మించుకోవడమంటే ఆయనకు సుతరామూ గిట్టదు. ఇంతెందుకు ? ఇదే చూడండి. మీరు తమిళ కవీశ్వరులయినా మీమీద వారికేం ఆదరం తక్కువగా ఉంది? అలాగే నేను శైవుణ్ణయినా యెన్నడూ వారు నన్ను గానీ, మా మతాన్ని గానీ చిన్నచూపు చూడలేదు. సర్వసమదృష్టి కలయిలాంటి ప్రభుసత్తములకాలంలో జీవించి ఉండడం నిజంగా మనం చేసుకున్న అదృష్టమే అని నా అభిప్రాయం.

కుమా : యథార్థం సెలవిచ్చారు ధూర్జటిగారూ! సాహిత్యానికి స్వర్ణయుగం అయినరాయలవారి కాలంలో కవిగా పుట్టినవాడు అదృష్టవంతుడు. కవులకు ఇలాంటి ఆదరణ, సత్కారం నభూతో నభవిష్యతి అని నా విశ్వాసం. ఇప్పుడు చూడరాదూ - దక్షిణాపథమునకంతకూ సార్వభౌములయినరాయలవారేమి? పెద్దన్నగారి పల్లకిని స్వయంగా మోయడమేమి? ఎంత భాషాభిమానం లేకపోతే వారీపని చేస్తారు?

ధూ : ఇంతకుమునుపు కవిగండపెండేరాన్ని కూడా స్వయంగానే పెద్దన్నగారి పాదానికి తొడిగారు కదా! కనక సాహిత్యసమారాధనంలో రాయలవారిని మించడం మాట అలా ఉంచి ఆయన సరసను నిలవగలవారు కూడా యెవరూ ఉండరనే నా అభిప్రాయం... ఏదో మాటమీద మాటగా చాలా దూరం వచ్చాము. అన్నట్టు నా కాళహస్తిమాహాత్మ్యములో శైవభక్తాగ్రేసరుడయినతమిళ కవి నక్కీరదేవుని చరిత్రను కూడా చేర్చవలెనని అభిప్రాయపడుతున్నాను. ఆయన మహిమాదికం కాళహస్తిలో భక్తకోటివల్ల విని చాలా ముగ్ధుణ్ణయాను. ఆయన జీవితానికి సంబంధించిన వివరాల విషయంలో తాము కొంత నాకు సాయం చేయవలసిందని కోరుతున్నాను.

కుమా : అవశ్యం. అవశ్యం చేస్తాను. మా తిరువిళయాడల్ పురాణంలోనూ, తిరుక్కాళత్తి మాహాత్మ్యంలోనూ నక్కీరదేవునికథ ఉంది. మనం యిద్దరం కలిసి ఒకమాటు ఆ కావ్యాలను రెంటినీ దగ్గర పెట్టుకుని చూస్తే మీ కెంతో ఉపకారం జరుగుతుందని నా నమ్మకం.

ధూ : అంతకంటేనా? పోదాం పదండి. ఊరేగింపు భువనవిజయం సమీపించినట్టుంది.

* * *

ఏడవ రంగము

అప్పా : ప్రభూ! మనసామంతదండనాథులూ, అమరనాయకులూ మాత్రమే కాక ప్రత్యేకాహ్వానంమీద యిరుగుపొరుగు రాజ్యాల ప్రభువులూ, న్యూనిజ్ మొదలైనవిదేశరాయబారులూ కూడా యీనాటి కృతిసమర్పణమహోత్సవానికి విచ్చేసి ఉన్నారు. సంస్కృతాంధ్ర కర్ణాట ద్రావిడ భాషాకవీశ్వరులు సమావేశమయినారు. పెద్దన్నగారి కృతిసమర్పణానికి అనుమతించవలసిందని మనవి.

కృష్ణ : అప్పాజీ! మా భువనవిజయసభాభవనం ఈనాడు కవిపండితమండలితో నిండి ద్విగుణీకృత శోభతో కలకలలాడుతుండడం చూడగా మాకు బ్రహ్మానందంగా ఉన్నది. సప్తసంతానాలలోఒకటైనసత్కావ్యాన్ని అంకితం పొందడం యీనాడు మా ఆనందాన్ని ఇనుమడింపజేస్తున్నది. పెద్దన్నగారి కావ్యం సాంతం విన్నతరువాత అద్వితీయభుజపరాక్రమంతో మేము సాధించిన యీ సువిశాలసామ్రాజ్యం కాలక్రమాన విచ్ఛిన్నమైపోయినా, యీ కృతివల్లనైనా, మాకీర్తి చిరస్థాయిగా నిలిచిపోగలదని మాకు విశ్వాసం యేర్పడుతున్నది. తెలుగులో విశిష్టమైన ప్రబంధమార్గానికి యీ కావ్యం ఆదర్శప్రాయం కావాలనీ, కాగలదనీ మాఆశయం. పెద్దన్నగారూ! ఇక కృతిసమర్పణ కానివ్వండి.

పెద్ద : సభాయై నమః. మహాప్రభూ! సదస్యులారా! ఇన్ని దినములుగా నా కావ్యం ఆదరంతో విన్నందుకు మీ కందరికి నేను కృతజ్ఞుణ్ణి. విశేషించి యేలినవారికీ, ఆస్థానవిద్వత్కవులకూ నా కావ్యం ప్రీతిపాత్రం కావడం నా అదృష్టవిశేషమే. దీన్ని రాయలు అంకితం గొనడం నా పూర్వజన్మపుణ్యవిశేషం. అంకితాంకపద్యములు చదవడంతో యీ కావ్యం వారి కంకితమివ్వడానికి అనుమతింప వలసిందిగా యిక్కడ సమావేశమైనవిద్వజ్జనులనూ, అశేషప్రజానీకాన్నీ అర్థిస్తున్నాను.

క. అవిరళవితరణవిద్యా
నవరాధేయునకు సజ్జనవిధేయునకున్
కవితాస్త్రీలోలునకున్
కవిటంకనటద్యశోబ్ధికల్లోలునకున్.

క. దిగధీశాసహ్యధగ
దగితేదరుచిప్రతాపతపనస్ఫురణ
స్థగితద్యుమణికి నిమిషా
ర్థగృహీతకళింగరాజతనయాగ్రణికిన్.

క. కరుణాకర వేంకటవిభు
చరణస్మరణప్రసంగసంగతమతి కీ
శ్వరనరసింహమహీభృ
ద్వరనందన కృష్ణరాయధరణీపతికిన్.

అభ్యుదయపరంపరాభివృద్ధిగా, శ్రీమదాంధ్రకవితాపితామహ సర్వతోముఖాంక పంకజాక్ష పాదాంబుజాధీన మానసేందిందిర నందవరపురవంశోత్తంస శఠకోప తాపస ప్రసాదాసాదిత చతుర్విధకవితాల్లసాని చొక్కయామాత్యపుత్ర పెద్దనార్యప్రణీతంబైనమహాప్రబంధంబునందు సర్వంబును షష్ఠాశ్వాసము.

ప్రభూ! నా కావ్యకన్యకను పరిగ్రహింప వేడికోలు.

కృష్ణ : మహాప్రసాదం.

[నేపథ్యంలో మంగళతూర్యారావం]

కృష్ణ : పెద్దన్నగారూ! ఈ చందనతాంబూలములూ, అగ్రహారదానశాసనములూ స్వీకరించండి.

పెద్ద : ప్రభూ! మహాప్రసాదం.

తిమ్మ : ఏలినవారీనాడు సాహితీసార్వభౌములు కూడా అయినారు.

న్యూనిజ్ : ప్రభూ! మీదేశంలో జరిగే యీ కవిసత్కారం, సాహిత్యాదరం చూచి నేనూ నాతోబాటు ఇక్కడ ఉన్న విదేశరాయబారులూ ముగ్ధులమవుతున్నాము. దక్షిణాపథమునంతనూ రాజకీయంగా మాత్రమే కాక సాంస్కృతికంగా కూడా ఏకం చేసిన మీ కృషి ప్రశంసనీయం. ఏ భాషవారైనా, ఏ మతంవారైనా దాక్షిణాత్యులది ఒకే సంస్కృతి, ఒకే సంప్రదాయం అనడానికి భువనవిజయంలోని మీ సాహిత్యపూజ కలకాలానికీ కనువిప్పుగా ఉండగలదని నా విశ్వాసం.

కృష్ణ : న్యూనిజ్! విదేశీయులైనా మీరు మా హృదయం చక్కగా గుర్తించారు. సంతోషం. ఈ భువనవిజయం మా హృదయాన్ని ప్రతిఫలిస్తూ తరతరాలకూ ఆశాజ్యోతి కాగలదు.

[నేపథ్యంలో]

క. భువనవిజయాఖ్యసంస
న్నవరత్నవిభాప్రభాతనలినాప్త! రమా
ధవచరణకమలసేవా
ప్రవణమతీ! వీరరుద్రపర్వతవజ్రీ!

---

* అంజలి

by

VIDWAN, B. BHAVANARAYANA, B.O.L.

Lecturer in Telugu.

నీ నోటినుడులలో నిబిడమై యుండును, హూణసాహిత్యంపు జాణతనము,
చవులూరఁ దనియించు శబ్దమాధుర్యంబు, రసన కెక్కినయిక్షురసముమాడ్కిఁ,
బరిమళించుచు నుండుఁ బల్కుపల్కున నీదు, చతురగంభీరార్థసారభంబు,
ధారయై ప్రవహించి తాండవించుచు నుండు, వాక్యాలవరుస నీ వదనమందు,
ధన్యమయ్యెను ధనకోటి! ధరణియందు, నీదుచరితమ్ము నరయంగ నిక్కువమ్ము
భవ్యమగుఁ గాత మధ్యక్షపదవితోడ, నీ కళాశాల వసుధలో నెమ్మి మీఱ!

* ప్రొఫెసరు టి. ధనకోటి, యమ్. ఏ. గారు ఆదిరాంపట్టణ కళాశాల కధ్యక్షులుగా నియమితు లయినప్పుడు వారి గౌరవార్థము జరగినసభలోఁ దత్ప్రశంసగాఁ జదివినపద్యము.

ఘోషయాత్ర

by

VIDWAN, B. BHAVANARAYANA, B.O.L.
Lecturer in Telugu.

దురాలోచన :

ధృతరాష్ట్రుఁడు పాండవుల కష్టములఁ దలంచుకొని చింతించుటఁ గాంచి దుర్యోధనుఁడు కర్ణశకునులతో నొక్క యేకాంతప్రదేశమునకుఁ జనెను. అంత మిత్రుఁడగు కర్ణుఁ డాతనితో నిట్లనెను. 'రాజా! శౌర్యసంపన్నులైన పాండవు లిప్పు డరణ్యముల పాలయిరి గదా! మున్ను ధర్మజునిచేఁ బెంపొంది కీర్తిగాంచిన యింద్రప్రస్థ మిప్పుడు నీ యధీన మైనది. పశ్చిమోత్తరపూర్వదేశస్థులైన రాజులెల్లరు నీకు సామంతులై కప్పములను గట్టుచున్నారు. మహేంద్రవైభవముగా నీ విశాలభూమి నంతయు నేలికొమ్ము. సమస్తప్రజానీకము హృదయానందముతో నీ శుభోదయమునే సర్వదా కాంక్షించుచున్నారు. నీ సోదరులెల్లరు నీ కనురక్తులై నిన్ను సేవించుచున్నారు. కావున నీ వీ మహదైశ్వర్యముతో సూర్యునిపగిది ప్రకాశించుచున్నావు.

పాండవు లిప్పుడు పరమదుఃఖార్తులై ద్వైతవన సరోవర ప్రాంతమున నున్నట్లు విన్నారము. నీ రాజ్య వైభవము వారి సమక్షమునఁ బ్రదర్శించి వారి దుఃఖముల దుర్భర మొనరింపుము. అప్పుడే మముబోంట్ల మిత్రులకు మోదమును నీ సంపదలకుఁ దగియెడుఫలమును సిద్ధింపఁ గలవు. నీ శత్రువులు నీ భోగభాగ్యములఁ గాంచి నిలువున నీరైననాఁడే నీ సంపద కర్థముగలుగగలదు. నారలు ధరించి ఆకులలములు దినుచు నటవీవాసమున విపద్భారమునొందినఫల్గునుఁడు నీ రాజ్యవైభవములను దిలకించి శోకించుచుండ నాతని గాంచుటే మన కమితానందము గదా! అంతియే గాక ద్రౌపది నీ దేవేరుల నిస్తులభోగభాగ్యములను జూచి యాపాదమస్తము క్రుంగిపోయినప్పుడే నీ సార్వభౌమత్వమునకు సార్థకత'—అని పల్కు నరాధేయునితో సుయోధనుఁడిట్లనెను. 'మిత్రమా! నా యభిమతమును నిట్టిదే. ఐనను మన మాద్వైతవనమునకుఁ బోవుటకు జనకుఁ డంగీకరింపఁ జాలఁడు. అందు పాండవు లుండుటచే వారితో విగ్రహమునకే మన పయనమని మన పూనిక నాతఁడు మన్నింపఁజాలడు. అంతియే కాక భుజబలవిక్రమోపేతు లనియు, మహాతపోనిధు లనియుఁ బాండవులనుగూర్చి సర్వదా తలపోయుచు వారికై నిష్కారణముగ భీతిల్లుచుండును. వే యేల? ఇంత సేపును నాతఁ డా సోదరపంచకమును దలపోయుచుఁ గడుంగడు విచారాయత్తచిత్తుఁ డయ్యెను. విదురుఁ డాతనికిఁ గూర్చుహితుఁడు. జూదంబునాఁటనుండియు నీ విదురుఁడు పాండవపక్షపాతి యై మెలఁగుచున్నాడు. మన యీ ప్రయత్నము సుంతేనియుఁ దెలిసిన నెల్ల విధముల కార్యభంగ మగును. కావున రహస్యముగా నీ విషయము నాలోచించి వృద్ధరాజున కెఱిఁగించుటే శ్రేయము. ఇందు మీ యిరువుర బుద్ధికుశలతయుఁ బ్రదర్శించి నాకుఁ గర్తవ్యము నివేదింపుఁడు. మనము రేపకడ వచ్చి కురుపితామహుఁ డైనభీష్ముని, కురువంశోత్తముఁ డైనతండ్రిని నొడంబఱిచి వెడలుద' మని వారిని వీడ్కొలిపి రారాజభ్యంతరగృహమున కరిగి యా రాత్రి నెట్లో గడపి ప్రాతఃకాలమున మరల మామను మిత్రుని గలిసికొనెను. అంతఁ గర్ణుఁ డా దుర్యోధనున కిట్లనెను. 'సార్వభౌమా! నా కొక యుపాయము దోఁచుచున్నది. ద్వైతవనములో మనగోకదంబము లున్నవి గదా! వాని పరామర్శను గాంక్షించినచో రా జంగీకరింపఁగలఁడు. మనయభీష్టమును నెఱవేరగలదు' అనెను. అందులకు శకునియుఁ గడు ముదమందెను. అంత నా మువ్వురు తక్షణంబే సమంగనామధేయుఁ డైనగోపాలకు నొక్కని రావించి వానికిఁ జెప్పఁదగురీతి బోధించి ధృతరాష్ట్రుపాలికిఁ జని యెట్టకేలకు ఘోషయాత్రకై యనుమతి వడసిరి.

ధృతరాష్ట్రుని మనస్తాపము :

పాండవు లరణ్యవాసముఁ జేయుచుఁ గామ్యకవనమును విడిచి దుర్గమారణ్యములను బెక్కింటిని గడచి ద్వైతవనమును జేరిరి. అంత హస్తినాపురమునుండి సరసకథాకథనకుశలుం డగు బ్రాహ్మణుఁ డొక్కఁడు వారినిఁ జేరి వారి సేమము లారసి మరలి కరిపురమును జేరెను. ధృతరాష్ట్రుఁ డావిప్రుని పాండవుల సేమములనుగూర్చి ప్రశ్నించెను. ఆ భూసురుఁడు ధృతరాష్ట్రునితోఁ బాండవు లనుభవించుచున్న కష్టపరంపరలను విశదపఱిచెను. పరమశోకార్త యైనపాంచాలి యిడుమపాటును వర్ణించి చెప్పెను. ఆ మాటలకు వృద్ధరా జెంతయు వేడినిట్టూర్పు నిగిడించి యిట్లు చింతించెను.

'నేఁ జేసినకీడుచేతను నా తనయుని యజ్ఞానముచేతను బుణ్యశీలు రగుపాండవుల కెన లేనియాపదలు సంభవించినవి గదా! కురుకుల సందీపకుఁ డగుధర్మరాజు విధిచేఁతలకు లోనై కడు దుఃఖముల పాలయ్యెను. స్వచ్ఛమైనగాలి వీచుచుండ మహాసౌధములలో హంసతూలికాతల్పములపై నిద్రించి వేకువ వంది మాగధవైతాళికాది స్తుతిపాఠకులచే మేల్కొల్పఁబడు ధర్మరా జిప్పు డరణ్యములో వట్టినేలపై శయనించి శివారుతంబులచే మేల్కొనుచున్నాఁడు. మత్తగజము పగిదిమదించి కరికరములవలె దీర్ఘబాహుఁ డగువాయునందనుఁడు మహోద్వేగాత్ముఁడై డస్సినయేనుఁగువలె నరణ్యవాస మనుభవించుచుండెను. అన్నలును తమ్ములును భార్యయు దుఃఖవివశులై యుండుటఁ గాంచి ఫల్గునుఁ డగ్రజునాజ్ఞకు లోనై చేయునది లేక నాకుమారుల విపరీతకృత్యముల నెన్నుచు మహోగ్రభుజగమువలె రోజుచు శోకక్రోధములు పెనవైచుచుండ నాత్మలోనే మని చింతించుచుండునో! సుకుమారగాత్రు లగుకవలు విధి విలాసముచే నరణ్యవాస మనుభవించు టెంతయు నాశ్చర్యము!

శత్రుజనభీకరుఁడును నున్నతభుజాగ్రములచే మహాతేజశ్శాలియు నైనపవనతనయుఁ డన్నగారి సత్యపాశములకుఁ గట్టువడి కాలగతి ననుసరించి యిట్టి ఘోరవిపత్తు లనుభవించుచుండెనే కాని వాని మన స్సెంతయుఁ గ్రోధపూరితము. శకునికైతవమును, దుశ్శాసనుని దుష్కర్మమును, కర్ణుని తులువతనమును, దుర్యోధనుని దుర్ణయమును హృదయవిదారకము లగుచుండ, వనవాసాయాసముచే నంతకంతకుఁ గ్రోధాగ్ని ప్రజ్వరిల్లి సర్వాంగముల దహించుచుండ భీముఁడు జేవురించిన మొగముతో ముడివడిన బొమముడితో నవుడుఁ గఱచుచు భీకరాకారుఁడై గోచరించుచుండును. నా పుత్రమిత్రసమూహమున కంతకు నాతఁడే మిత్తి. ధర్మజుని హృదయమున నంతగాఁ గ్రోధము లేదు. విజయుని డెందమునను నంతగాఁ గలుగ దలుక. ఇఁక భీముఁ డన్ననో యనవరతరోషావేశముచే నంతకతుల్యుఁడు. అర్జునానిలప్రేరితమై విజృంభించిన వాయుతనయదావానలము, స్వేచ్ఛావిహార మొనర్చి కర్ణసౌబలసహితమైన నా కుమారశతకాననమును దగ్ధపటలము గావింపక మానదు. కర్మఫలము లనుభవించియే తీరవలయును. విధి దాటరానిది. కౌరవులకుఁ బోఁగాలము దాపురించినది. దుఃఖించినఁ బ్రయోజన మేమి? నేను జూదము వల దని వారించినను నా సుతుఁ డాదుర్ణయమునకే పాల్పడి తుద కీరీతి విధివశమునఁ గులక్షయమునకుఁ గారకుఁ డయ్యెను. సుఖదుఃఖములు రెండును కాలానుసరణముగ దివారాత్రములవలె నొకదాని వెనుక నొకటి వచ్చుచునే యుండును. మేలునుగూర్చి మోద మందునెడ ఆపదలును, ఆపత్సమయములందు సుఖములును బ్రాప్తించుట సహజము. మహామేధావు లెప్పుడు నీ రెండు విషయములందు మేరుసమానధీరులై సర్వకాలము సుఖమునే యనుభవింతురు. ఐశ్వర్యమును గోల్పోయి ఘోరారణ్యములలో వసించి కృశించిన పార్థుఁ డనాయాసముగ నిర్జరుల వరప్రభావముచే మహాస్త్రలాభము నందెను. మేనితో దివి కేగి మరలి భువి కేతెంచెను. మహాద్భుతకర్మము లన నిట్టివే కదా! గాండీవము విల్లును, అర్జునుఁడు విలుకాఁడు నట! ఆతని బాణము లమోఘము లట! వే యేల? శ్రీ భూలలామ లిర్వురు నాతని యధీనలే!'—అని ధృతరాష్ట్రుఁడు పరిపరివిధముల శోకాకులితహృదయుఁ డయ్యెను.

యుద్ధము - బంధవిముక్తి:

కపటమార్గమునఁ దండ్రి యానతి వడసిన దుర్యోధనుఁ డుచితాలంకారమున లలితాంబరాభరణ భూషితుఁడై సమస్తబంధుమిత్రసోదరసహితుఁడై దేవేరుల వెంట నిడికొని మహాసేనాబలసమన్వితుఁడై ద్వైతవనమును బ్రవేశించి యందందు గోపాలురఁ బరామర్శించి గోగణంబుల విలోకించి, కతిపయవినోదములఁ దిలకించి, యనంతరము మృగయావినోదముచేఁ గొండొక ప్రొద్దు గడపెను. అవ్వనమం దొకచో యుధిష్ఠిరుఁడు వన్యము లగుఫలమూలవిశేషములు సాధనములుగా సద్యస్కంద మనుయజ్ఞమును జేయుచుండ నప్పుడు దుర్యోధనుఁ డావనమందలి సరోవరతీరమునఁ బటకుటీరముల నిర్మింప నిజసేవకుల కాజ్ఞ యిచ్చెను. సేవకజనము కుటీరనిర్మాణమునకుఁ గడంగిరి. అంతలోఁ గొందఱు గంధర్వు లా భృత్యజనమును జేరి, 'ఇది చిత్రసేనుఁ డనుగంధర్వపతి క్రీడార్థము కల్పితమైనది గావున మీ రీ కొలను జేరక తొలఁగి చను' డని సముచితరీతినిఁ బల్కిరి. అప్పు డా దుర్యోధనుని సేవకు లా విషయమును దమ యేలికకు విన్నవింప మూర్ఖుఁ డగునా సుయోధనుఁడు రణదుర్మదులైన సైనికులఁ గొందఱఁ బంపెను. వా రా గంధర్వుల విలోకించి, మహాబాహుబల సంపన్నుఁ డగుదుర్యోధనుఁడు ప్రియకామినీసహితుఁడై క్రీడార్థ మీ కమలాకరమునకు వచ్చుచున్నాఁడు. మీ రిం దుండక తొలఁగి పొం' డని పల్కిరి. అందుల కా గంధర్వు లుగ్రులై వికటముగా నవ్వి వారలతో నిట్లనిరి. 'మీరాజు స్వపరబలములఁ దలంపక గర్వాంధుఁడై యున్నాఁడు. మానప్రాణములఁ గోల్పోవ నున్నాఁడు. బుద్ధి గలిగెనేని నూరక మరలుటయే యుచితము' అన. నా రణోన్మత్తులు వెనువెంటనే చని కురుపతి కా పల్కుల తెఱం గెఱింగించిరి. వివేకశూన్యుఁ డగు నా ధాత్రీపతి రోషావేశవివశుఁడై తమ్ములను సైనికులను గాంచి 'మీ మీ బల

ములతోఁ జని గంధర్వుల గర్వమడఁచి సరోవర మాక్రమించుకొనునది. మహేంద్రుఁ డడ్డు పడినను సరకుగొనకుందురుగాక !' యని వారల కాజ్ఞ యిడెను.

అంత దుశ్శాసనాది సోదరు లందఱు సేనాసమూహములను గూర్చుకొని సోదరాజ్ఞఁ బాలింప బయలువెడలిరి. అప్పుడా మహోత్సాహభరితులై వచ్చు కురువీరులను గని కొందఱు గంధర్వులు వారి కడ్డమై నిలిచి ప్రియోక్తులతో 'మాతో నేల విద్వేషించెదరు? సహృదయులై మరలిపొండనిరి. వారి హితోక్తులను పెడచెవినిఁ బెట్టి కురువీరులా గంధర్వులపై శస్త్రాస్త్రప్రయోగముచే యుద్ధరంగమునకు నాంది యొనర్చిరి. కాని ప్రభుభక్తిపరాయణులగు నా గంధర్వులు తత్క్షణమే తొలఁగిచని చిత్రసేనున కంతయు నివేదించిరి. ఆకస్మిక పరిణామమున కా చిత్రసేనుఁ డలిగి యనేక సహస్రసంఖ్యాకంబైన తనసేనను బురికొల్పి యతిరయంబుననే బయల్వెడలి దురహంకారులైన కౌరవులను బట్టి సమయింపుఁడని యాజ్ఞ యిడెను.

అంత నా గంధర్వవీరులు రెట్టించినయుత్సాహముతో నినుమడించిన యావేశమును బురస్కరించుకొని మహోన్నతమైన కార్ముకములను, గదలను, తళ తళలు మెఱయు కత్తులను, గండ్రగొడ్డళ్ళను, సుదీర్ఘములైన శూలములను, అడ్డకత్తులను, మఱి యితర మైనపలువిధము లగు సమరసాధనములను ధరించి కులపర్వతముల కీడైనయాకారములతోఁ బ్రచండ తేజోయుతు లయి శూరత మెఱయ మనోవేగమునఁ బర్వులిడుచుఁ గోయని యార్చుచుఁ గౌరవసేనను గలిసిరి. క్షణములో సంగరము భీకరమై దుశ్శాసనాది కురువీరుల కజేయమై కనుపింప వారు తమతమ సేనాసమూహములతోఁ దొలఁగి కౌరవాగ్రజుని చెంతకుఁ బరుగిడిరి. అంత రాధేయుఁ డొక్కరుఁడ సుసిరుఁడై కదనరంగమునుండి కాలు గదల్పక శత్రువీరుల నిలువఁ బెట్టి జెట్టియై భల్లము, అర్ధచంద్రాయుధము మొదలైన నానావిధ శాతశరపరంపరలచే వారి కాయముల ఖండించుచు నిమిషమాత్రమున గంధర్వవీరుల కళేబరములచే నాహవభూమి యంతయుఁ గప్పివైచెను.

ఇంతలో రారాజు అనుజులను సేనాసమూహమును వెంట నిడికొని ఖండవభూమిని దరిసి కర్ణుని చేరువనే మిత్రసహాయార్థమై యుద్ధ మాచరింపఁ దొడఁగెను. క్షణములో సమరము నిఖిలములోని దండిమగల కుతుకలు త్తరింపఁబడి తల లెల్ల దొరలుచు నేల యంతయు మొండెములతో నిండి పోయెను.

చిత్రసేనుఁ డంత నిజసైనికు లెల్ల మడియుటఁ దెలిసికొని రోషావేశమున గంధగజముపగిది మదాంధుఁడై కౌరవానీకముతోఁ బోరి మాయాసంగరమునకై పూనుకొని మాయాస్త్రజాలముచే సూర్యరశ్మియుఁ దెలియకుండునట్లును వాయుచలనమునకు సైతము మార్గము లేకుండునట్లును గప్పివైచిన రథములు భగ్నములై, గజయూథములు చెల్లాచెదరై అశ్వవ్రాత మంతయు మడిసెను. పదాతివర్గము నేలఁ గూలెను. అంత నా గంధర్వవీరులెల్లరు రెట్టించిన వీరవిజృంభణముఁ జేయుచు శాత్రవవీరులను జేఁ జిక్కినవారి చిక్కినట్లు చిత్రవధ చేయసాగిరి. అప్పుడా కురురాజసైన్యము వియచ్చరుల వీరవిహారమునకు బెదరి చెదరి ధర్మరాజున్నయెడకుఁ బరుగిడిరి. రాధేయుండు మాత్రము సమరరంగమును విడువక ధైర్యస్థైర్యహిమాద్రియై గంధర్వులు గురియుశరవర్షమున మునుంగుచుఁ దన శక్తికొలఁది పెనఁగుచుండెను. కౌరవాగ్రజుఁడు సోదరసౌబలసహాయుఁడై సూతనందనున కండయై నిలిచి రణ మొనర్చుచుండెను. ఇంతలో మహాదృఢగాత్రులైన గంధర్వవీరు లనేకులు వారి చుట్టును జేరి రాధేయుని రథాశ్వములఁ గూల్చి, రథచక్రములఁ దుత్తునియలు చేసిరి. కేతనమును, నాతపత్రమును నాశన మొనర్చి, ఱెప్పపాటులో రాధాతనయుని విరథునిఁ గావించిరి. కర్ణుఁ డంత వికర్ణు రథ మెక్కి సమరాంగణము వీడి చనియెను. సుయోధనుఁ డా యుద్ధభూమిని వీడక పరబలమును మార్కొని పెనగఁ దొడఁగెను. చిత్రసేనుఁ డా యదను గ్రహించి రాధేయునట్ల సుయోధను విరథునిఁ జేయించి వాని కేశాకర్షణమునఁ బుడమిపైఁ ద్రోయించి పెడకేలు గట్టి సింహనాదంబు గావించెను. తక్కిన గంధర్వవీరులును ద్విగుణీకృతోత్సాహులై దుశ్శాసనాది కౌరవసోదరులను, వారి వారి కుమారులను, అమాత్యవర్గమును, వనితాజనమును బట్టి బంధించి చిత్రసేనున కొప్పించిరి. ప్రాణములపై నాసగొనిన కొందఱు కురుసైనికులు నమాత్యులు పరుగిడి యుధిష్ఠిరుని శరణుఁ జొచ్చి యిట్లు ప్రార్థించిరి. 'రాజోత్తమా! బాహుబల దుర్నివార మహిమోపేతు లగు గంధర్వవీరులు దుర్యోధనుని నాతనిసోదరులను కాంతాజనసహితముగా బంధించుకొని పోవుచున్నారు. కరుణామయుఁడవై వెంటనే నీ సోదరులను రక్షింపు—'అని బద్ధాంజలులై పలుకుచున్న వారిని జూచి మరున్నందనుఁడు ప్రహసితాననుఁడై ధర్మతనయున కిట్లనెను. 'అగ్రజా! మన మొనర్పవలసిన పనిని గంధర్వులే తీర్చి మనకెంతయుఁ గార్యభారమును దొలఁగించిరి. కష్టపడకయే జయము మనలను వరించినది. పుట్టుఁగల్లరి, పాపములకుఁ బుట్ట, లోకనింద్యుఁడు నగు నిట్టి నికృష్టజీవికిఁ దగిన శాస్తి యొనర్చి విధాత తన సామర్థ్యమును బ్రకటించెను. విధివైపరీత్యమున ఘోరారణ్యములఁ జేరి దుఃఖములపాలైనమనలను గర్వాంధతచేఁ బరాభవింప వచ్చిన ధార్తరాష్ట్రుఁ డమాత్యసహితముగ దోషకృత్యమునకుఁ

దగినఫల మనుభవించినాఁడు. వానికై జాలి చెంద నక్కఱ లేదు' అనిన, ధర్మజుఁడు వాయునందనునితో 'నిది పరుషవాక్యములకు సమయము గాదు. శరణన్నవాని పట్ల కరుణ వహించుటయే ధర్మము. జ్ఞాతిజనులు దాయ చేఁ జిక్కి పరిభవింపఁ బడినప్పు డొప్పరికించుట న్యాయము గాదు. దుర్యోధనుఁడు దుర్నీతుఁడైనను పరులచేతఁ బట్టువడియె. శరణాగత రక్షణము రాజ ధర్మము. అందును నీయట్టి బాహుబలసంపన్నునకీ కార్య మవశ్యాచరణీయము. కావున నీవును నీ తమ్ములును రథారూఢులయి సుయోధను బంధవిముక్తుని గాఁ జేయు' మనఁ బవననందనుఁ డయ్యగ్రజునితో, 'నీట ద్రోయించుటయు, విషాన్నముఁ బెట్టించుటయు, లక్క యింట నుంచి కాల్పించుటయుఁ, గపటద్యూతమున రాజ్యహరణ మొనరించుటయుఁ, బాంచాలి నవమానించుటయు మఱవ రానిదుర్ణయములు. అట్టివానియం దీవు కరుణ వహించుట మనకు హానికాదా!' అని పూర్వవైరమును స్మరించుకొనిన భీమున కజాతశత్రు విన్విధమునఁ బలికెను. 'ధృతరాష్ట్ర తనయుఁడు మీ బలపరాక్రమము లెఱిఁగినవాఁ డగుటచే నవశ్యము తన్ను రక్షింతురని యాసగొనియుండు. మఱియు నిది మనకుఁ బుణ్యంబును గీర్తిని సంఘటింపఁ జేయగలదు. కావున తత్క్షణంబ చని నా యాజ్ఞ నెఱవేర్చునది. అన నాసోదరులు నల్వురు వివిధాయుధహస్తులై రథము లధి రోహించి గంధమాదనమునకై చనుచున్న గంధర్వ వీరులఁ గూడ ముట్టిరి.

పాండునందను లావిధమున వెన్నంటినంతనే గంధర్వులును వెను దివియక వారితోఁ దలపడిరి. అంతఁ గిరీటి వారితోఁ బ్రియవచనముల, మీరు మాతో నేల పోరెదరు? ధర్మజు నాజ్ఞఁ బూని కౌరవరాజును విడిచి పుచ్చ నేతెంచితిమి. స్నేహభావమున ధర్మతనయుని మాట లాదరించి సుయోధనుని విడిపింపుఁడు. మా యగ్రజు నాజ్ఞ మీకును దాటరానిదే' అనిన నా గంధర్వులు 'యుధిష్ఠిరుఁడు మాకుఁ బ్రభుఁడు కాఁడు. ఆతని యాజ్ఞ మే మేల పాటింపవలయును? అనిమిష నాథుఁ డొక్కఁడే మాకుఁ బ్రభువు. తదన్యు లెవ్వ రైనను మా కేమి లెక్క?' అని గర్వోక్తులాడ విజయుఁ డెంతయు రోషావేశపరవశుఁడై యుద్ధముననే కార్య సాధన కావలయు నని యా వియచ్చరానీకముపై నిశిత విశిఖములఁ బ్రయోగించెను. గంధర్వులును వానితోఁ దలపడిరి.

ఇట్లు బహుసంఖ్యాకమైన గంధర్వవీరులతో నా సోదరచతుష్టయమున కాజి యనివార్య మయ్యెను. గంధర్వు లంత విజయుని రథము భగ్న మొనర్పఁ దలంచి యాతని చుట్టును గ్రమ్మిరి. పురందరతనయుఁ డా వీర సమూహమును తనదివ్యశరానలముచే భస్మీపటలముఁ గావించెను. ఆతని శరాసనంపు గుణధ్వని రోదసీకుహర మంతయు వ్యాపించి దిక్కులు పిక్కటిల్లునట్లు ప్రతి ధ్వనించెను. కవలును మరుత్తనయుఁడును వీరావేశులై తమతమ తీవ్రనారాచములచే శత్రువ్రాతమును దునుమ నా సమరస్థల మంతయు రక్తప్రవాహముచే మడువులై నిండెను. గంధర్వులు ప్రాణములకుఁ దెగించి దుర్యోధ నాదుల నెట్టైనను గొంపోవ గగనమున కెగసి త్రోచి పోవ నుంకించిరి. రణకోవిదుఁ డగుసవ్యసాచి వారి ప్రయత్న మెఱిఁగి దిక్కులను నభోమార్గమును తన బాణ జాలముచేఁ గప్పివైవ నగ్గగనచరులు వలలోఁ దగు ల్కొన్న పులుఁగులవలె నెటు పోవ నేరనివా రయ్యు నా సోదరులపై వివిధాయుధములఁ బ్రయోగించిరి. కిరీటి యా బాణజాలమును దునుమాడి దుర్నిరీక్ష్యరోషాభీలుఁడై నిశితభల్లాయుధముల నావియచ్చరసమూహముపైఁ బ్రయోగింపఁగా ఖండితశిరములును మొండెములును మింట నుండి గుభిల్లు మని కూలుచు రుధిరధారలు గురిసెను. దానితో గంధర్వులకోలాహల మణఁగి నిశ్శబ్దము ఘనీభ వించెను. అప్పు డర్జునప్రయుక్తమైనవహ్నిబాణ మొండు గంధర్వనివహమును బూదిసేయఁ దొడంగఁగా చిత్రసేనుఁ డెంతయుఁ గుపితుఁడై పార్థునిపై గదాదండమును బ్రయో గించెను. శూరశిఖామణి యగుపాండవమధ్యముఁ డా దండ మును రెండు తునియలు గావించెను. అంతఁ జిత్రసేనుఁడు మాయావియై యంతరిక్షమునుండి యా నల్వు రన్నదమ్ము లపై నుజ్జ్వలశరవర్షములఁ గురిపించుచు మేఘముమాడ్కి గర్జిల్లుచుఁ దన విక్రమాతిశయమును జూపెను. వివ్వచ్చుఁ డామాయావి కుతంత్రమును గ్రహించి శబ్దవేధు లయిన శరాలిచే నా చిత్రసేనుగాత్రమును భేదించి వాని పూనిక తుదముట్టించెను. అంత చిత్రసేనుఁడు సంగరసంరంభ మును విడిచి క్రీడి యున్నప్రదేశమునకుఁ జని యవ్వీరోత్త ముని యెదుట నిలిచెను. పృథాతనయుఁడును నత్యాదర మున గంధర్వపతికి స్వాగత మొసఁగి సంధించినబాణము నుపసంహరించుకొనెను. వృకోదరాదులును సమరవిరా మము నొందిరి. వా రందఱు నొండొరుల సేమము లార యుచు ముద మందిరి. అప్పు డర్జునుఁడు చిత్రసేను నుద్దే శించి సుయోధనుని భ్రాతృకళత్రసహితముగా విడిచి పుచ్చుమని కోరెను. అందులకా గంధర్వపతి యిట్లనెను.

ఈ దుర్మార్గుఁడు మిమ్మవమానింపఁ దలచి యాద్వైత వనమునకు వచ్చి యుండుట శచీవల్లభుఁ డెఱిఁగి వీనిని బంధుమిత్ర పరివారముగాఁ బట్టి తెమ్మనినఁ దీసికొని చనుచున్నవాఁడఁ గావున వారింప వల' దని ప్రార్థింప, నీ దుర్యోధనుఁడు మాకు సోదరుఁడు. వీనిని విడిపించు టయే మాకుఁ గర్తవ్యము. అయ్యది ధర్మజునకుఁ బ్రమో దమైనకార్యము. అమరనాయకుని యాజ్ఞ యెట్టిదైనను నిప్పుడు ధర్మజుని సమక్షమున నెఱింగించి యమ్మహా

నీయుని సమ్మతి వడయుమ' దని ఫల్గునుఁ డన చిత్రసేనుఁ డందుల కంగీకరించి పాండునందనుల ననుసరించి యయ్యజాతశత్రుని కడకుఁ జనెను. ధర్మజుఁడు చిత్రసేనున కుచితసత్కారములఁ గావించి, యీ సుయోధనుఁ డనుజసహితుఁ డై మీ వలనఁ బ్రాణములు గోల్పోవ కునికి మా కెంతయు సంతోషము. మా వంశమున కే హానియుఁ గలుగ దయ్యె. ఈతఁ డెట్టి యపకృతి యొనర్చినను సహించి మాకుఁ గా వీనిని విడువఁ గోరెద' ననఁ జిత్రసేనుఁ డట్టులే యని దుర్యోధనాదుల విడిచి దివి కేగెను. యుధిష్ఠిరుఁ డిట దుర్యోధనునకు బంధవిముక్తి గావించెను.

దుర్యోధనుని శీలము :

దుర్యోధనుఁడు రారాజు. సోదరశతములో నగ్రజుఁడు. ధర్మరా జనుభవించి కీర్తి గాంచినయింద్రప్రసమును నైవసమొనర్చుకొని రారాజ జలితవైభవముతో రాజ్యము నేలుచు సామంతరాజులచేఁ గప్పములఁ బొందుచు నిఖిల జలధిశైల కాననద్వీప విశాల మైన మహికి నాథుఁ డై యొప్పియుండెను. మఱియు నిస్తుల భోగభాగ్యసమగ్రమహిమాతిశయముచేఁ బ్రకాశించుచుండెను. దురభిమానదురహంకారుఁ డయ్యును దుర్యోధనుఁడు తండ్రి న్యాయదృష్టిని మాత్రము గ్రహించెను. మిత్రుఁ డైనకర్ణుఁడు ద్వైతవనమున కేగి తమ యైశ్వర్యభావమును పాండవులకుఁ జూపి వారి దుఃఖము నినుమడింపఁ జేయవలయు నని కోరఁ గాఁ గౌరవాగ్రజుఁ డిట్లనును—

'అందుఁ బాండవు లుండుట యాంబికేయుఁ
డెఱుఁగు మన మవ్వనంబున కేగుటయును
గడఁగి పార్థులతో డివిగ్రహముకొఱక
యని యవశ్యంబు వారించు నతఁడు మనల'—

ఇం దాతని కపటమును ధృతరాష్ట్రుని న్యాయశీలతయు గోచరించుచున్నవి. కర్ణశకును లిరువురు నాతని కుడియెడమ భుజములు. శకుని కైతవమును కర్ణుని దుర్మంత్రమును దుర్యోధనుని కమృతతుల్యములు.

ఘోషయాత్రకై బయలుదేరినంతనే సార్వభౌము ననుగమించినరథగజతురగపదాతిదళము బహుసహస్రసంఖ్యాకము లై మించినవి. విటవిదూషక వందివైతాళికాది జను లనేకు లా చక్రవర్తి యడుగుజాడల నడచిరి. ఇది యాతని మహదైశ్వర్యమునకుఁ బ్రబలనిదర్శనము. ఘోషమ్ము లున్నవనమ్ములో గోబృందములఁ గాంచి సుయోధనుఁ డమితానందభరితుఁ డయ్యెను. పశుగణాభివృద్ధికి మిక్కిలి సంతసించెను. అర్హరీతి నా గోగణరక్షణకై యర్హజనముల నియోగించెను. గోపబాలు రిచ్చినగోక్షీరముల నాస్వాదించి వారి నుచితరీతి నాదరించెను. ఘోరారణ్యమం దుండియు నారారాజు వంది మాగధ గాయక నర్తకాది కళోపాసకుల నెంతయు సమ్మానించెను. ఇది యాతని లలితకళాభిమానమునకును గళారాధనకునుఁ బ్రత్యక్షసాక్షీభూతము.

దుర్యోధనుఁడు మహాబలశాలి. అత్యంత పరాక్రమోపేతుఁడు. కావుననే యా కానలో గజయూథముల బంధించి, యుగ్రసింహముల ఖండించి, శార్దూలాది క్రూరమృగములను దునుమాడి మృగయావినోదముచే నానందించెను. మఱియు నా మహీపాలుఁ డా విపినములోని ప్రకృతిరామణీయకములను గాంచి ముగ్ధుఁ డయ్యెను.

దురహంకారమూఢత్వము లాతనికిఁ బుట్టుకతోడనే యబ్బిన వగుటచే నాత్మపరతత్త్వముల తారతమ్యమును గ్రహింపఁజాలకపోయెను. గంధర్వుల మాటలను లెక్కింపక కయ్యమునకుఁ గాలు దువ్వి ప్రబల సేనాసమూహముల నారణరంగమున కాహుతి యొనర్చెను. మిత్రసహాయార్థ మై తాను స్వయముగా వచ్చి మహోగ్రుఁ డై రణ మొనర్చెను. కాని మాయాసంగరకోవిదుఁ డగుచిత్రసేనుఁడు కురుబలమును బీభత్స మొనర్చుటయే కాక కర్ణుని నిరాయుధునిగను నిస్సహాయునిగను జేసి రారాజు నాతని నుండి వేఱు చేసెను. దుర్యోధనుఁడు చిత్రసేనునిచేఁ బరాభవింపఁబడెను. తుదకు బంధితుఁ డయ్యెను.

దుర్యోధనుని దుశ్చరిత మంతయు భీముఁ డాడిన యీ పల్కులలో నిమిడి యున్నది—

'పుట్టుఁ గల్లరి యై పాపములకు నెల్ల
దిట్ట యై లోకములచేతఁ దిట్టువడిన
కట్టడికి నిట్టి కష్టంబుగా నొనర్చి
తగ విధాతృఁడు చతురుఁ డై నెగడె నేఁడు'—

దుర్యోధనుని పరాభవమునకు భీముని శరీరము పొంగి యాతని యాత్మ పరిమళించినది. అట్లా కుంతీసుతమధ్యముఁ డానందించుటకుఁ గారణము లేక పోలేదు. దుర్యోధనుఁ డా భీముని జలములఁ ద్రోయించెను. విషాన్నమును బెట్టించెను. సోదరులతో నాతనిని లక్కయింట నుండ గృహదాహ మొనర్చెను. కపటద్యూతమున రాజ్యము నపహరించెను. పాంచాలిని సభలో నవమానించెను. ఇయ్యవి రారాజు మోహాంధుఁ డై యొనర్చినసాహసకృత్యములు. ఘోషయాత్ర యొక నెపమే యైనను బ్రకృతి ధర్మకవచమువంటి దగుటచే మహేంద్రుఁ డాదుర్యోధనుని దుస్తంత్రము నెఱిఁగి చిత్రసేనున కాతని బంధింప నాజ్ఞయిడెను. విధి యనుల్లంఘనీయ మై కురురాజు నిజసతీసోదరసహితముగఁ జెఱఁ గొనఁబడెను. తుదకు ధర్మజు నాతని భీమార్జునుల సాయమున బంధవిముక్తుఁ డయ్యెను.

పరాభవాగ్ని మహాదారుణ మై రారాజును నిలు వెల్ల దహించుటం జేసి యాతఁడు ప్రాయోపవేశముచేఁ బ్రాణ

ములఁ గోల్పోవ నిశ్చయించుకొనెను. పగతురచే శిరస్తాదనము, భీమార్జునులచే బంధవిముక్తియు నా స్వాభిమానికిఁ దలవంపు లయ్యెను. పదుగురిలో నాతఁడు తల నెత్తుకొని తిరుగఁగలఁడు? భీష్మ ద్రోణ కృపాది మహావీరులకుఁ దన మో మెట్లు చూపఁగలఁడు? కావున నే కర్ణునితో నిట్లు పలుకును—

విను దుర్వినయాత్మకుఁ డగు
జనుఁ డుజ్జ్వల మైనసిరియు సద్విద్యయుఁ గ
ల్గిన నందు మెలఁగ నేరక
చెనఁటి తెఱంగునకుఁ జొచ్చి చెడిపోవుఁ దుదిన్.

అకటకట! యిట్టి కష్టము
నకు వచ్చితి నయ్యొ యేనునన్నటె వైరి
ప్రకరము లనిఁ బట్టినఁ గృప
నొకరుఁడు విడిపించె దైవ మోపదె యెట్లున్.

మానము సెడియును నిమ్మై
మేనం బ్రాణంబు లెట్లు మేదినిఁ దాల్తుం
గాన యిది నిశ్చయముగాఁ
బూనితి నా తెగువ మాన్పఁ బోల దొకనికిన్'—

మఱియు దుర్యోధనుఁడు దుశ్శాసనునిఁ జూచి వానితో రాజోచిత మైనకార్యములఁగూర్చి విశదపఱచి భూవలయ మంతయు నింద్రుఁడు స్వర్గము నేలిన ట్లేలుకొమ్మని హిత బోధ గావించెను. దుశ్శాసనుం డాయగ్రజుని పాదముల పైఁ బడి యాక్రందించెను. దుర్యోధనుఁ డశ్రుధారలఁ గురిసెను. తుదకుఁ గర్ణుని పరామర్శచే దుర్యోధనుఁ డూఱడిల్లెను.

దుష్యంతుని శీలము

by

VIDWAN, B. BHAVANARAYANA, B.O.L.

Lecturer in Telugu.

అభిజ్ఞానశాకుంతల నాటకమున దుష్యంతుఁడు ధీరోదాత్తనాయకుఁడు. ఇతఁడు పూరువంశ సంజాతుఁడు. హస్తినాపురాధీశ్వరుఁడు. వంశగౌరవమునకై తనశీలము నంకితముఁ జేసినమహాప్రభావసంపన్నుఁడు. పూరువంశము జగత్ప్రసిద్ధ మగుటచే నా వంశమునకుఁ గళంకము రాకుండుటే దుష్యంతుని యాజన్మవ్రతము. సమయము దొరకినప్పు డెల్లను నీ సార్వభౌముఁడు పూరువంశ ప్రతిష్ఠను గూర్చియే నొక్కి వక్కాణించెను. లోకము సయితము నట్లే గుర్తించినది.

మృగయావినోదియై దుష్యంతుఁడు పరివారసమేతముగా హిమవత్పర్వతప్రాంతారణ్యమునకు వచ్చి యొకానొకలేడిచే నాకర్షింపఁబడినవాఁడై యధిజ్యకార్ముకుఁడై రథారూఢుఁడై యా లేడినిఁ దఱుముకొనుచుఁ గణ్వాశ్రమప్రాంతమునకు వచ్చెను. అంతలోఁ గొందఱు కణ్వశిష్యు లా రాజును గాంచి, 'యిది మా యాశ్రమ మృగము, చంపకు' మని హెచ్చరికఁ జేసిరి. దుష్యంతుఁడా పల్కు లాలించినంతనే తనబాణము నుపసంహరించుకొనెను. అంతఁ గణ్వశిష్యులలో నొక్కఁడైన వైఖానసుఁ డిట్లు పలికెను. 'ఇది పూరువంశప్రదీపకుండవగు నీకే చెల్లినది'—

> 'ధరఁ బూరువంశజుం డగు
> దొరకుం దగు నీక యిట్టి దొడ్డగుణంబుల్'

కులక్రమాగతమైనసత్ప్రవర్తన, ధర్మాచరణము, న్యాయపరిశీలనము, దుష్యంతునకు సహజముగ వచ్చిన సుగుణములు. ఎట్టి కార్యాచరణకుండైనను దూరదృష్టిని పాఱఁజూచుటయే యీ సార్వభౌముని ప్రత్యేకగుణము. శకుంతలపై నాతని మనస్సు లగ్నమై యుండ విదూషకునితో నామెను గూర్చి చెప్పఁ బూనుకొనెను. అంత నా విదూషకుఁడు రాజుతో 'ఓ మిత్రుఁడా! ఇప్పుడు తాపసకన్యను సహితము కామించుచున్నట్లు కనఁబడుచున్నావే?' అనఁగా, రాజు '—సఖా! పరిహార్యవస్తువుమీఁదికిఁ బౌరవుల మనస్సు పోదు' అని తన వంశాధిక్యము నుగ్గడించెను.

కణ్వాశ్రమప్రాంతమున నున్నదుష్యంతునిఁ గాంచి కణ్వశిష్యు లిరువు రాతనినిఁ దా మొనరించుయజ్ఞరక్షణార్థము కొన్నిరాత్రులు సారథితోడను, నాయుధములతోడను, నయ్యాశ్రమమందే యుండి యా యాశ్రమమును సనాథమును గాఁ జేయుఁ డని కోరిరి. అందులకు రా జంగీకరించి నదోవారికునితో ధనుర్బాణసహితముగా రథమ్మును గొని ర మ్మని సారథితోఁ దన యాజ్ఞను దెలుపునట్లు పలికెను. అప్పు డా ఋషికుమారు లిర్వురు హర్షముతో—

> 'వినుము పూర్వుల మార్గంబు ననుసరించు
> నీకు నియ్యది యుక్తంబు నిక్కువముగ;
> నవని నాపన్నరక్షణయాగమందు
> దీక్షితులు గారె పౌరవుల్ ధీవిశాల!'

అని పూరువంశమును గొనియాడుచు నాతని యాభిజాత్యమును ధ్వనింపఁజేసిరి.

దుష్యంతునిఁ గాంచినది మొదలు విరహవేదనచే శుష్కించినశకుంతలచే నామె కోర్కెను జెప్పించుకొనిన యామె చెలికత్తియలలో నొకర్తె యగుప్రియంవద అనసూయతో 'ఇఁకఁ గాలహరణమున కోర్వఁజాలదు. ఈమె మనసునం దగిలినవాఁడు పూరువంశభూషణుఁడు. కాబట్టి యీమె యభిలాష కొనియాడఁదగినదే' యని న్యాయపరిశీలనచేఁ బూరువంశగౌరవమును దలపోసికొనిరి.

దుర్వాసమహర్షి శాపముచే దుష్యంతుఁడు తన వివాహవిషయమునే మఱచి శకుంతలను భార్యగా నంగీకరింప నిచ్ఛగింపకుండెను. ఆమె చెప్పెడి విషయము లన్నియు నాలకించుచు నేమియుఁదోఁచనివాఁడయ్యెను. తుదకాతఁడా శకుంతలతో, 'ఓకల్యాణీ! దుష్యంతుని నడత యందఱకుం దెలిసినదే. అయినను నే నిది తెలియఁజాలకున్నాను' అనెను. అందులకా సాధ్వి 'మేలు! పూరువంశజుఁ డనునమ్మకముచేత నాలుక తేనెయు హృదయము విషము నైనవానిచేతఁ బడి నే నిక్కడ స్వచ్ఛందసంచారిణిగాఁ జేయఁబడితిని'—అని వాపోయినను బూరువంశపు ఘనత చదువరులకు స్ఫురింపక పోదు. మఱియు శార్ఙ్గరవుఁడు శకుంతలను మందలించుచు నామె యొనర్చినస్వతంత్రకార్యమునకు లోక మనుభవించెడివైరమును సాదృశ్యముగాఁ బల్కి రాజును జూచి—

'అన్యవంచనమే విద్య యట్లు నేర్చు
వారెపో సత్యవాదులు వసుధ మీఁద'—

అని బల్లెమువంటి మాటచే రాజును నొప్పించెను. అప్పుడు దుష్యంతుఁ డా ఋషికుమారునితోఁ దాను చేసినది వంచనయే యని యొప్పుకొనినను నందుమూలమునఁ దన కేమి లాభ మని యడుగ శార్ఙ్గరవుఁ డందుమూలమునఁ బాపమే లాభ మని నిర్భయముగా బదులు వలికెను. అందులకు రాజు, 'ఓయీ! పౌరవులు పాపమును గోరుదురనుట నమ్మఁదగినది కాదు'—అని లోకమునకే తమ వంశ మాదర్శ మనునట్లు ధైర్యసాహసములతోఁ బల్కెను. కావున నకలంక మై విశ్వవిఖ్యాతి గాంచిన పౌరవవంశసంజాతుఁ డగుదుష్యంత ధరణీతలేశ్వరుఁ డట్లు సాహసమునఁ దన వంశమునుగూర్చియే పదేపదే చెప్పికొనుట యాతని శీల చిత్రణమునకుఁ బ్రబల నిదర్శనము.

దుష్యంతుఁ డెంతటి పరాక్రమోపేతుఁడో యంతటి ప్రశాంతచిత్తుఁడు. ఎంతటి ధీరుఁడో అంతటి వివేకి. అసమానసౌందర్యరూపి యయ్యు నిగర్వి. ప్రకృతిదృశ్య సౌందర్యవీక్షణయం దాతని పిపాస అనివార్యము. ఆతని లోకానుభవము ప్రౌఢాతిప్రౌఢ మైనను నెడనెడ నాతని భావము లత్యంతముగ్ధములు. ఆతని కామతృష్ణ నిరవధిక మైనను అత్యంతపవిత్రము. అతఁడు రసికాగ్రగణ్యుఁడు.

కణ్వాశ్రమారణ్యమున సారంగమును దఱుముచుఁ బోయినదుష్యంతధరాధినేత తన సారథి దృక్పథమున 'యజ్ఞమృగమును వెన్నంటి యరుగునట్టి యలపినాకపాణి' యయ్యెను. అందుచే నీ రథికుని ధనుష్కౌశా పాండిత్యము నిత్యపరిచితుఁ డైనసారథినే ముగ్ధునిగాఁ జేసినది. నిజముగా నప్పటి దుష్యంతుని యాకృతి మహాగంభీర మనిన నతిశయోక్తి కాఁజాలదు. అంతియే కాదు. ఈతని యాకృతి పుట్టుకచేఁ దపస్వికన్య యైనప్రియంవద దృష్టి కెట్లు విభ్రాంతి గొల్పినదో పరిశీలించినఁ దేటపడఁగలదు. రాజును గాంచినప్రియంవద (రహస్యముగా) 'అనసూయా! ఈయన యెవరు? చతురగంభీరాకారంబున, మధురప్రియవాక్యంబులం బలుకుచు రాజువలెఁ గానవచ్చుచున్నాఁడు'—అని యా కన్య కేవల మాశ్చర్యమునే ప్రకటించెను. కాని అనసూయ యంతరంగము తరంగమే యయి యనివార్య మగుటచే నిట్లు ప్రశ్నింపఁ జేసినది. రాజును జూచి యామె, 'తమచే నే రాజర్షి వంశ మలంకరింపఁ బడుచున్నది? ఏ దేశమందు జనులు దేవర వియోగమునకుం గుందుచున్నారు? సుకుమార మయ్యు నీ శరీర మెందు నిమిత్తము తపోవనగమన పరిశ్రాంతి పాలు సేయఁబడినది?' వీరి యిర్వుర చిత్తముల నతిక్రమించి శకుంతల హృదయ మారాటమును జెందినది. కావుననే శకుంతల హృదయ మారామును తాత్కాలికముగా నణచుకొనినది.

యాగారము సాయ మరింపఁ దలఁచి వచ్చినఋషికుమారులకు సయిత మాతని మూర్తి యించుక సమయము రెప్పపాటు లేకుండఁ జేసినది. అందు ప్రథముఁ డాతని గాంచి, 'అహో! ఈయనమూర్తి తేజోవంత మయ్యును విశ్వసనీయముగా నున్నది!' అని సంభ్రమాతిశయమునఁ బలికెను. ద్వితీయుఁడును—'పుర పరిఘాతి దీర్ఘ భుజముల్ గల యీతఁడు శ్యామలాబ్ధి యావరణము గాఁగఁ గల్గు మహిభారము నొక్కఁడె పూనుటబ్రబమే?' అని యాతని భుజోన్నతిని శ్లాఘించెను. ఆతని పరాక్రమాతిశయమునకుఁ దాపసాశ్రమమునఁ గణ్వశిష్యుఁ డనుభవించినమహదానందమునకు మేరయే లేదు

'భయదహుంకారమో యనఁ బరఁగు వింటి
నారి శబ్దము చేతనె దూరమునను
విఘ్నములఁ బాఱఁ దోలుచు వెలయు నతఁడు
బాణసంధానకథ యేల వలయు నింక?'—రాజాశ్ర

మమునఁ బ్రవేశించినంతనే వారి కర్మానుష్ఠానములు నిరపాయముగాఁ జెల్లినవఁట! నిజముగా దుష్యంతుఁ డార్తులను గావఁ బుట్టినవాఁడే. 'ఆర్తులను గావఁ బుట్టినయట్టివాని శరము నిరపరాధులమీఁదఁ జనఁగఁ దగ' దని ఆశ్రమమృగము విషయమున నుపసంహరింపఁబడెనే కాని—ప్రాణమిత్రుఁ డగుమాధవ్యున విషయమున—'ఆర్తుల భయంబు నడుప బాణాసనంబు పూనుదుష్యంతుఁ డిపుడు నిన్ బ్రోచుఁ గాక!' అని యాతనిని రోషావేశపరవశునిఁగాఁ జేసినది.

మహేంద్రుఁ డంతటివాఁడు కూడ దుష్యంతుని రణసహాయునిగాఁ గోరి యీతని మూలమునఁ బ్రబలమన శ్శాంతినే వడయఁ గల్గెను. ఇంద్రునివలన నేది పొందనర్హుఁడవు కావు? చూడుము—

'సౌఖ్యపరుఁ డైనయింద్రుని స్వర్గమునకు
నసురకంటకోన్మూలన మయ్యె రెంట—
నిపుడు భవదీయబాణసమృద్ధిచేతఁ
దొల్లి నరసింహు క్రొవ్వాఁడిగోళ్ళచేత'

దుష్యంతుఁ డీ విధమునఁ బురాణవీరులను గూడ నతిక్రమించి నిజభుజపరాక్రమముచేఁ బ్రకాశించెను.

ఇఁక నాతని భక్తి వినమ్రతను విలోకించినచో నాతని నిగర్వము నెవ్వరు శ్లాఘింపకుందురు. వైఖానసమునీంద్రు నాజ్ఞానుసారము సారంగము నేయ సాహసించి సంధించినబాణము నుపసంహరించుకొనుటయే కాక రాజాతనికిఁ బ్రణమిల్లి యతని యాశీర్వాదమును సైతము వడసెను. కణ్వుఁ డాశ్రమమున లేఁ డని తెలిసియుఁ దొలుత రాజు తన భక్తి నమ్మహర్షికిఁ దెలుపఁ

గలవ్యక్తి యందుండుటచేతనే యా యాశ్రమమునఁ బ్రవేశించెను. తపోవనవాసులకు బాధ కలుగరాదని యెంచి దుష్యంతుఁడు రథమును దూరముననే నిలిపి వినయవేషమునకుఁ దగినట్లుగ విల్లు మొదలుగాఁ గలయాయుధములను, నాభరణములను దీసి సూతున కిచ్చి తా నొంటరిగాఁ బాదచారియై యాశ్రమప్రవేశము గావించెను. కణ్వాశ్రమములోఁ బ్రవేశించిన యడవియేనుఁగు వృత్తాంత మాలకించిన రాజు—'అయ్యో! నేను తపస్వుల కపరాధము చేసినవాఁడ నయితిని!' అని చింతిల్లుటయే కాక శ్రవణానంద మగు ననసూయా ప్రియంవదల ప్రియవాక్యములను, నేత్రోత్సవ మగు శకుంతలా దర్శనభాగ్యముల సయితము లెక్కింపక ధర్మాచరణయందే పూనిక గలవాఁడై తత్క్షణ మావన్యగజమును నివారించుటకై బయలుదేరెను.

ఇఁక దుష్యంతుని ప్రణయఘట్టమువఁ గల్గినపరిణామముల నించుక పరిశీలించినచో నాతని పవిత్రప్రేమ జీవన మెంతయు సజీవమై గోచరింపక మానదు—

'మున్నెఱుంగకయు మది నంటుపూర్వజన్మ
భవ్యసఖ్యముల్ స్మరణకు వచ్చుఁ గాన
జనుఁడు సుఖితుఁ డయ్యు సురూపచయముఁ గనియు
సుస్వరంబుల వినియు నుత్సుకతఁ గాంచు'—

అని హంసపదిక గావించినగీతాలాపములోని వ్యంగ్యార్థమే. దుష్యంతుని జీవితములోని యొక్కొక్క ఘట్టమునకు సాక్షీభూతమై ధ్వనించుచున్నది—

రాజు తొలుదొల్త కణ్వాశ్రమములోనికిం జనుచు నిమిత్తమును సూచించి—

'ఇది ప్రశాంత మౌనాశ్రమపదము చూడ
నదరెడు భుజంబు, ఫల మెట్లు లాదవు నిందు ?—

అని తన యాశ్రమప్రవేశమునకును దన భుజ మదరుటకును గలసంబంధ మెట్టిదా యని వితర్కించుకొనెను కాని యుత్తరక్షణముననే-అట్లనఁగ నేల? 'భాగ్యంబులమర నున్నకాలమందు సర్వత్రమార్గములు గలుగు' నని తాత్త్వికసిద్ధాంతముచేఁ దృప్తిపడెను. శుభసూచనకుఁ దగినట్లుగనే యందుఁ దాపసకన్యలను గాంచెను. మఱియు వారివంకఁ బాఱఁ జూచి, 'ఓహో! వీరి దర్శన మెంత మనోహరముగా నున్నది?' అని నివ్వెఱపడెను. హరిణముచే నాకర్షింపఁబడి యాశ్రమప్రాంతమున కీడ్వఁబడిన రాజిప్పుడీ హరిణాక్షులచే నాకర్షింపఁబడి యామనోహారిణుల వృత్తాంత మరయఁగోరి యందలి చెట్లనీడల వారికిఁ గనఁబడక నిలువ వలసినవాఁ డయ్యెను. ఇందుల కాతని పూర్వజన్మసంబంధమే యనుటలో సందియ మేమి? ఉద్యానవనలతలకు నీళ్లు పోయుచున్న శకుంతలను గాంచినంతనే రాజునకు ఆమె శరీర లావణ్యసౌకుమార్యములపైఁ గల్గినయభిమానముకొలఁది అతనికి పూజ్యుఁడైన కాశ్యపునియం దవివేకము స్ఫురించెను. మాధవీలత యామూలమును మొగ్గ దొడుగుటచేఁ బ్రియంవదా అనసూయలు శకుంతల పాణిగ్రహణ సూచకమయిన నిమిత్తమని సిద్ధాంతీకరించిరి. ఆ పల్కు నాలించినదుష్యంతుఁడు తన హృదయవీణాతంతువును బిగించి శ్రుతి చేసి,—సందేహింపఁ బనిలేదు—

'నృపపరిగ్రహయోగ్య యీ నెలఁత నిజము,
కాక, నామది నిర్దోష మీకె నెట్లు
దవులు ? నెందు సందేహవస్తువులయందు
నాత్మగతులె ప్రమాణంబు లార్యులకును.'

గానాలాపము గావించికొనెను. అనంతరము కొంతసేపటికీ చెట్ల మఱుగునుండి బయల్పడిన దుష్యంతునిఁ గాంచి శకుంతలయుఁ దనలో నాలోచించి—'ఇది యేమో కాని యీయనం జూచి తపోవనంబులం గానరాని యొక వికారంబునకు లో నయినదానను'—అని జన్మాంతర సంబంధ బాంధవ్యంపు వాసనను జవి చూచినది. అందుచే నుభయుల చిత్తములు వికారదశ నొందినవి. అంతియే కాక వారి సంభాషణా సందర్భమున శకుంతల మనస్సులోఁ దన యస్వతంత్రతకుఁ జింతిల్లుచు రాజును గాంచుచుఁ గదల లేకున్నతఱి — దుష్యంతుని యూహ ఱెక్కలు దాల్చి విశ్వవిహార మొనర్ప మొదలు పెట్టినది. రాజు శకుంతలను జూచి మనస్సులో—'ఈమె మీఁద నాకెట్లున్నదో యీమెకును నా మీఁద నట్లే యున్నదేమో! ఏలాగున నైన నా కోరిక కవకాశమున్నది' అని తన వాంఛితార్థము సఫల మయినట్లే భావించుకొనెను—అటుపిమ్మట శకుంతలకు నడవఁగా శ్వాడకుండుటయు, రాజునకు నిట్టూర్పులును సంభవించెను. నిట్టూర్పులకుఁ దోడు ఆశానిరాశాతరంగములలో డోలాయమానముగ రాజాందోళితస్వాంతుఁ డయ్యెను. తుద కాతఁ డిట్లనును—'శకుంతలావ్యాపారమునుండి నా డెందమును మరలింపఁ జాలకున్నాఁడను—

'నడచుచున్నది ముందుకు నా శరీర,
మాత్మ పరుగు వాఱెడు వెన్క కవశ మగుచు,
మంచిగాలికి నెదురుగఁ గొంచుఁ బోవు
ధ్వజమునకుఁ గట్టుపట్టువస్త్రంబువోలె'—

మఱియు దుష్యంతునకుఁ బ్రియురాలు సులభగాఁ గానిపింపక పోయినను ఆమె భావముఁ గని యాతని మది యాసపడినది. అంతియే కాక యుభయులకుఁ గోర్కె లానంద మొసఁగుచుండె నట! ఆనందములో సందియములును గల్గుచు నాతఁడు—

'........................
....

..............,మహాశతపుణ్యఫలంబుఁ బోలు నా
భాసురగాత్రి సోయగ మెవండు భుజింప విరించి
వ్రాసెనో !'

అని ప్రయత్నసాఫల్య మంతయు విధిపైఁ బడవైచి యామె పరాధీనతకే చింతించెను. అట్లయ్యును మనసు నా లలనమీఁదినుండి మరలించుకొనఁ జాల కుండెను. తుద కారాజు వలరాజు బారికిఁ జిక్కి శీతకరుని హిమాంశుపాళిచే నిప్పులఁ బొరలవలసి వచ్చెను. వేయేల? ఆతని దృక్పథ మంతయు శకుంతలారూపమయ మయ్యెను. ఆ సమ్మోహముచేఁ జేయునది లేక దుష్యంతుఁడు మాలినీ తీరమునకుఁ జని తనతో సమానముగా విరహబాధ ననుభవించుకణ్వాతనయను గాంచెను. అయిన రాజు సాహసించి యీమెచెంత కరుగక చెలికత్తెలచేఁ బరామర్శింపఁబడుచు నామె దేహస్థితికి భయభ్రాంత లై ఆమె మనోగర్భిత మైనవాంఛితము నారయ వారి సంభాషణ వినుచుండెను. తుద కాతన్వి తన తనులత వాడుట కైన కారణములఁ దెల్పి రాజుపైఁ గలగాఢానురాగమును వ్యక్తపఱచెను—ఆ సమయముననే యవకాశమును బురస్కరించుకొని రాజు చటుక్కున నామెచెంతఁ జేరి —

'ఉవిద ! మరుఁడు నన్ దపియింపుచున్న వాఁడు,
కాన సరిగ నన్ దహియింపఁగానె చొచ్చె,
దివస మల్ల శశాంకు బాధించునంత
తీక్ష్ణముగఁ గుముద్వతిని బాధించు నెట్లు ?'—

అని తనబాధ యామెబాధను మించిపోయినట్లు పల్కెను. క్షణములో వారి సంభాషణ శకటచక్రములవలె గిఱ్ఱునఁ దిరిగెను. ఓదార్పులు అభయహస్తములు నొకదానివెంట నొకటిగాఁ బ్రకటింపఁబడెను. శకుంతలయే తన పట్టపురాణి యను నౌదార్యంపు వాగ్దత్తమునకు ప్రియంవదా అనసూయలు తమ దేహములను మఱచిరి. మఱియు వారు తమ లోకజ్ఞానమును బ్రదర్శించుతలంపుతో శకుంతల నా రాజుచెంతనే యుంచి తల్లి నెడఁబాసిన యొకలేడిపిల్లను దాని తల్లితోఁ గూర్ప వలయుననుమిషతో నా ప్రదేశమును వీడి చనిరి.

అనాయాసముగ లభించిన యీ యవకాశమునకు రాజుప్పొంగి యామె శరీరస్థితికి జాలినొందినవాఁడై యామెకుఁ బరిచర్యయుఁ దన మనోరథమున కనుజ్ఞయు వేడికొనెను. ఇంచుక బలవంతముతో నామెను మరల్చుటయు సంభవింప, శకుంతల పరాధీన యగుటచేఁ దన సౌశీల్యమును గాపాడు మని రాజును ప్రార్థించెను. దుష్యంతుఁ డామెకు గాంధర్వవివాహవిధుల సప్రమాణముగా బోధించెను. తుద కామె యధరసుధాపానముచే నైనను హృదయశాంతిఁ జేసికొన నిశ్చయించి యట్లొనర్పఁ బ్రయత్నించుచుండ విధి బలీయ మయ్యెను.

గౌతమిరాకచే నా రంగమున వారి విప్రలంభ శృంగారము తాండవము సలిపెను.

దుర్వాసమహర్షి శాపముచే దుష్యంతుఁడు శకుంతలను గాంధర్వవిధిచేఁ బరిణయ మైనవిషయమునే మఱచెను. ఆతఁ డొక్క వివాహవిషయమునే కాక పూర్తిగా వేఱొక ప్రపంచమున విహరించుచున్నట్లును నాతనికి చిత్తవిభ్రమము గలిగినది. హంసపదిక గీతాలాపముచే వసుమతీదేవి విషయమును, గీతార్థము స్ఫురించిన కొలఁదియు నాతనికి ప్రియజనవియోగము లేకయు నేమియుఁ దోఁపనియ ట్లయోమయ మయ్యెను.

శకుంతలను వెంట నిడికొని కణ్వశిష్యుల ప్రవేశముతో నాతని పరిస్థితి యగ్నిపరీక్షకు గుఱి యయ్యెను. ఎంత చింతించినను ఆతనికి శకుంతల తన యర్ధాంగి యను మాటయే తోఁచ లేదు. గ్రహణ మావేశించిన చంద్రుని పగిది రా జుక్కిబిక్కిరి యయ్యెను. తుద కొక కాంతిపుంజము శకుంతలను అప్సర స్తీర్థమున మింటికిఁ గొనిపోయినట్లు విని రాజు వేత్రవతితో, 'నామనస్సు వ్యాకులముగానున్నది. పడకగదికి మార్గము చూపుము'—అని దీనాతిదీనముగాఁ బలికెను. మఱియు రాజు—

'ఏ నిరాకరించిన తాపసేంద్రసుతను
దారనుగ నెంతమాత్రంబుఁ దలఁప నేను;
డెంద మట్లయ్యు సంతాప మొందు చిపుడు
ప్రత్యయము పుట్ట బోధించుపగిది నుండె'— ఇది

యాతని యంతరాత్మలో జరుగుచున్న సంకులసమరము. సత్యశీలుఁడు, ధర్మకార్యరతుఁడు, న్యాయపరిశీలనాదక్షుఁడు గావుననే యా రాజేంద్రున కనిర్వచనీయమగుమానసికవ్యాకుల ముద్భవించి సమీపించుచున్న యథార్థరంగమునకు నాంది గావింపఁబడెను.

అంగుళీయక దర్శనముచే నాతని తిమిరరాశి పటాపంచ లైనది. ఆతని కావేశమును దుఃఖావేగమును గల్గి రాచకార్యములయందే విరక్తుఁ డయ్యెను. కావుననే వసంతోత్సవమును గూడ మాన్పించి నాఁడు—ఆతని పశ్చాత్తాపఫలితముగా రాజు—

'ఒల్లఁడు రమ్యవస్తుతతియున్,
గొలు వియ్యఁడు మంత్రికోటికిన్
దొల్లిఁటియట్ల ప్రత్యహము,
దొర్లుచుఁ బాన్పున నిద్ర లేక వ
ర్తిల్లును రాత్రు, లంతిపురిఁ
ద్రిమ్మరు, కొమ్మల పేరు మార్చి రం
జిల్లు, సదర్థవాక్యములు చెప్పి
కడున్ వెఱగొందు లజ్జచేన్'

పౌరకార్యములను విచారించినచో వానిని బత్రిక యందు వ్రాసి పంపు మని మంత్రి యైన పిశునునితోఁ జెప్ప నట్లుగా నాజ్ఞాపించెను. ప్రియురాలిని తలంచుకొని హతాశుఁ డయ్యెను. తుద కాతన్వి చిత్రపటమును జూచుచు డెందమును వినోదింపఁ జేసికొనియెనే కాని యదియు నెండమావుల నాశించినట్లుగనే భావించెను. చిత్రపటమును గాంచుచుఁ దన్మయావస్థయు, దర్శన సుఖమును ననుభవించియు బాష్పాకులిత నేత్రుఁడయ్యెను. సంతానవిహీనుఁ డగుటచేఁ దన పితృదేవతల దురవస్థను దలంచుకొని బిట్టు మూర్ఛిల్లెను.

దుష్యంతుని హృదయము శోకసంతప్తముచే నిగ్గుదేరి నది. విధి యింకను నాతని బాధించుట యన్యాయమే. ఇంద్రకార్యార్థము దివి కేగి మరలి చనుదెంచునప్పు డాత నిని పావన కాశ్యపాశ్రమమునకుఁ గొనివచ్చెను. ఇచ్చట రాజునకుఁ గల్గినభుజసంచలనమున కాతఁడుబ్బి తబ్బిబ్బు కాలేదు. కాని యే పుత్రసంతతికై దుఃఖించి శోషిల్లెనో యా పుత్రదర్శనముచేఁ బ్రియురాలినిఁ జేర గల్గి మహర్షి కశ్యపునిచే శాపవృత్తాంతమును దెలిసికొని తన నిర్దోషిత్వమునకు సర్వవిధముల సంతసించెను. తుదకు శకుంతలా భరతులను జేరఁదీసి రాజధానినిఁ బ్రవేశించెను.

मेरा गाँव

by

K. Rajagopalan, B.A., B.O.L.

Lecturer in Hindi

हमारे भारत देश में लाखों गाँव हैं और ज्यादा-तर गाँव की दशा संतोषजनक नहीं है। न तो वहाँ सफाई पर ख्याल किया गया है न ईश्वर की ओर श्रद्धा दिखाई जाती है। देहाती लोग तो दरिद्रता, बीमारी, बेकारी, अकर्मण्यता, अंधविश्वास आदि के शिकार बन कर निस्सार जीवन बिता रहे हैं। हर्ष की बात है कि स्वतंत्रता के मिलने के बाद लोगों का ध्यान इन गावों पर आकृष्ट हुआ है। गाँव की उन्नति और किसानों के सुखमय जीवन पर चर्चा की जाती है और जहाँ-तहाँ ग्रामोद्धार का प्रचार हो गया है। राष्ट्र-पिता प्यारे बापू जी का सपना फलीभूत होता नजर आता है।

मेरे गाँव में भी कुछ देश-प्रेमियों और सुधारकों की अथक परिश्रम और सेवा के कारण बहुत सुधार हो चुका है। यह दिनों दिन सभी दशाओं में उन्नति करता जाता है। तो आप हमारे गाँव के बारे में जानना चाहते हैं न? संक्षिप्त रूप में बताऊँगा, सुनिये।

मेरा गाँव तंजाऊर जिले में कावेरी नदी के किनारे बसा हुआ है। इसका नाम है "पुदूर" जिसका अर्थ होता है 'तमिल' में 'नया गाँव'। असल में तो यह बहुत पुराना गाँव है। लेकिन कुछ साल के पहले पुराने खंडहरों के बीच एक नया आदर्श गाँव बन गया है जिसे देखने केलिए दूर दूर से लोग आते रहते हैं।

मेरे गाँव के घर मिट्टी के होने पर भी हवादार हैं और ऊँची जगहों में बने हैं। प्रत्येक घर के चारों ओर बाग-बगीचा है जिसमें फूलवाले पौधों के अलावा, केले, आम आदि फल देने-वाले पेड भी लगाये गये हैं। यहाँ की सडकें पक्की हैं और काफी चौड़ी भी हैं। पंचवर्षीय योजना के सिलसिले में यहाँ ठोस काम किया गया है। गाय-बैल बांधने केलिए अलग स्थान होते हैं जिन्हें 'गोष्ट' कहते हैं। गोबर कूडा-कर्कट आदि को गाँव से कुछ दूर पर छोड देते हैं जो बाद चल कर खेतों केलिए अच्छी खाद बन जाता है। आस पास के गड्ढों में मिट्टी डाल कर समतल बनाया गया है ताकि बरसात के समय पानी निकल जाय। कहीं भी कीचड या गंदगी नजर नहीं आती। इसलिये यहाँ मच्छर या मक्खी नहीं होती।

यहाँ के ज्यादातर लोग कृषक हैं जो खेती-बाड़ी करके अपने जीवन का निर्वाह करते हैं। नदी के पानी से खेतों की सिंचाई होती है और यहाँ धान ही अधिक पैदा किया जाता है। फिर भी ऊँची जगहों में तरकारियों की भी उत्पत्ति होती है। इस गाँव में लोहार, सोनार, बढ़ई, नाई, जुलाहे आदि भिन्न भिन्न पेशेवाले भी होते हैं जो किसानों की बड़ी मदद करते हैं। ये पेशेवाले तो पासवाले शहर में अकसर जाकर काम-काज करके पैसा कमाते हैं।

यहाँ के बालक बालिकाओं की शिक्षा का भी उचित प्रबंध हुआ है। यहाँ एक प्रारंभिक स्कूल चलता है जिसमें करीब सौ विद्यार्थी पढ़ते हैं। पाठ-शाला का मकान ईंट-गारे का बना हुआ है जिसके बनाने में गाँव-वासियों ने सरकार को काफी सहयोग दिया था। रात के वक्त बालिगों केलिए एक वर्ग

चलता है जिसमें गाँव के बड़े बूढे आकर शिक्षा पाते हैं। पाठशाला का मैदान काफ़ी बड़ा है और यहाँ व्यायाम और खेल-कूद का भी प्रबंध है। मदरसे के पास एक वाचनालय भी है जिसमें शाम-सबेरे गाँव के लोग आकर समाचारपत्र आदि पढ़ते हैं।

यहाँ की दूकानों में करीब सभी चीज़ें मिलती हैं। सहकारी समितियों के द्वारा यहाँ के लोगों को बहुत फ़ायदा मिलता है। खेती के उपकरण, गाय-बैल या बीज खरीदने केलिए किसानों को कम ब्याज पर कर्ज़ दिया जाताहै। गाँव के पूरब दिशा में तालाब के सामने शिवजी क एक मंदिर है। इस के बाजू में जो मठ है उसमें गाँव वाले शनिवार के दिन आकर भजन-गान करते हैं। यहाँ के लोग मिल-जुल कर रहते हैं। गाँव के साधारण झगडे तो पंचायतों के द्वारा निबटा दिये जाते हैं और देहातियों को कचहरी की धूल न फोंकनी पड़ती है। गाँव साफ़-सुथरा रखा गया है। यहाँ के लोग नीरोग हैं। वे दिन-रात मेहनत करते हैं और खुली हवा में काम करते हैं। इसलिए यहाँ कोई बीमार नहीं पड़ता। अगर बीमारी आ भी जाय तो जल्द ही रोकी जाती है, वह फैलती नहीं है। पासवाले शहर से हफ़्ते में एक बार अस्पताल की मोटर-गाडी आती है और बीमार लोगों की उचित चिकित्सा की जाती है। यहीं एक छोटा सा अस्पताल खोलने का भी विचार हो रहा है।

हाल ही में यहाँ बिजली आ गयी है। तो, क्या 'घर घर मे दीवाली'। गाँव के एक मील पर एक डाक घर है जहाँ से डाकिया यहाँ रोज़ आता है, लेकिन यहाँ के लोग डाक-विभाग का ज्यादा उपयोग नहीं करते! इसलिए कि इस गाँव में सब तरह की सुविधायें हैं, अभी बहुत से लोग यहाँ आकर बस जाना चाहते हैं। उनकेलिए नये नये घर बन रहे हैं। सरकार की तरफ़ से यहाँ के घरेलू-धंधों और गृह-उद्योगों केलिए काफी प्रोत्साहन दिया जा रहा है। इसलिए यहा क लोग खुशहालहैं और सरल जीवन बिताते हुए सानंद रहते हैं। हमारा गाँव आदर्श गाँवहै न?

EQUATION TO A LOCUS

by

K. RAJAGOPAL NAIDU, M.A., L.T., DIP. ECON.,
Professor of Mathematics.

"The application of algebraic methods to geometrical research by Descartes (1596–1650) opened up a new line of advance, and thereby gave a wonderful impetus to the progress of the subject. It laid bare certain general principles which correlate a large number of apparently dissimilar theorems, and so consolidated in method and enunication the isolated achievements of independent thinkers. Moreover, it supplied a fruitful basis for further discoveries, by expressing in a concrete analytical form the fundamental laws governing the structure of lines and curves."*

The fundamental problem in Analytical geometry is that of finding (1) the equations of the geometrical loci of points satisfying given conditions, as a study of these equations will help us to determine the geometrical properties of the curves they represent and (ii) conversely examining the loci represented by algebraic equations.

We know how the position of a point in a plane is determined by algebraic symbols. We shall show how equations may be taken to represent straight lines or curves.

All points which satisfy an assigned geometrical condition and no other constitute a locus. Usually, the locus consists of a line or group of lines, straight or curved, to which the point is restricted by the condition imposed. Every point obeying the given condition belongs to the locus, and every point belonging to the locus satisfies the given condition.

In the case of a locus, if we can, by making use of the geometrical condition, find an algebraical relation which is satisfied by the co-ordinates of any and every point obeying the given condition, and by the co-ordinates of no other point, the locus is called a curve, and the algebraical relation obtained is called the equation to the locus or curve. As we move from point to point of the locus, x and y both vary, but if an unvarying relation connecting x and y can be found [for we may have loci for which it may not be feasible to find such a relation] the locus is called a curve and the constant relation between x and y is called the equation to the curve. Starting from some known geometrical fact about a curve, we obtain its equation from which we easily deduce the other properties of the curve. The equation contains, in germ, as it were, all the properties of the curve considered, and the locus may be looked upon as a picture of the algebraical equation.

General procedure :

There are, in general, 4 steps in determing the equation of a locus.

(i) If the axes are not given, they are drawn in any convenient position. We then let P (x, y) denote a general point of the locus.

(ii) From the data and generally with reference to a drawing, we state the geometric condition that is imposed upon the point P (x, y).

(iii) We express this geometric condition as an equation in x and y. This gives the equation to the locus.

(iv) Simplifying the equation, taking care to identify the locus of the new equation with that of the unsimplified equation.

This identification consists in showing that the points of the one locus belong to the other and the converse.

Two loci are identical, if we can show that every point of L_1 is a point of L_2 and that every point of L_2 belongs to L_1, or as an alternative method we might show that every point of L_1 is a point of L_2 and in addition that any point that is not on L_1 is not on L_2.

Simplification of the equation to a locus:

Simplification of an equation is effected by applying one or more of the following operations (*a*) transposing terms, (*b*) muitiplying the equation by a constant different from zero, (*c*) clearing fractions and (*d*) removing irrationalities by raising to powers.

It is fairly obvious that operations (*a*) and (*b*) leave a locus unchanged. But operations (*c*) and (*d*) are discussed below.

Usually, changing the form of an equation as in multiplying or dividing it by a function of x and y or in squaring give rise to another equation such that there may be points whose co-ordinates will satisfy one but not the other.

For example, consider the two equations

$$\frac{1}{x} + \frac{1}{y} = 1 \text{ and } x + y = xy.$$

The one can be readily transformed to the other; but it will be observed that the co-ordinates of the point (0, 0) satisfy the latter equation but not the former. Hence the simplified equation is not identical with the former and hence the simplified equation cannot be taken in the place of the first equation.

Again upon squaring the equation $x = 3$, we obtain $x^2 = 9$.

The latter equation is satisfied by $x = -3$, while the former is not. Hence the two equations are not identical.

(To be continued in the next issue of the Bulletin.)

* Durell—Projective geometry—Ch. I.

BROADCASTING

by

A. V. S.

Introductory. Broadcasting is one of the many marvels of modern science. Although the existence of the electromagnetic waves was discovered by Hertz in 1888, it was Marconi who showed seven years later that these waves were capable of transmission and reception over long distances. These waves are now called wireless waves or radio waves. The transmission of these waves through space is called *broadcasting*. It is the modern medium of entertainment, communication and education. Most countries in the world have developed their broadcasting services. The B.B.C. is the broadcasting service in Britain. The A.I.R. is the broadcasting service in India. The radio has come to stay. It has become the principal means of recreation for many at home. The installation of radios in parks and public places has proved to be of immense benefit to the community at large. In educational institutions, the radio has a notable part to play in the education of the child. Broadcasting, although it has derived much inspiration from the theatre, the music hall and the cinema, has succeeded in producing a programme, which cannot be accomplished by any of the above three older forms of entertainment. Broadcasting took shape as an organisation only in 1920. By the successful incorporation of new techniques, a new art has been created. The medium of the microphone has been found to be much more suitable for certain types of transmission programmes than others. The radio can overcome difficulties of distance and time. It brings to us in our own homes, through our sense of hearing, a first hand experience and a unique pleasure of hearing all kinds of people from all parts of the world.

It is not proposed to discuss the technical aspect of broadcasting in this article. Instead, an attempt is made to survey, the programme requirements briefly.

The electrically driven gramophone turntables, the control panels, the echo-rooms, the imposing ærial and various other machines and equipments met with in a broadcasting studio are only the mechanical tools of the service. But the actors and actresses and the script-writer (of radio plays), the speaker (of the radio talks), the announcer (of programmes and news) the news editor (of the radio bulletins) and the commentators (of outside broadcasts) are the real human tools on whom the success of the broadcasting programme depends.

(*a*) **Radio Plays:**

i. *The actors and actresses.* In a radio-play, there is neither scenery nor lighting arrangements for the listener to see. The stage actor cannot make any visible movements to heighten the effect of his performance. The eye of the listener has no means of judging the performance. The ear has to be the sole judge. Hence, the radio artist is concerned only with the voice of the actor or the actress. Those that have been trained to use facial expressions and movements in the interpretation of a character, must learn to produce the same effects by the use of the voice alone. Yet, it is not uncommon to see many radio players using gestures and facial expressions even in the studio room (devoid of an audience!), as these movements aid their characterisations in no small measure. The animation of the radio-play really lies in the voice of the actors and actresses. It is also essential to give tone-colour to the play to

enable the listener to identify the character. The actors and actresses, therefore, have to stir and satisfy the imagination of their listeners by the skilful use of intonation, the raising of the voice from a whisper to a shout whenever required, by the use of pauses and by emphasising words and sentences properly.

ii. *The script-writer.* The script-writer who prepares the manuscript for the microphone, has to remember that his words are intended for the listening ear and not for the reading eye. The listener has no chance of thinking back while listening; therefore, long and complex sentences should not find a place in a radio-script. He must emphasise the important words and sentences without appearing to do so. Monotony should be avoided at all costs and variety should be produced by the subtle use of words having different sound effects. In short, a special technique in language and tone, which may be out of place in the stage, has to be introduced —and this is the script-writer's job.

(*b*) **Radio Talk**:

The Speakers. The casual speakers who give talks over the radio every now and then on different topics, have to see that the language they use is simple and unassuming, and the manner of delivery is natural and sincere.

(*c*) **Radio News or Bulletins**:

i. *The announcer.* Generally a high and specialised standard is demanded of the announcers. The necessity of this can be understood and appreciated by listening to the announcers of the B.B.C. and the A.I.R.

ii. *The news editor.* Broadcast bulletins are only condensed reports and cannot take the place of a newspaper. They have to be reported in a special manner. So, the problem of the news-editor is by no means easy. The bulletin is therefore, first dictated and typed to find out if the contents are clear and easily understandable by the listeners. The language of the bulletin must be capable of being read easily and smoothly. Here also, the listener has no chance to glance back. So, the sentences should be brief and ambiguity in language should be strictly avoided.

(*d*) **Commentaries**:

The Commentator. Commentaries are only outside broadcasts. These may include either the interview of a single commentator with an individual in his home, or the reporting of any state event or occasion (parade, procession, durbar etc.), or the commentary on a cricket match, hockey match etc. For this purpose, a commentator and an engineer are usually sent to the place with a car equipped with recording instruments, or engineers and planners may set up a number of commentary points beforehand. A good commentator should possess a clear voice, fluency of speech, an eye for critical situations and a knack of using the right word and phrase at the right moment. He must be able to adopt the speed and pitch of his commentary to reflect the constantly changing picture he is seeing. He must be continually describing what he sees and should never be at a loss for word. He must be objective in his descriptions.

Broadcasting Programmes:

The following is the broadcasting programmes adopted by many of the standard services:

1. **Home Broadcasting**:

(*a*) Light programme (dance, music etc.)

(*b*) Home service.

(*c*) Serious programme (in the evenings, appealing to intellectual audience.)

2. **Spoken Entertainment**:

(*a*) Brain-Trust (Question-answer type; discussion and debate).

(*b*) Magazine programme (bringing different people together).

3. **Musical Programme**:

(*a*) Chamber music to orchestra.

(*b*) Dance music to opera.

(*c*) Musical concerts.

4. **Drama Programme**:

Radio-plays.

5. **Feature Programme:**

(*a*) A sound picture of an event or an occasion.

(*b*) A situation of our own days.

or

A historical event.

6. **Variety Programme:**

(*a*) Specially written and presented productions.

(*b*) Performance by famous artists.

7. **Advertising Programme:**

[The B.B.C. has no advertisement programme although some other services have.]

8. **Outside Broadcasts:**

These refer to commentaries already described under item (*d*) above.

9. **Listener Research:**

Some broadcasting services are having a special department to study scientifically the views of their listeners and to assess their reaction to their programmes. In the B.B.C., this department collects the opinions of their listeners both at home and abroad and assesses the success of their programmes separately. Of course, this seems to be a necessity, as the broadcasting organisations have no box-office to measure their success!

10. **School and College Programmes:**

Special committees have to be set up to advise and plan the type of programme best suited to the teenagers in schools and colleges. It is desirable to have teachers of colleges and high schools in these committees.

THE COCKROACH

by

G. Madan Mohan Rao, M.A.,
Professor of Zoology.

Cockroach is the common household insect found in kitchens and store rooms. It is nocturnal in habit. It avoids light and hides during the day time in dark places. It comes out during the nights. The Cockroach ordinarily found is Periplaneta americana.

External characters:

The body of Cockroach is covered over by a chitinous cuticle. This forms the exoskeleton. The body is segmented and divided into the head, the thorax and the abdomen. The head is connected to the thorax by a short neck. The head does not show segmentation. The head is placed at right angles to the thorax with the broad end upwards and narrow end downwards. It has a pair of antennae. Inner to the antennae are two white patches called Fenestrae. Outside the antennae are the compound eyes. The head is covered over by five chitinous plates: the epicranium which is divided by a suture into two at the top of the head, the clypeus in front and genae at the sides. Attached to the clypeus, overhanging the mouth is the Labrum or the upper lip.

Mouth appendages:

The appendages surrounding the mouth are described as the mouth parts. Just below the labrum are a pair of strong flattened mandibles. They bear saw-like teeth towards the inner margins. They work laterally and are used for biting and crushing the food. Below the mandibles are a pair of first maxillae. Each maxilla consists of a lower part made up of two segments, the cardo and the stipes. Attached to the free end of the stipes on the outer side is a five jointed maxillary palp. On the stipes are two lobes. The inner one which is hard

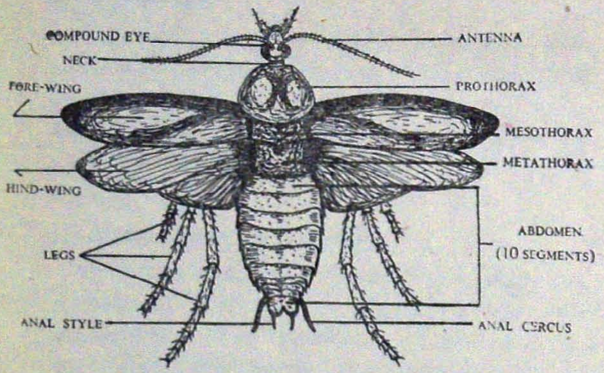

Cockroach: External features
Dorsal View.

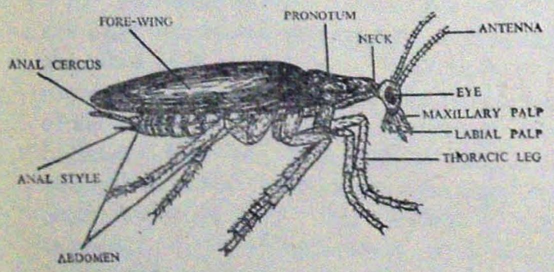

Cockroach: External features
Lateral View.

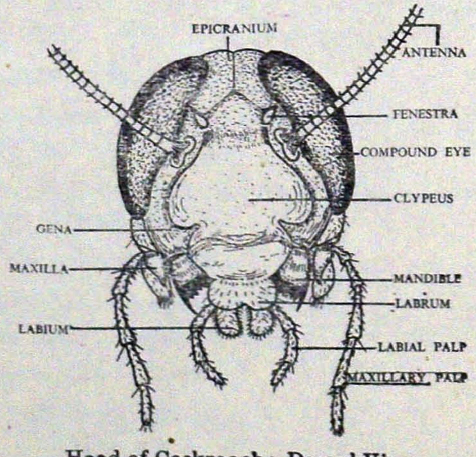

Head of Cockroach: Dorsal View.

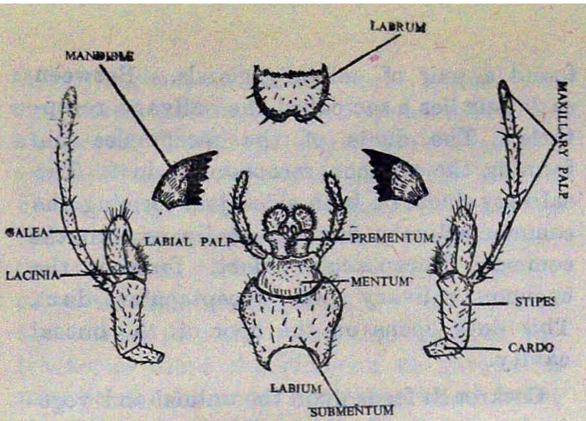

Cockroach: Mouth parts.

bearing stiff bristles called the Lacinia and the outer, softer and longer lobe is called the Galea. Below the first maxillae is the unpaired Labium. It consists of the basal Submentum and above this is the Mentum. On the outer side of the mentum are a pair of three jointed labial palps. These are sensory is function. On the mentum are two pairs of lobes : the inner Lacinia and the outer Galea.

The thorax consists of three segments. Each segment has a dorsal plate called the Tergum or Notum and a ventral plate called Sternum. These two are joined at the sides by thin cuticle. The segments are called Prothorax, Mesothorax and Metathorax. The tergum of the prothorax is large and covers the neck. The mesothorax and metathorax have each a pair of wings. The first pair of wings form a protective covering when the animal is at rest. The hind wings are membranous and

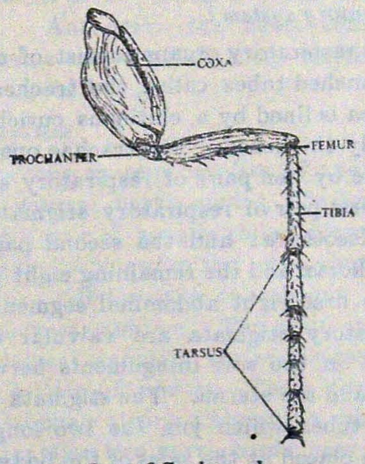

Leg of Cockroach.

folded like a fan. These are useful in flight. Each throacic segment bears a pair of five jointed legs. These are used for walking and running. The five segments of the leg are the Coxa, the trochanter, the femur, the tibia and the tarsus. The tarsus bears a pad and two claws at its end. The tarsus also bears many bristles which are useful to the animal for cleaning the body.

The abdomen consists of ten segments. Each segment has the upper tergum and the lower sternum. The tergum of the last segment is divided into two lobes. At the sides of this are a pair of jointed processes called Anal Cerci. Below the tergum of the last segment are triangular podical plates The anus is placed between the podical plates. Surrounding the genital aperture are the chitinous rods known as Gonapophyses.

External differentiation of sex :

The male Cockroach has a pair of unjointed processes known as Anal styles. These are found between the anal cerci. It has a narrow abdomen and the genital opening is found in the last segment. In the female the abdomen is broad and the seventh sternum is boat-shaped. The genital opening is present in the eight abdominal segment and the anal styles are absent.

The body cavity contains the alimentary canal and the reproductive organs. It is filled with blood and so described as Haemocoel or blood space.

Digestive system :

The mouth is placed at the anterior end below the labrum. It opens into the buccal cavity, the posterior wall of which is raised forming a conical fleshy process called the tongue. Into the buccal cavity opens the common duct of the salivary glands. The buccal cavity leads posteriorly into a short narrow oesophagus. The oesophagus opens into the large thin walled sac called crop. This leads into the thick walled muscular Gizzard. The inner wall of the gizzard bears six hard chitinous teeth. These are helpful in grinding the food into small particles.

Behind these teeth are pads or cushions bearing the bristles. These function as strainers allowing only fine particles of food leaving the gizzard. The gizzard leads into the mesenteron or the midgut. The midgut is narrow, bearing at its anterior end six to eight club-shaped processes called the hepatic caecae. The hepatic caecae secrete a digestive fluid. The mesenteron is the region where the absorption takes place. The midgut leads into a coiled tube known as hind gut. This is divisible into a narrow Ileum, a wider colon and a sac-like rectum. The rectum opens outside through the anus. At the

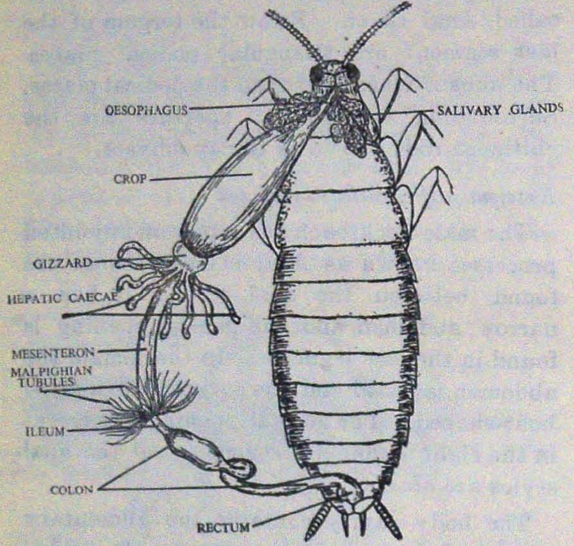

Cockroach : Digestive system.

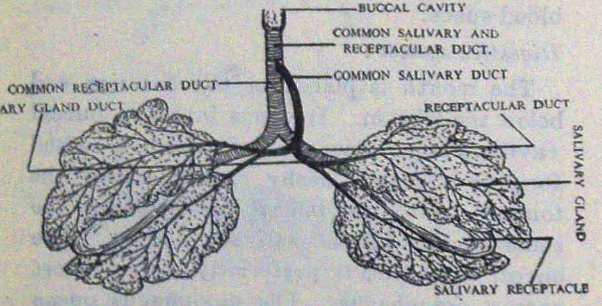

Cockroach : Salivary glands.

junction of the mesenteron and the Ileum are found a number of fine thread-like tubes called malpighian tubules. They are excretory in function. On each side of the crop are found a pair of salivary glands. Between each pair lies a sac called the salivary receptacle. The ducts of the receptacles join forming the common receptacular duct. The salivary ducts of both sides join forming the common salivary duct which opens into the common Receptacular duct, forming the common salivary and receptacular duct. This duct opens on the floor of the buccal cavity.

Cockroach feeds upon the animal and vegetable matter. So, it is described as Omnivorous. It feeds upon bits of paper, leather, meat, sugar and bread. The food captured by Cockroach enters the mouth and is crushed into pieces by the mandibles. In the buccal cavity it is moistened by the saliva and later it passes into the crop. The saliva contains an enzyme which changes the starch contents of the food into sugar. From the crop the food enters the gizzard. Inside the gizzard the food is ground well by the teeth and churned by the muscular wall of the gizzard. The bristles allow only the fine particles of food to enter the mesenteron. In the mesenteron the food is mixed with the digestive juice secreted by hepatic caecae. This converts the proteins into peptones and the fats are emulsified. The digested food is absorbed by a simple process of diffusion. The undigested food is carried along the Ileum, colon and the rectum and finally is sent out through the anus.

Respiratory system :

The respiratory organs consist of a system of branched tubes called the tracheae. The trachea is lined by a chitinous cuticle and is spirally thickened. The trachae open to the outside by ten pairs of respiratory stigmata. The first pair of respiratory stigmata are in the Mesothorax and the second pair in the metathorax and the remaining eight pairs are in the first eight abdominal segments. The respiratory stigmata are valvular openings placed in the soft integuments between the terga and the sterna. The stigmata lead into short tubes which join the two longitudinal trunks placed at the sides of the body. From

these longitudinal trunks are given out numerous branches which anastomose forming a network. The ultimate branches of tracheae are called tracheoles which enter the tissues of the body. The respiration is effected by the alternate contraction and expansion of the abdomen. The air enters the tracheal tubes through the stigmata and is taken to the tissues directly. The thin walls of the tracheoles allow the diffusion of gases. It may be of interest to note that blood takes no part in respiration.

Circulatory system :

Circulatory system in Cockroach is not well developed. The blood is colourless and fills up the body cavity. The blood is concerned with the transport of food materials and nitrogenous waste products. Just below the tergal plates and lying in the mid-dorsal line is a tubular contractile blood vessel called the heart. It consists of thirteen chambers. It is enclosed by a pericardial membrane which is stretched above the alimentary canal. The pericardial membrane contains valvular openings which allow the blood to flow from the body cavity into the pericardial space. The circulation is kept up by the alternate contraction and relaxation of the alary muscles and the heart. Each chamber of the heart communicates with the one in front by a valvular opening. The heart chambers also communicate with the pericardial space by paired lateral ostia. These are also valvular openings. Anteriorly the heart continues into a narrow vessel called Aorta which ends abruptly in the head.

Nervous system :

The nervous system consists of the brain and the ventral nerve cord. The brain is formed of a pair of ganglia called supra-oesophageal ganglia placed in the head above the oesophagus. Below the oesophagus is the suboesophageal ganglion The brain and the suboesophageal ganglion are connected laterally by a pair of nerves. These form the circum-oesophageal ring. From the sub-oesophageal ganglion two nerve cords pass backwards. These are called the ventral nerve cords which are placed in the middle line attached to the ventral body wall. These two nerve cords join at intervals forming the ganglia.

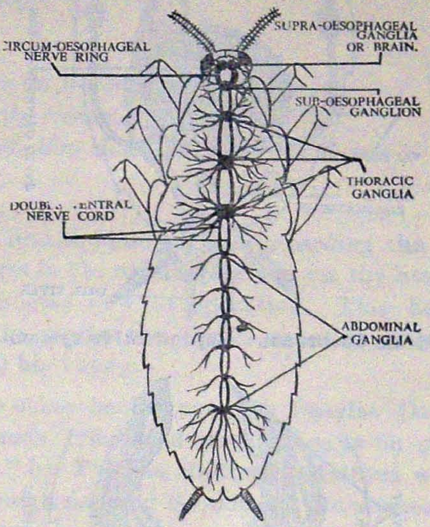

Cockroach : Nervous system.

In the thorax are placed three pairs of ganglia and the abdomen consists of 6 abdominal ganglia. The brain supplies nerves to the eyes and the antennae. From the sub-oesophageal ganglion are given off nerves to the mouth parts. The thoracic and abdominal ganglia, supply nerves to the organs connected with the respective segments. The last pair of abdominal ganglia supply the posterior segments also.

Reproductive system :

In Cockroach the sexes are separate. In the male cockroach the abdomen is narrow and the anal styles are present. It consists of a pair of testis placed in the 5th and 6th abdominal segments. From the testes arise the vasa deferentia which open into the seminal vesicles. The seminal vesicles give rise to a number of diverticulae anteriorly. Thus they form the mushroom-shaped gland. Posteriorly the seminal vesicles join forming the ejaculatory duct. This duct opens by the male genital pore which is surrounded by the gonapophyses. The gonapophyses function as copulatory organs. Below the ejaculatory

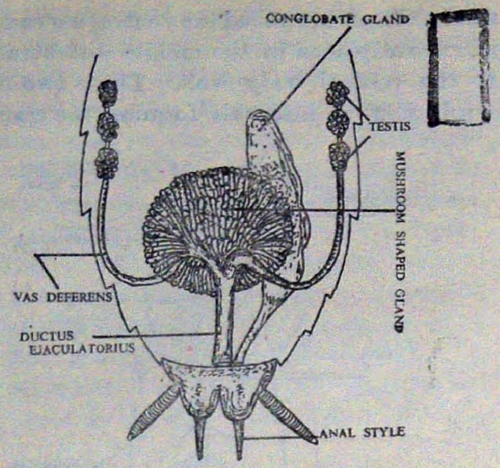

Male Cockroach: Reproductive system.

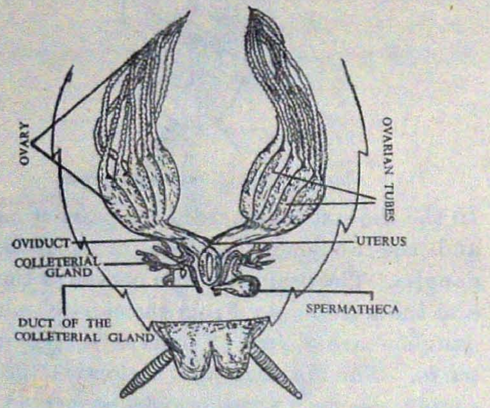

Female Cockroach: Reproductive system.

duct is an unpaired conglobate gland opening into the genital pouch. The function of this gland is not known.

The female reproductive system consists of a pair of ovaries placed in the posterior part of the abdomen. Each ovary consists of 8 ovarian tubes. The ovarian tubes taper anteriorly. They join posteriorly forming the oviduct. The oviducts of the two sides unite to form the Uterus. The Uterus opens into the genital pouch by the female genital pore or vulva. Opening into the genital pouch are a pair of spermathecae and a pair of colleterial glands. The spermathecae store the spermatozoa received at the time of copulation. The colleterial glands secrete the material for the formation of egg-case.

The male and female Cockroaches copulate when they are mature. During this, the spermatozoa from the male are transferred to the spermathecae of the female. After copulation the female cockroach begins to lay the eggs. The eggs as they pass through the oviduct get fertilised in the genital pouch. The secretion of the colleterial glands forms a hard coating on the fertilised eggs. The egg case contains 16 eggs arranged in two rows of eight each. The egg case is carried and deposited in a safe place. The development takes place in the egg and young cockraoch comes out of the egg. This is called nymph which is small and white with no wings. Later the nymph grows and the outer covering is cast off by rupture at the back. This is called moulting. The nymph moults about seven times before it becomes an adult. The life cycle is completed within eight to nine months.

Cockroach belongs to the Phylum Arthropoda as it consists of jointed legs. It is included under order Insecta because of the following characters :—

(1) The body is segmented and divided into the head, the thorax and the abdomen.

(2) The head bears a pair of antennae, a pair of compound eyes and the mouth appendages consisting of a pair of mandibles and maxillæ.

(3) The thorax is formed of three segments. Each segment bears a pair of jointed legs.

(4) The last two segments of the thorax bear on each, a pair of wings. They are the outgrowths of the tergal plates.

(5) The abdomen is segmented and it is formed of ten segments.

(6) The respiration is carried by air tubes or tracheae. These are air breathers.

(7) Salivary glands are present.

(8) The body cavity is filled with blood and is called Hæmocoel.

(9) Heart is elongate and tubular consisting of chambers. Vascular system is not well developed.

(10) Nervous system consists of a ventral chain of ganglia and a dorsal brain.

(11) Body is covered by a chitinous armature forming the exoskeleton.

(12) Sexes are separate. The moulting or ecdysis is common.

THE MECHANISM OF EVOLUTION

by

G. Madan Mohan Rao, M.A.,
Professor of Zoology.

[This is the Second in the Series of articles on Evolution. In the first article published in the Madras University Centenary Number 1957, of our Bulletin, Vol.VI, Nos. 34-35, Prof. Rao discussed Lamarck's Theory of Evolution.
—Editor.]

The most outstanding contribution to the Theory of Evolution made by any single man was that of Charles Darwin. The book "Origin of Species" by means of Natural Selection was published in 1859. This contains a mass of detailed evidence and cogent argument to prove that organic evolution has taken place and also his theory of Natural Selection to explain how evolution operates. This concept has been widely accepted with certain modifications.

Charles Darwin was born in Shrewsbury in 1809. Although his university training was in Theology, Darwin got himself much interested in Biology and Geology. He was acquainted with Prof. Henslow, the Naturalist through whom Darwin was appointed as Naturalist on the Ship H. M. S. Beagle at the age of 22. This offered Darwin an oppurtunity to travel round the world for nearly five years and observe the fauna and flora of various regions. Before the voyage, Darwin believed like most people of the time in the fixity of species and in special creation. Darwin studied the animals, plants and geologic formations of East and West Coast of South America. The 'Beagle' then went to Galapagos Islands, West of Ecuador, where Darwin continued his study of the flora and fauna comparing them with the ones he observed on South America main land. By these observations Darwin returned with the concept of evolution fixed in mind.

Darwin took on voyage with him a copy of Lyell's "Principles of Geology" published 37 years before he saw it. In this book he could find the information regarding the past changes in the earth's surface on the basis of the process now in operation. This helped him to study the fossil material collected during his voyage.

The other book by which Charles Darwin was much influenced was "Essays on population" by Thomas Malthus. Malthus was a Mathematician and Economist. He was mainly concerned with the problems of human population. His views on population formed the basis for Darwin to construct the theory of Natural Selection. Malthus pointed that the human population tends to increase at such a rate that it outstrips their resources. As there will be no food or space for all, this may result in a sort of struggle for existence. To check this increase of population Malthus suggested late marriage and sexual continence.

Darwin could conceive the theory of evolution when he was 29, but he continued to collect the data bearing on evolution for many more years. Just before the final manuscript of his book 'Origin of Species' was ready, Charles Darwin received an article from A. R. Wallace, a British Naturalist studying the Natural History of Malay Archipelago. He requested Darwin to go through the manuscript and send it to Lyell for publication if he found it worthy. When Charles Darwin read it, he found that Wallace proposed the theory of Natural Selection similar to his own. He passed it on to Lyell for publication. But Lyell who had been acquainted with the voluminous task of Charles Darwin suggested that he (Darwin) should send an abstract of

his findings for publication. This was published along with Wallace's paper. By mutual agreement Darwin and Wallace presented a joint paper on their theory at the meeting of the Linnean Society in London in 1858. It was rather curious that the two naturalists developed the same views on the theory of Evolution though independently. Finally in 1859 Darwin published his monumental work "Origin of Species" containing an overwhelming mass of evidence in support of the concept of Evolution. The theory of Natural Selection put forth by Charles Darwin may be stated briefly as follows :—

(*a*) Every species tends to increase in the geometrical proportion in the absence of environmental checks. In nature great reproductive potentiality can be observed among animals and plants. Darwin calculated that a pair of elephants (which are the slowest breeding animals) could in the absence of environmental checks have 19 million descendants) at the end of 800 years.

(*b*) The reproductive potential of different organisms is not realized in Nature. As we find that all individuals born do not survive, there must be the struggle for existence.

(*c*) Within the species we find individual variation. No two human beings are exactly alike. The individual species with favourable variations survive and will produce proportionately greater percent of the next generation. This is called the Theory of Natural Selection.

The publication of Darwin's work in 1859 broke out a veritable storm controversy in the thinking world of the time. People took sides and the arguments developed were often heated. This concept was opposed mainly on ethical and religious grounds. Some people interpreted the theory of Natural Selection to mean 'tooth and claw' sort of thing. This led to the attitude of 'Every man for himself' in the social and economic affairs. Most such social and economic deductions from the thought of Darwin may be regarded with skepticism.

The origin of species consists a mass of evidence in favour of evolution. Darwin referred to the evidences from fossil plants and animals. He cited evidence from embryology. The mammalian embryo at an early stage has two chambered heart and gill slits similar to those found in the fish embryo. At a later stage the mammalian embryo has a three chambered heart like that of an amphibian embryo.

Darwin's views are not above criticism. For instance he attempted to explain sexual selection which he assumes that animals deliberately select the most beautiful mates. "Today such a view would be considered anthropomorphic i.e., assigning human qualities to objects that do not possess them."

Darwin noticed flaws in the theories of Lamarck; but he did not deny the contention that acquired characters can be transmitted. The cell theory was established in the period between Lamarck and Darwin. According to cell theory parents contribute each, a cell to the off-spring i.e., the father, a sperm and the mother, an egg. So if the acquired characters are to be reproduced in the off-spring they should be transmitted through the egg or sperm. Darwin explained this by imagining the existence of tiny particles called Pangenes. All parts of the body emit the Pangenes into the body fluids. These are collected into the sperm or egg as the case may be. When a fertilized egg develops the features the Pangenes represent will appear in the individual. At the present day this hypothesis finds no support and is considered untenable.

(*to be continued*)

EDUCATION

by

SRIMATHI NEELA MUDALIAR, M.A.,
Professor of History.

Education in Ancient India which was ritualistic, logical and more disciplined—was education in the real sense of word. It emphasised not only on the aims of education but also the character of those who took it.

Here is in nutshell an account of article of Radha Kumud Mukerji which tells how very religious and Scientific—Ancient education was.

The educational career of a boy started with the first educational ceremony called "Uidyaramba" by offering worship on being introduced to three "R"s — i.e. Reading, Riting and Rithmatic. This is followed by a number of ceremonies each marking an imp. stage of attainment in the pupil's life.

The pupil always left his home and went to live with his Guru—his spiritual parent. There he led a life of strict discipline till he completed his education. There were two classes of teachers—(1) Upadhyaya who was a teacher by profession and (2) Acharya who taught without charging any fees.

Upadhyaya usually taught a portion of Veda or Vedangas—where as Acharya was an exponent of Kalpasutras and Upanishads of Vedas.

Admission to study depended solely upon the pupils fitness for it. Studious pupils worked night and day. But there were others who were indifferent pupils those who found study too irksome and deserted it. Or those who could not stand the strict discipline of the teacher and would be dismissed by the Teacher for an offence. Or those who would leave the study, for life of ease, would be branded as "Khatvarudha"—meening one who started sleeping on a cot, when he should be sleeping on the ground.

There were also other class of pupils such as those who would change teachers and schools too often. They were called Tirthakaka—meaning fickle as a crow that does not stop long at a place of pilgrimage.

Teaching was mainly oral for several centuries. Although the art of writing was in vogue, the secred books were not written but commited to memory.

The student after completing his education usually gave his Acharya—presents such as field, gold, cow, grain or clothes etc. Besides these ordinary teachers Manu also mentions educational experts (Vol. IV—of Patanjali—page 102). Who were proficient in pedagogy.

The ancient education evolved appropriate methods of study—such as (1) Susrusha—meaning eagerness to listen to the words of the teacher. (2) Sravanam—meaning grasping by the ear—the lessons of teacher. (3) Grahanam — apprehension of Teacher's words. (4) Dharanam—i.e., retention. (5) Uhapoha—i.e., discussion. (7) Vijnava—i e., full knowledge of Teachers' lessons. (8) Tattrabhinivesha—knowledge of underlying truth of Teacher's lessons.

Part of the studies were done by a student with the help of Teachers, and part by his experience.

Art of writing was fully developed and the earliest form of writing was Brahmi script—but it somehow did not become popular in ancient educational system and study of manuscripts was positively condemned. The popular method of teaching was mainly oral.

It appears from Manu—Smriti that the popular subjects of study were Vedic literature, Dharmasastras, Itihasas, Politics and Economics, though the entire Vedic literature formed basis of learning.

The teachers gave instructions not only in all academic subjects including politics but also non-academic ones like archery, the science of war in general and other arts and crafts. Astrology, medicine and agriculture were also taught at these schools of learning.

The education of the prince was on other lines. In addition to 4 important subjects mentioned by Kantiya he had to receive military training relating to various elements of army—such as elephants, horses, chariots and weapons of war. He had also to study Itihasa, which includes Puranas, Udaharana, Dharmasastra and Arthasastra.

The Buddhist text Milinda—panha also gives a long list of subjects of the education of a Brahmana, Kshatriya, Vaisya and Sudra. For example Brahmana had to learn four Vedas, Vedanganas, Itihasas, Puranas, Astrology, Astronomy, study of eclipses of the sun and moon, planets, signs in earth and in heaven Arithmetic and study of interpretation of omens etc.

Kshatriya had to acquire knowledge of art of war and elements of the army art of keeping documents and currency.

Vaisya and Sudras had to study husbandry, merchandising and care of the cattle.

The Mahabharata gives us more interesting information that persons of all classes should listen to the discourses on Vedas or to Vedic recitations.

There was also industrial education where there were rules regarding the apprenticeship and admission to an industrial school. After securing the permission from his guardian, pupil entered the period of apprenticeship and lived in house of his master which became his workshop. He could not leave his master's house—unless the period of apprenticeship was over. At end of period, pupil usually rewarded his Teacher as best as he could. If the pupil left the course in middle he suffered severe penalties. It was this efficient industrial training which gave ancient India palm in handicrafts—feeding her rich export trade for centuries from Pliny to Tavernies. The Chatuhshashti Kalas, the traditional 64 arts and crafts in ancient India were also the products of this industrial system and training.

We have also the account of medical education in the Buddhist canonical texts. But the account is the story of the early education of Jivaka who was physician of the Magadhan emperor Bimbisara and was also deputed by that emperor as physician in attendance on Lord Buddha, because he was the best medical expert of the times. Jivaka was from obscure origin—a foundling thrown on a dust heap from which he was rescued by Bimbisara's son—Prince Abhaya who brought him up in his childhood and later sent him to Taxila for learning. He studied medicine at Taxila under a "World-renowned physician" for 7 years. But before he could start his medical practice he had to secure a licence by going through a practical examination. His teacher was pleased and gave him money to leave and start his practice. So he went to Saketa and treated his first patient a wife of a rich Setthi who had chronic disease of head. Jivaka had one pasata (handful) of ghee boiled up with various drugs and administered it through her nose. She got cured and Jivaka received fee of 16,000 Kahapanas.

His next patient was King Bimbisara who got cured of his fistula. His third case was a rich merchant's son from Banaras which was surgical case. Very soon fame of Jivaka spread and he started getting calls from all places. Then he treated King Pradyota of Ujjayini for janudice by medicated ghee. He was rewarded with costly gift of textiles. Then he treated Lord Buddha for constipation by making him smell three medicated lotuses, bathe in warm water and live on liquid food for some days.

Text books on medicine came to be prepared and medicines were prepared out of roots, leaves, fruits, gums, salts etc. There were ointments and medicated oils. Books also testify to progress in surgery.

Chief centres of learning were the hermitages where pupils from distant lands gathered for instructions. A full-fledged Asrama consisted of—(1) Agnisthana a place of prayer and worship of Agni. (2) Brahmasthana or dept of Vedic study. (3) Vishnu sthana. (4) Mahendra sthana. (5) Vivasvata sthana or dept of Astronomy. (6) Soma sthana or dept of botany. (7) Garuda sthana or dealing with transport etc. (8) Karttikeya sthana place of study of military organisation etc.

The famous Asrama of the time was *Naimisha* whose principal was Saunaka called a Kulapati who was a teacher of 10,000 pupils. He performed a 12 years Sacrifice and became famous for his discussions of religion, philosophy etc.

Another was that of Rishi Kanva, on the malini a tributary of the Sarayu. In this hermits were specialists in different branches of knowledge.

Ayodhya was another noted centre of learning. Ramayana tells us of its unique institution called Mekhalinam Maha samgha which was a brotherhoood of Brahmacharies, who approached the king with their grievances and views on public questions. There were also puranic schools of Sutas and Magadhas at Ayodhya. Ayodhya had also its ladies clubs called Vadhu Samghas, dramatic societies called Nataka Samghas which organised festivals called Utsavas and Samajas with their programmes of acting and dancing. There were also institutions by private citizens.

The biggest Asrama of the time was that of Bharadvaja at Prayag. Which accommodated prince Bharata and all his royal retime in its stables for elephants and horses, mansions, palaces and royal guest house with beds, carpets, stores of food and vehicles.

There were Buddhist Viharas which were self-sufficient colonies of students growing its own food by agriculture a dairy farming in its own grounds. The system of education in Viharas gave a full scope for a collective life and spirit of brotherhood. All the monks in Viharas come under common discipline and instructions.

Jatakas are also full of stories giving interesting glimpses of ancient Indian education.

Taxila was another centre of education on attracted students from far and near, and even scholars from distant greece if we are to believe in the Story of Apollonius of Tyana.

Jatakas tell of Banaras as another centre of learning. It was to some extent built up by the graduates of Taxila who set up there as teachers—Teachers there became world wide famous.

Such in brief is a note on ancient education

CLASSIFICATION OF CONSTITUTIONS

by

P. NATARAJAN, M.A.,
Lecturer in History.

Constitution defined:

Scholars have defined the word 'Constitution' in a variety of ways. Dicey, for instance, calls it a body of "all rules which directly or indirectly affect the distribution or the exercise of the sovereign powers in the State". Bryce on the other hand would describe it as "a frame of Political Society organised by and through law". In spite of the shift of emphasis on details the essence of all these definitions is the same, and it is that a constitution is a system of laws and customs established by the sovereign authority of a state for its guidance. In short the constitution determines the method in which the state is organised, the organs which exercise the sovereign power and the manner in which that power is exercised. But for a better understanding of it we have to examine the various ways in which constitutions are classified.

Written and Unwritten Constitutions:

The traditional classification of constitutions has been into written and unwritten. A written constitution, as the word implies, is one in which the fundamental principles of the organisation of a government are recorded in one or more documents. An unwritten constitution is by contrast one in which the fundamental principles are not codified and recorded, but are followed as a matter of usage or convention. This classification cannot by any means be regarded as complete or effective. For no constitution is entirely written or entirely unwritten. In any written constitution there is a large body of unwritten elements, namely, customs or conventions. The constitution of the United States of America, for instance, is a written one. But several of the constitutional practices followed there are not found in any documents. On the other hand the constitution of England is an unwritten one but still it includes such documents as the Great Charter of 1215, the Petition of Right of 1628, the Bill of Rights of 1689 and the Act of Settlement of 1701. This division must be, therefore, given up as not quite complete.

Evolutionary and A Priori Constitutions:

Sir Henry Maine adopted a different classification namely evolutionary and *a priori*. According to him, while an evolutionary constitution is the product of a development through ages, the *a priori* constitution is the child of the speculative mind. Of the evolutionary type, the constitution of Great Britain is a prominent example. The constitutions of France of the eighteenth century were of the *a priori* type. However a survey of the constitutions of the different countries in the world would reveal to us that all constitutions have not gone either the English way or the French way. Evolution and speculative thinking alone cannot account for all the constitutions that are known. Constitutions can come into existence through the process of emulation as well. It is open to other countries to profit by the examples of one or two progressive nations in the world, and avoid the need for experimentations. Sir Henry Maine's classification does not contemplate this possibility.

Rigid and Flexible Constitutions:

A better classification is the one suggested by Lord Bryce, in his book, "Studies in History and Jurisprudence". He classifies constitutions as rigid and flexible. What is the distinction between these two terms? The sole ground of difference is whether the process of constitution-making is identical

with the process of ordinary law-making. A constitution which can be altered or amended without any special legislative machinery is a flexible constitution. That which requires a special machinery as distinct from the ordinary legislature of the land for such alteration and amendment, is a rigid constitution. In a flexible constitution there is no formal distinction between constitutional laws and ordinary laws. In England the same legislative procedure is followed whether there is a bill for the regulation of Cinema shows on Sundays or for curtailing the power of the House of Lords. Again flexible constitutions are often associated with unitary states like England and rigid constitutions with a federal state like the United States of America. Rigid constitutions very considerably both in regard to the methods they provide for constitutional amendments and the extent of the difficulty they experience in adjusting themselves to changing times.

Essentials of Rigid Constitutions :

We may now proceed to examine in greater detail the essential differences between a rigid constitution and a flexible constitution. The essentials of a rigid constitution may be briefly summed up under five headings. In the first place there is a clear-cut distinction between constitutional laws and ordinary laws. Secondly there is a special provision for bringing about amendments to constitutional laws ; the existing legislative machinery will not do for the purpose. Thirdly it clearly sets forth the powers to be exercised by the federation and units one the one hand and the different organs of the government on the other. In other words, there is an elaborate and exhaustive classification of powers ; even those items which do not find a place in the enumeration of powers are called residuary powers. In some constitutions, these residuary powers are allotted to the centre and in some others to the units. In the fourth place, the elaborate enumeration of powers implies the existence of a supreme court to watch the working of the constitution. A rigid constitution is always a constitution of "checks and balances". Conflicts of jurisdiction arise not infrequently in such a set-up and the existence of a supreme court becomes necessary to resolve dead-locks if and when they occur. The fifth and last element of a rigid constitution is that it clearly sets forth the fundamental rights of the citizens. It also imposes certain limits upon the government so as to gurantee for the individual citizen the full enjoyment of his rights.

Merits and defects of rigid constitution :

The merits of rigid constitution are certainty, definiteness and stability. It is not affected by the violent changes of popular passion. It ensures that fundamental changes can be introduced only after careful and adequate consideration. But its greatest defect is that it is not easily adaptable to changing circumstances. It breaks under the very stress of emergencies. This danger of breakdown is far greater in federal than in unitary constitutions. It has, therefore, been said very accurately that a rigid constitution is like an attempt to fit a government to an individual without taking into consideration the future growth and changes in size.

Merits and defects of flexible constitution :

The supreme merit of a flexible constitution, as the very name suggests, is its adaptability. It can meet emergencies and can bend without breaking. When an amendment becomes necessary, it can be easily carried out unlike in the case of a rigid constitution. It is thus suited eminently to a progressive nation. "The flexible constitution", remarks Lord Bryce very aptly, "can be stretched or bent so as to meet emergencies without breaking its framework ; and when the emergency has passed, it slips back into its old form, like a tree whose outer branches have been pulled on one side to let a vehicle pass". The second merit of a flexible constitution is that it is not subject to popular passion and violence. On the other hand a rigid constitution is regarded as something sacred and people are therefore likely to grow fanatical when excited. Lastly a flexible constitution provides an excellent

mirror of the national mind. It represents the aspirations of a people in different times. But it should not be ignored that a flexible constitution has no defects. In the first place it has been severely criticised for its instability. Secondly it can become a plaything of politicians and consequently valuable traditions evolved in the course of generations may be thrown over in a fit of revolutionary enthusiasm. However a flexible constitution can work successfully and yield good results under the following conditions. A background of highly developed political training is necessary for the prople. Power must remain in the hands of a politically educated and honest minority. The bulk of the people must develop a high degree of reverence for laws and possess acute political intelligence. Though they might prescribe policies of government, they must let the trained minority manage the details of the government. As has been rightly remarked, democracy, if it is to be successful, must be an aristocracy of intelligence.

Conclusion:

Considering the merits and defects of the two types of constitutions, it is not quite easy to strike a balance between the two. Whatever may be the drawbacks of a rigid constitution, the future depends on it. We have seen country after country following the American example and popularising the rigid constitution. The rapid advance that federalism is making as a form of government has given further stimulus to the adoption of a rigid type constitution.

Economic Progress of the Union of Soviet Socialist Republics

by

V. SHANMUGA SUNDARAM, B.A. (HONS.) (ECON.), M.A. (POL. SC.), M. LITT.,
Professor of Economics.

The area of the Union of Soviet Socialist Republics corresponds to that of the old Russian Empire. The enormous territory covering an area of nearly 8.7 million square miles, has on it a population of 194 millions.[1] The area is five times that of India and the population is only one half of that of India. For the limited population Russia has abundant soil. Till recently inspite of her long coast line, she had only few ports open for traffic for some months. The broad physical regions, into which the enormous territory may be divided are (1) The plain of European Russia; (2) The Cancasus and Trans-Cancasia; (3) The West Siberian Lowlands; (4) The Far-East and (5) Russian Central Asia. The plain of European Russia, is actually the famous Russian Platform, spread over from the Arctic Ocean to the Black Sea and from the Cancasus mountains and the Caspian Sea. The Cancasus and Trans-Cancasia form a comparatively small area in the southern part of European Russia. On the east of the Ural mountains lie the West Siberian Lowlands. The low plateau in the east is the Eastern Siberia. A succession of mountain chains form the Far Eastern region. The steppelands on the South and East of the mountain chain form the Russian Central Asia.

This vast region is enormously rich in mineral resources. Large Coal and Lignite deposits are available in the Arctic region, and in the Southern parts of Moscow. Iron Nickel and Apatite are also abundantly available. Russia is therefore one of the biggest producers of steel and iron. In the northern region enormous deposits of Lead, Zinc, Manganese, Copper and Aluminium are available. The Cancasus is rich in oil. The ancient mineralised rocks of the Ural region yield practically all the valuable minerals, including Gold and Platinum. Her vast reserves of water-power are well utilized and she is the biggest producer of electricity in the whole of Europe.

The animal life and the vegetable belts are quite rich. This country is the worlds leading producer of wheat, barley, rye, flax and hemp. In the Soviet Central Asia, rice, cotton and fruits are the important products. During the last three decades there was substantial industrial and agricultural progress. Her economic experiment was undoubtedly the biggest and the boldest in the last three decades. She encountered the opposition, or at any rate, the lack of sympathy, on the part of the nations which were the forerunners in industrial development. The recent Russia-German War (1943/44) turned out to be at once a test and an opportunity to show the world, her worth.

NATIONAL ECONOMY OF THE SOVIET UNION

As in any other place so in Russia the only rated and complete measure is economic progress.[2] The Official sources give figures for 1913, 1940 and 1950. The table 1 indicates that the National Income of the Union had gone up by 21 thousand million roubles during 1940 and 1950. The 1950 figure is 138% more than that for 1940. The wage incomes during this decade rose by 156% and the

1. UNITED NATIONS: ,The Demographic Year Book, 1951 (United Nations, 1952).
2. COLIN CLARK: A Critique of Russian Statistics, (Macmillian, London, 1939) p. 2.

gross agricultural output by 127%. The gross industrial sector in 1950 which was 148% of the 1940 figure, developed faster than all other sectors of the Russian economy.[3]

The National Income approach has certain difficulties inherent in it, when it is applied to Russian economy. As Prof. Colin Clark said, "In a planned economy like that of the Soviet Union, the phrase National Income does not necessarily mean the same thing as it does elsewhere".[4] Certain goods are sold at concessional prices. In a planned economy, where prices do not necessarily get adjusted to the cost of production, the price structure becomes complicated. To add to this, certain articles of daily use are heavily subject to high turnover tax. There are thus four ways of making good use of national income data: (i) the quantities of goods and services produced (real income) may be measured; (ii) the prices of the goods and services at a rate that prevailed before and after the plan was executed may also be compared; (iii) Colin Clark makes use of International Units and (iv) other scientific comparisons. The table 1 given earlier was prepared by using the second method. Table 2 gives the national income figures at current prices. These figures are thus not comparable to those in tables 1 and 2. However, the Table 2 serves the purpose of indicating the share of the various componants of national income. As may be seen, indirect taxation rose by 34 milliard roubles over 56 milliard roubles and wages rose only by 22 milliards over 56 milliards during 1935-1937. The threefold increase of Public Services and Defence expenditure during 1937, as compared with 1935, was due to the great purges and the Police measures which were instituted throughout the vast area. During those two years there was a very modest increase of only 690 milliards, the figure for 1937 being 2980 milliards. During that period grain harvested had increased from 88 million metric tons in 1935 to 115 million metric tons in 1937. Still there was the scarcity of food required for the livestock and the proposed increase of 9½ million pigs in one year was held up. They were able to realise only an increase of 5.7 millions during 1937. According to Dr. Polanyi, the built space for urban dwelling was increased by 10% for industrial workers. The money national incomes at current prices in 1934, 1935 and 1937 were 96, 141 and 198 milliard roubles. The low figure for 1934 is attributable (i) to the low level of general prices in that year and (ii) to the low productivity. The Russians endeavoured to overtake the capitalistic countries where they found their superiors, in efficient production. The production of iron and steel, coal, petroleum and electricity was augumented considerably. In fact they were so very much engrossed in increasing production indiscriminately[5] that they had only lately realised the need for rationalisation and regional location of industries. The four regions Ukraine, Caucasus, Central and Eastern produced 72, nil, 20 and 8 million tons of iron during 1940 and according to 1950 plan, they wanted to relocate the mills so that the production for the aforesaid areas will be 44, 18, 13 and 25 million tons. Besides this increase in industrial production, her transport is now second only to that of the U.S.A. The gross weight of freight train in tons was 1,300 in U.S.S.R. in 1939 and 1,700 in 1937. Since the war her transport system was bettered.[6] Prof. Colin Clark calculated that the average hours of work per year in U.S.S.R. rose from 1893 (I.U.) in 1935 to 1900 (I.U.) in 1939 and to 2050 (I.U.) in 1940. During the same years 1935, 1939

3. A. KURSKY: The Planning of the National Economy of the U.S.S.R. (Moscow, 1949) p. 95.

4. COLIN CLARK: Op. cit., p. 3.

5. V. MOLOTOV: The Third Five-Year Plan and Development in the U.S.S.R. (Moscow, 1939) p. 11. He outlined the great for shortage of consumers goo s and the need for augumenting the output in that direction.

6. Prof. KHACHATMOV: International Affairs, April, 1945, p. 228.

and 1940, the milliards of man-hours worked has increased to 48·1, 52·8 and 61·5 with reference to urban workers, while that for the rural workers has remained steady at 94 during all these years.[7]

The Russian Planners were mainly interested in Social Revolution. In 1929 the three classes Intelligentia, Workers and Peasants formed 19%, 56% and 25% respectively and in 1946 the position was 36%, 38% and 26%. The results of these social changes were such[8] that while in 1929 for every 3 persons belonging to the class of Intelligentia there was one worker, in 1946, the relationship was 1 : 1. The progress made by the U.S.S.R. in mining production compared very favourably with what India made. The Production index[9] of ores in India and in U.S.S.R. during 1937 being 100, the production indices in the two countries in 1948 were 171 and 116.

THE SOVIET ECONOMIC SYSTEM : Just as the Anglo-Saxon countries took the leadership in the 19th century's dominent economic policy, (i.e.,) the Laissez-faire, the Soviet Union took the leadership in the opposite direction, (i.e.,) the open intervention of the State in the national economy or socialism which is the dominent trend in the 20th century. In U.S.S.R. the State and the National Economy are two facets of one and same thing. As two American professors stated, the Russians combined Industry and Labour into one big factory and in that respect they have gone one step ahead of the American Congresses.[10] The over-riding concern, "what the market will be" or "where the money will come from" is not present in the Soviet system, under which the physical plan, not the financial, that dominates the economic outlook.

Since 1946, overwhelming economic powers were enjoyed by the Council of Ministers.[11] The Stalin Constitution of 1936 mentioned a separate Commissariat of Heavy Industry and recently proliferation process was clearly perceptible. In 1947 the number of separate Commissariats[12] dividing the filed of heavy industries was about 37 and a well knit uniform economic policy was followed by the five leaders[13] during the last 40 years of the Soviet History. During the recent post-war years, a new body called the ECONOM SOVIET, consisting of the more important members of the Council of Ministers was formed. That "inner cabinet" was developed out of the war experience. The Soviet people passed through five stages of economic organisation (1) War-Commission (1917–1921); (2) The National Economic Planning (1921–1926); (3) The First Five-Year Plan (1928–1933); (4) The Second Five-Year Plan (1933–1938); (5) War period (1940–1945) and (6) Post-war period (1946–1952). During the period of War-Commission, the Administrative Control was almost limitless. During National Economic Planning little individual initiative was recognised, but there was a "sharp decentralisation of the management of enterprises". Small trusts filled the no-mans land between the top and bottom. The First and the Second Five Year Plans greatly centralised the process of industrial administration, in the

7. COLIN CLARK : Conditions of Economic Progress, (London, 1940), p. 191.

8. HARPER & THOMPSON : The Govt. of the Soviet Union (D. Von Nostrand & Co., Ltd., London, 1949), p. 182.

9. UNITED NATIONS : World Economic Report, 1951, (United Nations, New York, 1952), p. 10.

10. HARPER & THOMPSON : Op. cit., pp. 139-140.

11. It was known as the Council of Peoples Commissioners before 1946.

12. Recently the title of Commissariats was changed to "Ministers" resembling Western style. There are so many Ministers that two American Professors said "The list looks like a roster of manufacturers' Association". (Harper & Thompson, Op. cit. P. 145).

13. The periods of the five economic regimes are : Lenin, (1917-1924), Rykov (1924-1930), Molotov (1930-1941), Stalin (1941-1953), Malenkov (1954...).

hands of the Council of Ministers. In the ECONOMSOVIET, to face the inherent difficulties of working a centralised administration, a four-fold industrial hierarchy was evolved, (*a*) Commissarats, (*b*) Glavaks, (*c*) Trusts and (*d*) Enterprises.

The balancing forces of the economy are the institutions that resemble those in the capitalistic countries. (i) The State Bank, (ii) A separate investment Bank for each Industry, (iii) A separate Bank for Municipal Trade and Foreign Trade and (iv) a net work of Savings Banks. The investment banks finance new ventures. The Savings Bank deposits are the bases for investment outlay. The bank negotiations consist of mere book-keeping entries, debits and credits, and no money or credit document is involved. In the case of individual wage earners the element of money continues to be a real factor. Prices are expressed in money terms. Rationing of consumption was introduced on three separate occasions: (1) War Commission (1917–1921); (2) First Five-Year Plan and two years thereafter (1928–1935) and (3) during the Second World War (1941–1947). Besides enforcing direct quantitative controls, the Soviets have also tried the time honoured method of rising the market prices of goods to curtail consumption. A policy of regressive turn-over tax, sometimes, supplemented the restrictionist policy. Pricing is a major economic function of the Soviet System. The State Purchasing Bodies which began the policy of decentralised activities in 1932, paid somewhat higher prices than what obtained in the earlier years. The following systems were adopted during the last three decades:[14] (1) the Wholesale Price System, featuring (*a*) cost price expenses of the wholesale purchasing organisation, (*b*) Planned 'Profit' of enterprices and (*c*) Turnover Taxes; (2) Retail Price System consisting of (*a*) the Whole-sale price, (*b*) a small deduction for the State Budget, (*c*) Expenses of retail trade and (*d*) Transport expenses; (3) The Rationing System, of three degrees, (*a*) Compulsory (Union regulated), (*b*) Compulsory (Union-Republic Controlled) and (*c*) Quasi-controlled. The Russian economists wished to avoid crises and inflation, but mild inflation and upward revision of prices occured once during the 1930's.[15] Three sets of prices were fixed for planning purposes: (1) Constant 1926/27 prices; (2) Official fixed whole sale prices and (3) Current Planning prices. Item 2 represented the actual price at which the State bought and sold between the enterprises. Item 3 was closely related to item 2, but it included some State subsidies.[16]

The industrial system depended on PLANNED PROFIT (P.P.) a part of which went to "Directors' Fund", started in 1936 and suspended during World War II (1941–45) and revived again in 1946. The coal, metal and mining industries gave 5% P.P. and 45% un-planned profit.[17] The consumer goods industry gave, 1% P.P. and 15% unplanned profit. Out of the Directors Fund 50% is spent on expanding the Production Plant and repairing it; the other 50% was spent on improving the living conditions of the workers, financing their vacation and trips of outstanding workers. The collective farmers (Kollkhoz) presented administrative problems and they were solved recently.[18]

STRUCTURAL ORGANISATION: Before the outbreak of the War (1939–1945) the U.S.S.R. consisted of 11 union republics, two of them having been added in 1936. They were (1) The Russian Soviet Federative. Socialist Republic (R.S.F.S.R.), (2) The

14. A. BAYKOV: The Soviet Economic System (London, 1944), p. 246 and later.

15. MURICE DOBB: Political Economy and Capitalism (London, 1945), p. 271.

16. M. C. KASER: Soviet Planning and Price Mechanism (Economic Journal, London, March 1950) p. 84-86.

17. "TRUD": May 26, 1950, also September 1950.

18. A Council for Collective Farm Affairs was formed with the Politburo Member A. A. Andreyer as Chairman in 1946 for the purpose.

Ukrainian Soviet Socialist Republic, (3) The Byelorussian S.S.R., (4) The Uzbek S.S.R., (5) The Kazakh S.S.R., (6) The Georgian S.S.R., (7) The Azerbaijan S.S.R , (8) The Lithuanian S.S.R., (9) The Moldavian S.S.R , (10) The Latvian S.S.R., (11) The Kirghiz S.S.R., (12) The Tajik S.S.R., (13) The Armenian S.S.R., (14) The Turkmen S.S.R., (15) The Estonian S.S.R. and (16) The Karels-Finnish S.S.R. Of these S.S.Rs., the Kazakh S.S.R. and the Kirghiz S.S.R. joined the Union in 1936, when the Stalin Constitution came into force. The population of these republics range from 109 to 0·5 million. During the last decade there were some noticeable additions to the territory of the U.S.S.R. A short account of it is given below. For several centuries Geographical, Geological and Political forces, were at work which favoured the national unity. From the 15th century she annexed rich regions east of Urals. The recently opened Siberian railways brought the people in Asian-Russia into intimate touch with those in other regions. Her economic unity secures oil from Trans-Caucasian area ; cotton from Central Asia and valuable minerals from Ural plains. The process of political integration was known since the days of Peter, the Great. During the reign of Catherine, the Great, large portions of Poland were merged into the Empire. Ukranians or Little Russians of Ukrine, Estonians of Baltic Provinces, Lettish, Lithuanian and German national groups were tricked or conquered by the increasing power of Russian Tsarism. The Revolution of 1917 continued the process of integration though in a different way, subject to the economic considerations of planning. During the World War II and expecially after the collapse of Poland in 1939, the Soviet Government by an agreement with Germany, seized 5/8 of Polish territory, which became a part of the Ukraine and Byelorussian Republics. In 1940, under a peace-treaty, some territories of Finland were ceded to Russia and they were joined to the Karelian Autonomous Soviet Socialistic Republic. A part of Roumania was joined to the Maldavian Autonomous S.S.R. to form the Maldavian S.S.R., the 13th in the U.S.S.R. After the defeat of Germany, in 1945, a part of East Prussia, with its Capital Konigsberg[19] became a part of the R.S.F.S.R. A part of Czechoslavakia was gained by the Ukranian S.S.R. In the Far-East, the southern half of Sakhalin and the whole of the Kurile Islands, were incorporated into the R.S.F.S.R. in 1945, after the defeat of Japan.

Altogether, as a result of the World War II, U.S.S.R. was able to increase her territorial possesssions by nearly 368 thousand sq. miles (1946). The biggest Republic R.S F.S.R. with Moscow as its Capital is six-times bigger than the next large Republic Kazakhstan. Small republics like Armenia, Moldavia and Estonia—12, 13 and 18 thousand square miles in area—form 1/500th of the area of R. S. F. S. R. In terms of Population the disparity as between Republics is no less. R.S.F.S.R. has 109 millions and Estonia has just one million persons. The Russians realised this fact, i.e., great regional and areal disparity and devised the constitutional method of recognising four kinds of territorial units: (i) The Union-Republics, (ii) The Autonomous Republics ; (iii) The Autonomous Regions, and (iv) National Areas. Under the Lenin Constitution of 1918, the "Union-Republics" were equal to one another and freely co-ordinated by the Party in power. In 1924, the Unions became powerful and in the Stalin Constitution of 1936, the Union Republics were recognised as component units which make the U.S.S.R. The powers of the units were curtailed a little. Smaller Communities living in a Union Republic, voluntarily form the Autonomous Regions.[20] In the biggest of the Republics, R.S.F.S.R., National Areas are also formed voluntarily by the people. There are ten National Areas in the

19. Renamed Kaliningrad in July, 1946.

20. V. KARPINSKY : The Social and State Structure of the U.S.S.R. (Moscow, 1949), p. 55.

R.S.F.S.R. The relative strength of the four kinds of territorial units is noted in the next section. The Russians are proud of the solution they have found to deal with the problem of Nationalities.[21] Stalin, who was the head of the Commissariat of Nationalities, which found the solution, was deemed the leading Soviet authority on Nationality Problems.[22] However, a Non-Russian student cannot understand the soviet criticism of the rest of the world. A leading academician V. Karpinsky denies that the British have formed really a worth while "Commonwealth of Nations" because, the British who form 48 millions of the 535 millions are 'oppressing the various peoples' cruelly. Oppressed "India alone comprises of about 800 different nationalities and tribes".[23] Among the important nationalities in U.S.S.R., Russians and Ukranians formed 58% and 17% of the population of U.S.S.R. in 1946. Each of the nationalities like the Tartars or the Georgians formed about 3% to 1%. Similar problems exist in India too, and the problem of "Nationalities" is engaging the attention of the Indian Statesmen and Politicians. And recently the Commonwealth of Nations, headed by Britain, had become stronger than ever before, with new dominions and Republican member, India. Linguistically there are the three groups in U.S.S.R.: (*a*) Eastern Group (Russian, Ukranian and White Russian); (*b*) Western Group, (Polish, Czech and Slovak or Sorbish) and (*c*) the Southern Group, (Serbocroat, Slovene, Macedonian and Bulgarian).

Official statistics maintained by the Union states purposefully that 58% belong to the Russian Nationality, so as to discourage national identities, by gradual measures. Earlier national identities were prominent. The Tartars and other Turkish and Asiatic peoples formed certain cultural entities by themselves. The Jews from Poland and the Mohammedans were religious minded independent sections of the people. Though purges for unity took place, the Bolsheviks recognised the necessity for forming autonomous republics. As Professors Harper and Thompson of the United States wrote, "Instead of a policy of Russification and of playing down local cultural traditions, (they) have been greatly encouraged, the nature of language being employed in all cases, including even those where a written form of the language had never existed before, and had to be indented".

SOVIET FEDERALISM: As early as 1918, the Official documents of Russia contained the term "federal". In the Lenin Constitution (1918), the State was always designated the Russian Soviet 'FEDERATED'[24] Socialist Republic. In the Stalin Constitution of 1936, the 13th Article begins thus, "The Union of Soviet Socialist Republics is a federal state, formed on the basis of a voluntary union of equal Soviet Socialist Republics......", each of them in term being a federation. The other federal features may be here noted: (i) Soon after the revolution of 1917, the R.S.F.S.R., the Trans-Caucasus S.F.S.R., the White Russian S.S.R. and the Ukranian S.S.R. have come into existence. Two years later, the Union was sealed in a new Constitution. Thus there were autonomous States in existence before a federal state was thought of. (ii) Under the two Constitutions of 1918 and 1936, as stated earlier different Republican, Autonomous Regions and areas, have been envisaged to present the identity of the nationalities. In fact Soviet Union was in 1950 made up of 16 Union Republics, 16 Autonomous Republics, 9 Autonomous Regions and 10 National Areas. (iii) Each Union-Republic, also autonomous, has its own Constitution and is supreme in the spheres allotted to it. (iv) The Union Republics have the right to secede. And Yugoslavia is an example of a State which can be Communist

21. V. KARPINSKY: Op. cit., p. 63.
22. HARPER & THOMPSON: Op. cit., p. 51.
23. V. KARPINSKY: Op. cit., p. 63.
24. Bold letters are mine for the sake of emphasis.

and remain outside the ambit of U.S.S.R. (v) Apart from constitutional considerations, an expansive and popular area like that of the Soviet Union can not be organised in a non-federal fashion. (vi) In recent times the representation to the Union-Republics and Autonomous Republics in the federal legislature was increased. (viii) The States are represented as such, rather than people in the Central Legislature. (viii) During 1944, in the midst of war, the constitutional status of the Union-Republics, was greatly improved by an alteration of Union powers so that the Union-Republics became masters in the sphere of foreign affairs and defence as well. Even in Switzerland theoretically there is only a mild voice for the Cantons to influence the Swiss foreign policy. But what happens in practice ? Only a politician in a Soviet Union-Republic can answer authentically. "Structurally speaking", said the joint authors Harper and Thompson, "Soviet Nationality policy found its solution in the principle of Federalism". "The control of administrative work is centralized", while the performance of it is to a considerable extent decentralised", said Munroe.[25] The Soviet writers are over-emphatic. Acadamician Mitin said, "Russia is a better federation than U.S.A. The U.S.A. purchased Florida from Spain, Lousiana from France and had incorporated from Mexico, after a war, Texas" and the U.S. Constitution does not provide for secession".[26] Academician A. Y. Vyshinsky, approvingly quoted Comrade Stalin, who said,[27] "The voluntary nature of the Federation must be preserved without fail, for only such a federation can become a form of transition to that higher unity of the working people of all countries in a single world economy, the need for which is becoming more and more tangible". He adds, "The Soviet Federation is a voluntary Union based on legal equality on a fraternal community of interests of the working people ......".[28] "The modern tendency in the world" said Prof. Gettel, "is to further unify the old federal States and to federate the old unitary states. Even so, the Soviet Union has to adjust herself, whether she was or was not an ideal federation".[29] The Pyramid of Soviet power, explains one such possibility.

SOCIAL AND ECONOMIC POWER IN U.S.S.R. : It is true that one outside U.S.S.R. cannot get a correct perspective of her social and economic system. Yet one knows that the people of U.S.S.R. firmly believe in what Lenin said, "Bourgeois democracy, although a great historical advance, in comparison with medievalism always remains and under capitalism cannot but remain,—restricted, truncated, false and hypocritical, a paradise for the rich and a delusion for the exploited, for the poor".[30] The Soviet writers have always approvingly quoted the criticisms of Parliamentary Democracy and institutions[31] in Britain and elsewhere. As Mr. & Mrs. Sidney Webb stated in their momental book SOVIET COMMUNISM, the Government is a "multiform democracy" run by (*a*) Trade Unions, (*b*) The Soviets (Toilers), (*c*) The Co-operatives, (*d*) The Communist Unions of Youth (KOMSOMOL) and finally (*e*) The Party (Bolshevik). And the minorities are known as Menshevik Party and the ruling Party is the Bolshevik Party, 80% of whose members are "new communists". J. V. Stalin, who dominated the economic and social life of U.S.S.R. wanted to be known as their "Teacher" (since the mid-thirties) on the plane of Marx, Engels and Lenin. He remained in seclusion till 1941, when he replaced Molotov as Prime Minister during the war emergency. Generalissimo Joseph Vissarinovich Stalin was more than Prime Minister to the People of U.S.S.R. The Union Republics have their own Supreme Soviets, and for the whole U.S.S.R. this is the Supreme Soviet. The Politburo and the Orgburo are the party organs to decide policy and consisit most of the old members. After 1950 the four new members were G. M. Malenkov, L. P. Beria, N. A. Bulganin and A. N. Kosygin and among the permanent members were J. V. Stalin, V. M. Molotov, N. M. Shvernik and A. I. Mikoyan. They controlled the men, materials, money and in short every facet of the economy, subject only to the provisions of Stalin Constitution of 1936.

(*To be continued.*)

25. W. B. MUNROE: Modern Governments (1951).
26. M. B. MITIN: Soviet Democracy and Burgeor's Democracy, (Moscow, 1950), pp. 56-59.
27. J. V. STALIN: PROBLEMS OF LENINISM, (Moscow 1947), p. 561.
28. A. Y. VYSHINSKY: J. V. Stalin's Doctrine of the Socialist State. (Moscow, 1951) p. 42-43.
29. R. G. GETTEL: Political Science (1953), London, p. 241.
30. V. I. LENIN: Collected Works (Moscow), Vol. XXIII, p. 346.
31. RAMSAY MUIR: How Britain is governed, (London, 1942).

TABLE 1.

NATIONAL INCOME
(1913, 1940, 1950) U. S. S. R.

	Unit	1913	1940	1950	1950 in terms by 1950
National Income ...	Thousand Million in 1926-27 prices	21	128	177	138%
Gross Industrial Output ...	do	16	138	205	148%
Gross Agricultural Output ...	do	12	23	30	127%
State & Co-operative retail trade ...	Thousand million roubles in state	—	175	275	128%
Labour Productivity ...	%	—	—	—	136%
Wage Fund in the National Income ...	Thousand Million roubles	—	162	252	156%

Source: 1. The Five Year Plan of the U.S.S.R., 1950 (Moscow, 1951).
2. A. Kursky: The Planning of the National Economy of the U. S. S. R., (Moscow, 1949).

TABLE 2.

MONEY NATIONAL INCOME
(1934, 1937) U. S. S. R.

	In Milliard Roables	
	1934	1937
Food Consumption: Rural	—	—
Urban	21·6	34·9
Rents	1·5	2·5
Other Goods (Sold or retail prices)	33·1	70·6
Public Services and Defence	13·0	41·1
Gross Investment: Internal	26·4	47·0
External	—	1·0
Total ...	95·6	198·0
Less Deduction for depreciation	8·8	
Net Income ...	96·8	

Source: Colin Clark, Op. Cit., p. 68.

The Complementarity of Agriculture and Industry

by

Unni Krishna Menon, M.A.,
Lecturer in Economics.

The importance attached to industrial development under the Second Five Year Plan is no doubt a commendable objective in the context of an under-developed economy. In a backward economy like India where both agriculture and industry are depressed, far-sighted planning will go a long way in relieving the evils of economic stagnation. But the planners have not taken into consideration how far agriculture will complement and supplement the rate of industrial development. This technical complementarity to use the phrase coined by Ragnar Nurkse—should be studied carefully.

The balanced growth of agriculture and industry is essential if both should develop soundly. If this is not taken cognizance of the inherent weaknesses of the imbalancing of agriculture and industry will slow the rate of economic development especially in the earlier phase. This is the phase India is passing through at present. In a predominantly agricultural country like India, where 69·8%[1] of the population is dependent on the land, agricultural prosperity alone will bring about industrial advancement. This has been proved by economic history. During the course of the Industrial Revolution in England, agricultural methods were revolutionised in order to cope up with the impact of industrialisation. Agriculture rose to the occasion. The rising tempo of industrial activity coincided with the Agrarian Revolution and the expanding demand for consumer goods and industrial products, by the agriculturists. A kind of Keynesian multiplier operated and agriculture and industry supplemented each other. The Industrial Revolution accelerated the agricultural changes and this in turn induced developments in industry. The two way flow of income was mutually advantageous.

This analysis will prove that agricultural prosperity should be given priority in any scheme of planning. Under the First Five Year Plan developments in agriculture and irrigation were given priority. Out of a total outlay of Rs. 2,069 crores, Rs. 795 crores[2] were alloted for agriculture and irrigation projects. This outlay is not enough, as the vicious circle of poverty still persists. In fact if the short falls are taken into consideration, the scale of expenditure is bound to be low. This has been amply proved by the continuing shortages of food and essential raw materials. Moreover land reform legislations in some states have led the better class of agriculturists to cultivate commercial crops instead of foodgrains.

Further the prices of commercial crops have been favourable and there has been a bias towards the cultivation of these crops. This diversion of land and resources from food production needs investigation. The Planning Commission should undertake a study of this problem and prevent such diversions, if necessary, in the economic interests of the country. But if the comparative costs and terms of trade are favourable for the import of foodgrains, then such diversions may be actually beneficial. In some cases such compulsory diversion of resources may be necessary for a growing industrial economy.

1. Census of India (Report,·1951), (Government of India).
2. Including multi-purpose projects.

The pros and cons of this matter must be thoroughly investigated by the State.

Another complex problem that is posed for policy makers concerns the mechanisation of agriculture in India. If agricultural production is increased by mechanical methods, a large number of agricultural landless labourers will be thrown out of work. If the rate of industrialisation does not increase rapidly in order to draw the unemployed agricultural labourers, then the unemployed workers will create a problem far worse than that of the refugee problem brought about by the partition of the country. Industrial expansion on the other hand depends on agricultural development. Thus it is a very tricky problem.

The slogan of the politicians, "Industrialise or Perish", sounds pedantic. Rarely have they paused to think, how far it is feasible under Indian conditions, where agriculture is still in a very backward condition. Since agriculture and industry are interdependant, planning should be on a comprehensive scale. and in such a way that agriculture complements industry. The prosperity of agriculture is the sine quo non of industrial expansion. If 70% of the population in India depends on the land and farming is more a hobby than a business, then it is not difficult to perceive that manufactured goods will not find such a ready market. If this is the case, mechanisation of agriculture in India, will make matters worse. The increase in frictional unemployment due to technological changes and the consequent lessening of effective demand, will have a dampening effect on the rate of capital growth. Therefore, the problem is to enhance the income of the agriculturists, in order to enable them to buy more manufactured goods. If a test survey according to the sandom sampling method is undertaken, the position would be revealed clearly. The survey would reveal the percentage expenditure on manufactured goods. Even without such surveys, one can guess that the money spend by farmers on manufactured goods is low. Unless the farmers become potential customers for manufactured goods, industries will not thrive. "In a country, for instance, where the great majority of people are too poor to wear leather shoes, setting up a modern shoe factory may be a doubtful business proposition; the market for shoes is too small. Many articles that are in common use in the United States can be sold in a low income country in quantities so limited that a machine working only a few days or weeks can produce enough for a whole year's consumption, and would have to stand idle the rest of the time".[3] This analysis is a simple adaptation of Adam Smith's dictum that "the division of labour is limited by the extent of the market". Therefore the Planning Commission should formulate schemes for the creation of a potential market for manufactured goods in the agricultural sector.

---

3. Ragnar Nurkse—Problems of Capital Formation in underdeveloped countries—Page 7.

SECOND ANNUAL COMBINED NAVAL TRAINING CAMP N.C.C., VISAKHAPATNAM

by

SUB. LT. N. RAMANATHAN, N.C.C.

The Officers and Cadets of the Senior Division Naval Wing N.C.C., Madras, should feel grateful in having been given an opportunity to attend the 14-day annual training camp at Visakhapatnam, this year.

The party consisting of two N.C.C. Officers and sixty cadets accompanied by a few Naval personnel left Madras on 15th October by the Calcutta Mail and reached the camp area at Visakhapatnam on 16th evening, after a fairly comfortable journey.

The camp site appeared to be a good piece of training ground and was situated about five miles from the Naval base. Living accommadation was in tents for all, although there were other small buildings to serve as Office room, Guard room, M.I. room etc., Lt. Cdr. S. C. Mazumdar was the Commanding Officer of the Camp, while Lt. Cdr. A.R.G. De' Mello was the Executive Officer. Eleven I.N. Officers and fifty I.N. Instructors attached to N.C.C., attended the camp. Besides these, there were sixteen N.C.C. Officers. About six hundred Cadets from ten units representing the States of Bombay, Kerala, West Bengal, Assam, Bihar, Andhra, Madras. Rajasthan participated and in addition a unit from the Dockyard Apprentice School, Bombay, also joined the camp.

Mainly the following programme was observed.

0500—Call Cadets.
0530—Cadets to breakfast.
0615—Cadets fall in.
0800—Colours.
0800—1000—Parade Training.
1000—1230—Instructional Classes.
1300—Cadets to dinner.
1530—Cadets to tea.
1600—Games and tournaments.
1800—Cadets to supper.

The cadets were taught seamanship and navigation amongst other subjects. Three were also Service lectures on I. N. History, Functions of the Navy, Naval customs and traditions, Administration of Navy, Equivalent ranks of the three services, submarine warfare etc. There was also a lecture on Citizenship, Hygiene and sanitation. Practical training comprising mainly boat pulling, anchor-work, lowering and hoisting the boat, and transfer between ships by Jackstay, formed part of the syllabus. The cadets were taken out to sea in the three Minesweepers, I.N.S. Bombay, Bengal and Madras, and witnessed demonstrations, in gunnery, sounding, steering, minesweeping and signalling from one ship to another, by flags. Except for a few cases of sea-sickness, all the cadets fully enjoyed this trip on the sea which was very educative and gave an insight into the actual life on board a ship.

Inter-Unit competitions were held in basket-ball, foot-ball, hockey, ·303, range firing, boat-pulling, atheletics, etc. Trophies were also awarded for the best unit on parade and for the best tent. Madras won the trophy in hockey and secured a commendable second place in basket-ball, ·303 range firing and boat-pulling. Madras also secured the maximum number of points in atheletics. Kerala was adjudged the best all-round unit. I am sure Madras would acquit herself more creditably at the next opportunity.

There was also a concert competition depicting the culture of the various states and was much appreciated. Bombay was awarded the trophy for the best concert performance.

Commodore A. K. Chakravarthi, Deputy Chief of Navel staff, in addressing the cadets stressed that such a camp life gave ample opportunities to the cadets from various states to learn more intimately about one another.

Except for a slight inconvenience caused by rain, everything went on well in the camp which can be considered a success.

The camp was wound up on 30th October and we all started on our homeward journey to Madras, carrying with us happy and everlasting impressions of the camp-life.

Our sincere thanks are due to captain. Heble, the Naval Officer-in-charge at Visakhapatnam and Brig. Amrik Singh, Director of N.C.C. for their kindness and alround encouragement. It will not be out of place to mention here the personal care and attention taken by Lt. Cdr. V. B. Dewan, the C.O. of Madras unit, in the matter of providing satisfactory boarding for all the cadets. We are all much indebted to him for his assistance.

On behalf of the other N.C.C. Officer and cadets of Madras unit, I must offer my sincere thanks to the Principals of the various colleges for having readily permitted te send their respective cadets to the camp.

Finally, I thank all the N.C.O.'s and cadets for their keen interest in the training camp at Visakhapatnam and their helpful co-operation in making it a success.

தமிழ்நாட்டு கல்ச்சின்னம்

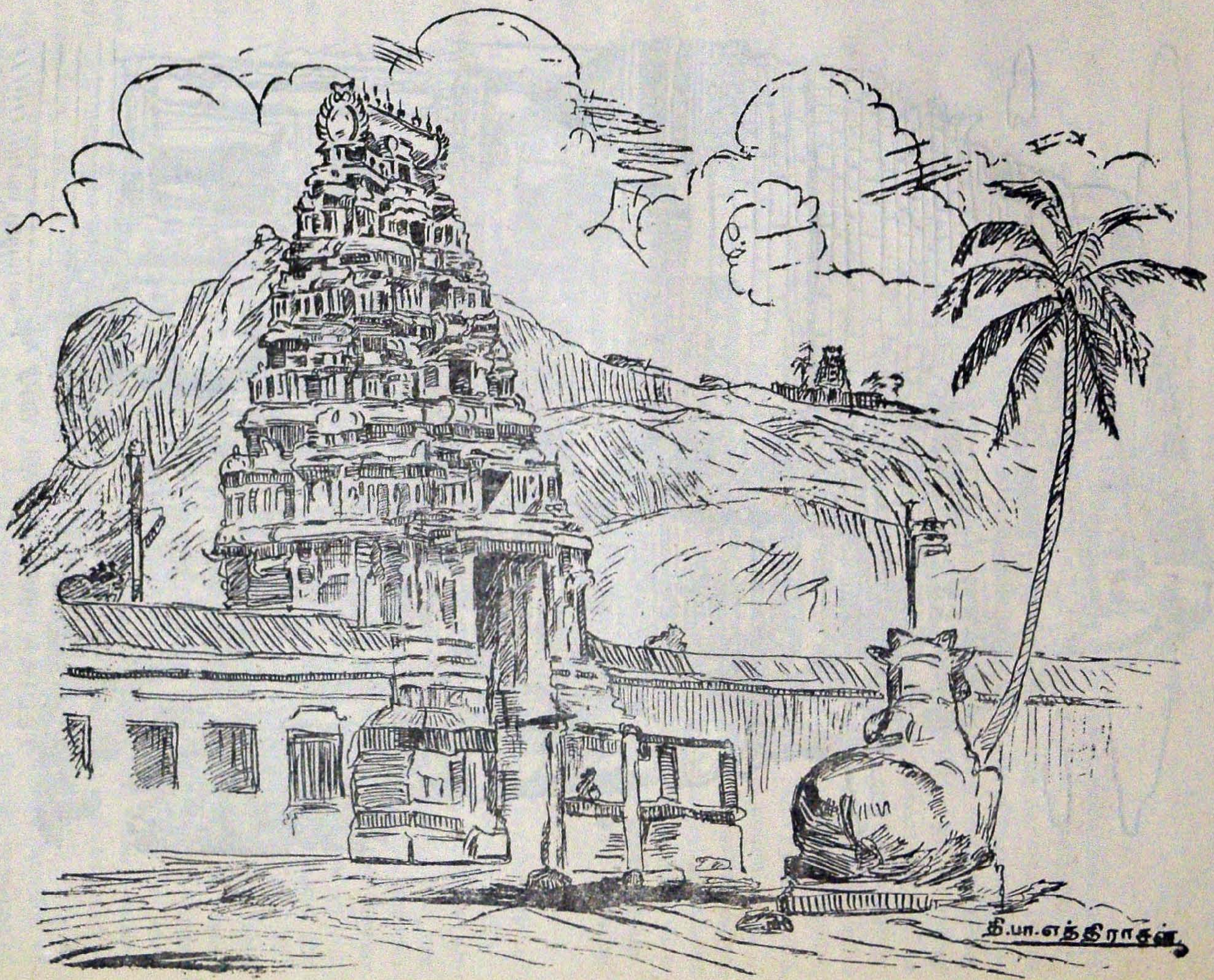

—*T. P. Ethirajan, P.U.C., Group E.*

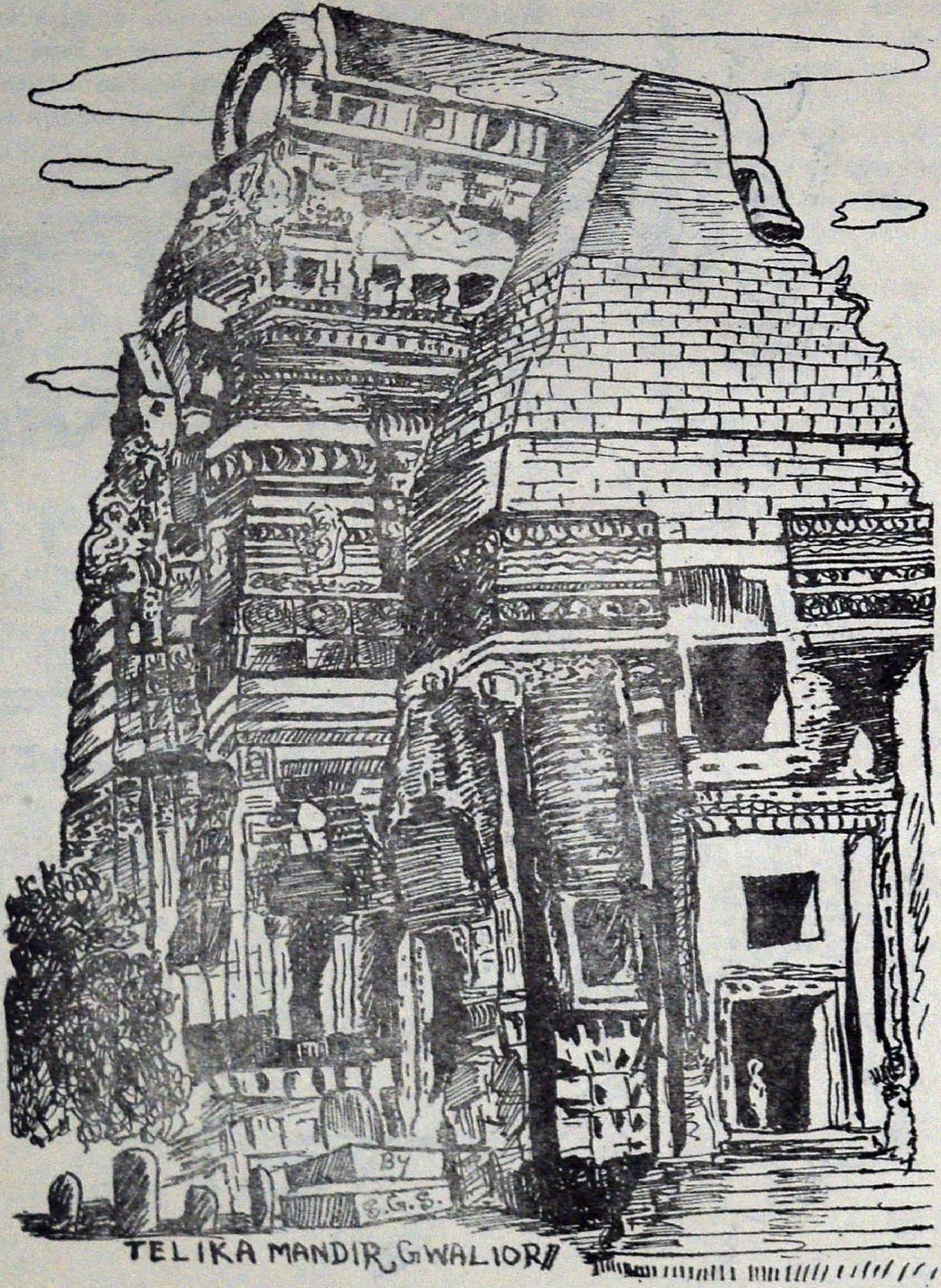

—*S. Gourishankaran, II U.C., I Group.*

MARINE FREE LIVING PROTOZOA

by

T. G. JAGANNATHAN, B.SC. CLASS, BRANCH VI.

Aquatic animals may be classified into pelagic types and benthonic types. Marine pelagic forms are those that live in the open sea away from the shore. Benthonic type is the flora and fauna of the sea-bottom. Marine pelagic flora and fauna according to their habit are divided into two classes. They are Plankton and Nekton. The Plankton includes the smaller and microscopic floating and swimming forms. They move about by winds, waves, tides, and currents and are incapable of directed locomotion. The nekton includes the forms which swim actively by their own efforts.

In the ocean, pelagic life is conveniently divided into epipelagic animals, occupying the upper strata of the open waters say, to about 200 m. depth and bathypelagic types, which inhabit the deeper waters.

The majority of the protozoa are aquatic, the phylum being well represented in fresh- and salt-water. In the ocean they display some distribution with reference to temperature, salt-content, light, hydrogen-ion concentration and depth. The dinoflagellates constitute an important part of the epipelagic fauna of the oceans. The Radiolaria are epi and bathy-pelagic. The Foraminifera and other Rhizopods are mostly littoral benthonic types.

Some groups of Protozoa live both in fresh water and in sea. Others like Radiolaria are exclusively marine. The great majority of the Foraminifera are marine, some being pelagic and others abyssal i.e., living at great depths. Heliozoa are typically fresh water forms with very few marine representatives. Ciliates are poorly represented in the deep sea, although one family, Tintinnidae is wonderfully rich in salt water.

There are certain adaptational features for marine forms. In Radiolaria, the intracellular protaplasm contains one or more nuclei with fat globules and plastids of various kinds. The extracapsular protoplasm contains many noncontractile vacuoles filled with a watery fluid giving it a foamy appearance. The vacuoles are embedded in a gelatinous matrix, the calymma. These features are more helpful for its floatation. Active movement is also noticed and it is done by axopodia. In Heliozoa, the axopodia are helpful more in floatation and feeding than in active movements. Thalassicola is a spherical gelatinous protozoan which floats passively at the surface of the warmer waters of the great oceans. It also descends into deeper waters during reproductive phase.

Contractile vacuoles are characteristic of freshwater protozoa and are generally lacking in marine forms. Contractile vacuoles are not obligatory excretory organs, but are primarily hydrostatic organs for the purpose of maintaining a pressure equilibrium between the fluids within the cell and those in the surrounding water. In marine forms the osmotic relations of the protoplasm and the surrounding water are balanced. If a fresh water protozoan like Actinophrys is transferred to salt water, the protoplasm becomes more condensed and the vacuole is lost. Similarly it has been found that when a marine form like Valkampfia calkensi is transferred to fresh water, it develops contractile vacuole. This is due to the osmoregulatory function of the contractile vacuoles. But the presence of contractile vacuoles in certain marine forms presents a difficulty in accepting this function. It is said that excess water in such marine forms is due to the intake of water with the

food, and the output from the vacuole is equal to that of the intake.

The researches of Vernon have shown that gelatinous or mucilagenous pelagic animals have a high rate of destructive metabolism, and that the amount of oxygen absorbed per unit of dry body-weight is further increased in the smaller animals as compared with the larger members of the same group, and in those warmer seas as against their cold-water relatives. The maximum relative absorption of oxygen amongst invertebrate Planktonic animals is reached, according to Vernon, in the Radiolaria. The products of destructive metabolism are disposed without definite organs for the purpose in almost all marine forms. This forms another reason of marine forms, lacking in contractile vacuoles.

Foraminifera and Radiolaria have been in existence from very early times and their empty shells have formed deposits at the bottom forming soft muds known as foraminiferan ooze and radiolarian ooze respectively. A genus called Globigerina has contributed greatly to such deposits. A large number of forms have become extinct and are found as fossils ; these have largely contributed to the formation of calcareous rocks and limestones.

Finally, coming to the distribution of pelagic and deep sea forms, it is found to be unequally distributed. Some types are apparently limited to the Indian ocean, others to the Atlantic, while many tropical genera and species, especially of Radiolaria and foraminifera, are not found in polar seas and vice versa. Some strictly pelagic forms, on other hand notably Tintinnidae are found on or near the surface of sea water in all parts of the world. Many more types of choanoflagellates are present in salt than in fresh water. Ciliates are poorly represented in the deep sea, although one family Tintinnidae is wonderfully rich in salt water forms while fresh water forms are uncommon.

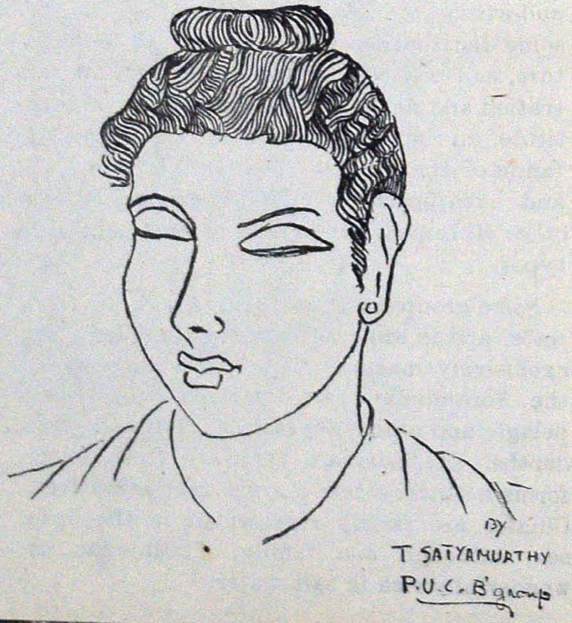

'(ஏ) மாற்றம்'

by

M. மணிமாறன், IV B.A. IV-B.

அன்று வெள்ளிக்கிழமை. மாலை மணி ஆறு என்பதை வானளாவிய கட்டிடம் ஒன்றில் அமைந்திருந்த கடிகாரம் காட்டிக் கொண்டிருந்தது. எப்போதும் இரைச்சலாயிருக்கும் 'சைனபஜார்' அன்று கொஞ்சம் அதிக அளவு சலசலப்புடன் இருந்தது. கார்களும் பிற வண்டிகளும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய்ப் போயும் வந்து கொண்டுமிருந்த காட்சியே ஒரு தனி அழகாய் இருந்தது. வள்ளுவன் குறள் ஒன்றினுக்கு எடுத்துக்காட்டாய் இருப்பதுபோல், உயர் நீதி மன்றத்தின் அருகே இருந்த பஸ் நிலையத்தில் பலர் பொறுமையோடும் உறுதியோடும் எப்படியும் பஸ்ஸில் தான் போவோம் என்பது போல் 'க்யூ'வில் நின்று கொண்டிருந்த தன்மை பட்சாதாபத்திற்கும் பரிதாபத்திற்குமுரியதாக இருந்தது. எப்படியோ காலதாமதத்தோடு வந்த பஸ்களும் அங்கிருந்து வேறு இடத்திற்குப் புறப்படுபவைகளும் ஆட்களை ஏற்றிக்கொண்டு அகன்றன. முடிவில் கூட்டம் ஓரளவு குறைந்து தென்பட்டது.

அங்கு அப்போது கையில் தோல்பையுடன், நவநாகரீக உடையணிந்த ஒரு வாலிபன் வந்து நின்றான். ரோட்டில் சென்ற பல ஜோடிக்கண்கள் அவனை ஒருமுறை பார்த்துச் செல்லாமல் இல்லை. அவனோ முகத்தில் அரும்பி வழிந்து கொண்டிருந்த வியர்வையைத் தன் கைக்குட்டையால் துடைத்துக் கொண்டிருந்தான். தலையில் அவன் அணிந்திருந்த தொப்பி அவன் அழகை மேலும் அதிகமாக்கி விட்டிருந்தது. மணிக்கட்டில் அவன் கட்டியிருந்த 'வாட்ச்' மணி ஆறு மணி நாற்பத்தைந்து நிமிடம் என்பதை உணர்த்தியது. மாம்பலம் செல்லக்கூடிய பஸ் ஒன்று புறப்படுவதற்குத் தயாராய் இருந்தது. அவ்வாலிபனும் ஏறி ஓர் ஆசனத்தில்போய் அமர்ந்துகொண்டான். எல்லோரிடமும் டிக்கட்டிற்குப் பணத்தைப் பெற்றுக் கொண்டிருந்தார் கண்டக்டர். கணக்கைச் சரியாக புரிந்து கொள்ளாத ஒரு கடின பேர்வழி தனக்கு ஒரு 'நயா பைசா' கொடுக்கவேண்டும் என்று கண்டக்டரிடம் வாதாடிக் கொண்டிருந்தார். வண்டியிலிருந்த அனைவரும் அவருக்கு விளக்கம் கூறிக்கணக்கு சரிதான் என்று அவரை நம்ப வைப்பதற்குள் போதும் போதும் என்றாகி விட்டது- இப்படி ஒரு நான்கு அழுத்தமான பேர்களாக மந்திரி பதவியில் இருந்தால் நாடு எவ்வளவோ முன்னேறி யிருக்கும் என்றார் ஒரு அரசியல் வட்டார ஆள். எல்லோரும் இதைக் கேட்டுக் கொல்லென்று சிரித்து விட்டார்கள். கண்டக்டரது விசில் சப்தத்தைக் கேட்டு 'டிரைவர்' வண்டியை ஸ்டார்ட் செய்ய ஆரம்பித்தார். சென்னை நகர பஸ் வண்டிகளுக்கே உரித்தான ஒரு இரைச்சலோடு வண்டி நகர ஆரம்பித்தது.

அச்சமயத்தில் எங்கிருந்தோ ஓடி வந்தாள் ஒரு இளம் பெண். தாவி ஏறினாள். வண்டி தவறிவிட்டால் வேறு ஏதாவது ஒன்றில் வந்தால் போகிறது; தவறி விழுந்து ஏதாவது ஏற்பட்டால் நாங்கள் அல்லவா பதில் சொல்லவேண்டும் என்றார் கண்டக்டர் சிறிது கோபத்துடன். பாவம் அவருடைய கஷ்டம் அவருக்கு. உடனே அப்பெண் எல்லாம் எனக்குத் தெரியும் ஒரு முக்கியமான 'எங்கேஜ்மெண்ட்' இருக்கிறது. லேட்டாகப் போனால் கெட்டுவிடும் காரியம் என்று சொல்லிக்கொண்டே நான்கு புறமும் கண்களைச்சுழற்றிப்பார்த்தாள். உட்காருவதற்கு இடம் கிடைக்கவில்லை. பெண்கள் பகுதியிலும் நிரம்பப் பெண்களே இருந்தார்கள். அந்த நாகரீக வாலிபன் இருந்த சீட்டில் மட்டும் ஒரு நபருக்கு இடமிருந்தது. யாரும் பேசவில்லை. பெண்கள் நின்று கொண்டிருந்தாலும் பார்த்துவிட்டுச் சும்மா இருந்துவிடுவது'

இப்போது ஒரு 'பாஷன்' ஆகி மாறிவிட்டது போலும். அதற்கு மாறாக அந்த நிமிர்ந்த நன்னடையும் நேர்கொண்ட பார்வையும் கொண்ட அப்பாரதிப்பெண் நேராக அவ்வாலிபனிடம் போய், மிஸ்டர் கொஞ்சம் மூவ் பண்ணிக்கொள்ளுங்கள் என்று அதிகாரமாய்க் கேட்டதைக் கண்டு அவ்வாலிபனும் மற்றவர்களும் அசந்துவிட்டார்கள். பெண்களோ முகத்தைச் சுளித்துக்கொண்டனர். உடனே அந்த வாலிபனும் நாணிக்கோணி எஸ், எஸ், பரவாயில்லை உட்காருங்கள் மேடம் என்று நகர்ந்து இடம் கொடுத்தான். தன்னுடைய டம்பப் பையைத் திறந்துகொண்டே மாம்பலத்திற்கு ஒரு டிக்கட் கொடுஎன்று பணத்தைக் கண்டக்டரிடம் கொடுத்தாள். கண்டக்டரும் இன்னும் யாராவது டிக்கட் வாங்காவிட்டால் வாங்கிக்கொள்ளுங்கள் என்று சொன்னது அப்படியும் ஒரு கூட்டம் தங்கள் சொந்த வண்டியைப் போலப் பாவித்து வருகின்றது என்பதை சுட்டிக் காட்டுவது போலிருந்தது. பல திருப்பங்களைக் கடந்து வண்டி போய்க்கொண்டிருந்தது. ஸ்டாப், ரைட் என்ற கண்டக்டரின் குரலுக்கு ஏற்ப வண்டியைச்செலுத்திக்கொண்டிருந்தார் டிரைவர். ஒரு சமயம் வளைவு ஒன்றில் வண்டி வளையும்போது பூட்ஸ் அணிந்துள்ள அந்நங்கையின் கால்கள் வாலிபனின் கால்களில் பலமாய் உராய்ந்தன. எருமை மிதித்துவிட்டது. நல்லவேளை அப்பெண் தப்பிவிட்டாள் என்று தெருவில் பார்த்த சம்பவத்தைச் சுட்டிக் காட்டிப் பேசினான் வாலிபன். வண்டி மௌண்ட் ரோட்டை அடைந்தது. வாலிபன் இறங்கிப் போய்விட்டான். போகும்போது அவன் பார்த்த பார்வை உன்னையெல் பெண்ணைகப் படைத்தானே ஆண்டவன் அடபாவமே என்று சொல்வதைப்போலிருந்தது. அவளும் பதிலுக்கு "ஹூம்" என்று சொல்லி நகர்ந்து நன்றாக உட்கார்ந்ததைப்பார்த்தால், இப்படி நாணிக்கோணித் திரிபவர்களும் ஆண் உருவத்தில் திரிகிறார்களே என்பதைப் போன்றிருந்தது. மாம்பலம் நோக்கி வண்டி புறப்பட்டது.

★ ★

ஒருவாரம் ஆகிவிட்டது. 'சாந்தாஹோம்' என்ற பெயர்ப் பலகையைத் தாங்கி நின்றது அப்பெரிய பங்களா. காலை மணி பத்து என்பதைச் சுவரில் மாட்டியிருந்த கடிகாரம் காட்டும்முகத்தான் அடித்து ஓய்ந்தது. சோபா ஒன்றில் நடுத்தர வயதுடைய ஒரு அம்மாள் உட்கார்ந்து பேப்பர் படித்துக்கொண்டிருந்தாள். அப்போது அங்கு வந்து நின்றான் ஒரு இளைஞன். எங்கே அத்தை சாந்தா என்ற அவனது கேள்வி பேப்பர் படித்துக் கொண்குருந்த அந்த அம்மாளின் கவனத்தைத் திருப்பியது. ஓ! சேகரா! எப்பப்பா வந்தே? என்னமோ நாளைக்கு டெஸ்டாம்; மேலே ரூமில் படித்துக் கொண்டிருக்கிறாள் என்றாள் அந்த அம்மாள். சிலையாக நின்றுகொண்டிருந்த சேகரைப்பார்த்து, அடே என்னடா அப்படிப் பார்க்கிறாய் அந்தப் படத்தை. அது சாந்தாவிற்குத் தூரத்து அத்தை பிள்ளை ஒருவனின் படம். பம்பாய் ஆஸ்பத்திரி ஒன்றில் டாக்டராக இருக்கிறான். ஒரு வாரத்திற்கு முன்தான் வந்துவிட்டு நேற்றுதான் ஊர் போனான். அவனுக்குத்தான் சாந்தாவைக் கொடுக்கவேண்டுமென்கிறார் அவர் என்று மடமடவென்று தண்ணீர் குடிப்பதைப்போலப் பேசினாள். அவனோ அழமாட்டாத குறையாகச் சரி, நான் அவளைப்பிறகு வந்து சந்திக்கிறேன் என்றுநாதழுதழுக்கக் கூறிச்சென்றான். சாந்தாவிடம் நடந்ததைச் சொன்னாள் அவள் அம்மா! அப்படியா, அம்மா! நான் சேகர் வீட்டுவரைக்கும் போய்வந்து விடுகிறேன், பாவம் கோபித்துக்கொண்டுவிட்டார் அத்தான் என்று சொல்லிப் புறப்பட்டாள். சேகரோ கோபத்தோடு எதையோ சிந்தித்தவாறு ஒருபெஞ்சியின் மேல் உட்கார்ந்திருந்தான். சாந்தா வந்ததைக்கூட அவன் கவனிக்கவில்லை. மேஜையின் மேல் இருந்த ஒரு அழகிய பெண்ணின் படத்தைப்பார்த்துக் கல்லானாள் சாந்தா. அத்தான் யாருடைய படம் அது என்று வார்த்தைகள் அவள் வாயிலிருந்து விக்கல்களுக்கிடையே வந்தன. கன்களில் நீர் வெளிவரத் தயாராகிக்கொண்டிருந்தன. அவளைப்பார்க்காமலேயே, எனக்கு என் அப்பா வழியில் முறைப்பெண் டெல்லியில் இருக்கிறாள். ஒரு வாரத்திற்கு முன் வந்து

நேற்றுத்தான் போனாள். எனக்கும் அவளைப் பிடித்துவிட்டது என்று கடுகடுப்போடு சொல்லிக்கொண்டிருந்தான் சேகர். அப்போது அங்கு வந்த அவனுடைய அம்மா எல்லாம் கேட்டுக்கொண்டு தானிருந்தேன். ஏண்டா இப்படி அந்தப் பெண்ணை அழவைக்கிறாய்? அம்மா சாந்தா இந்தப் பயல்தான் அந்தப்படத்திலிருப்பது என்றாள் சேகரின் தாய். என்ன? என்றாள் சாந்தா ஆச்சரியத்தோடு. ஆமாம்மா; காலேஜில் ஏதோ வேடப் போட்டி நடந்ததாம். இந்த வேஷம் போட்டதில் அவனுக்கு முதல் பரிசு. இப்படிப் படத்தை எடுத்துக்கொண்டு உன்னையும் கலங்க வைத்துவிட்டான். அத்தான் அப்படியானால் இந்த வேஷத்துடன் தான் போன வாரம் பஸ்ஸில் வந்தீர்களா? என்றாள் சாந்தா. ஆமாம் என்று தலையைக் குனிந்துகொண்டே புன்னகையோடு பதில் சொன்னான் சேகர். அது சரி நீ எங்கே பஸ்ஸில் இருந்தாய் என்றான். பதிலுக்கு நான்தான் உங்கள் பக்கத்திலே உட்கார்ந்திருந்தது. தெரிகிறதா என்றாள் அவள். நீயா? ஆ.... என்று வாயைப் பிளந்து கேட்டான் சேகர். ஆமாம் நானும் எங்கள் கல்லூரியில் வேடம் போட்டுவிட்டுத்தான் வந்தேன். அந்த வாலிபன் நான்தான், சும்மா அம்மாவிடம் அப்படிச்சொல்லும்படி சொன்னேன் என்றாள் கனிவோடு சாந்தா. ஓ! அப்படியா சங்கதி; நான் ஏதோ தவறாய் நினைத்துவிட்டேன்; போகட்டும் எங்கே சிரி பார்க்கலாம் என்றான். மிஸ்டர் கொஞ்சம் மூவ் பண்ணிக்கொள்ளுங்கள் உட்காரவேண்டுமென்று சாந்தா கேட்கவும், சேகரும், அவன் தாயும், முடிவில் சாந்தாவும் சிரித்தனர்.

நட்பு

by

M. அமானுல்லா கான், I-ST YEAR B.SC.,

நட்புடன் நிழலையும், கரும்பையும், சந்திரனையும், ஆற்றையும் ஒப்பிடலாம். தீயோரது நட்பு காலையிலிருந்து நடுப்பகல் வரை நிழல் சிறிது சிறிதாகக் குறுகுவதுபோல் குறுகும். ஆனால் நல்லவரது நட்பு நடுப்பகலிலிருந்து மாலைவரை நிழல் சிறிது சிறிதாக நீளுவது போல் வளரும். நல்லவரது நட்பு கரும்பை நுனியிலிருந்து அடிவரை சுவைத்தால் எவ்வாறு சிறிது சிறிதாக இனிப்பு அதிகரிக்கிறமோ அதைப் போல் சிறிது சிறிதாக வளரும். ஆனால் தீயவரது நட்பு கரும்பை அடியிலிருந்து நுனிவரை சுவைத்தால் எவ்வாறு இனிப்பு சிறிது சிறிதாகக் குறைகிறதோ அதைப் போல் குறையும். தீயோரது நட்பு பௌர்ணமியிலிருந்து அமாவாசை வரை சந்திரன் எவ்வாறு குறைந்து, குறைந்து இறுதியில் மறைந்து விடுகின்றனோ அதைப்போலக் குறைந்து 'மறையும். ஆனால் நல்லவருடைய நட்பு அமாவாசையிலிருந்து பௌர்ணமிவரை சந்திரன் எவ்வாறு சிறிது, சிறிதாக வளர்கின்றனோ அதைப்போல் வளரும். நல்லவரது நட்பு ஆற்றின் பிறப்பிடத்திலிருந்து கடலை நோக்கிச் செல்லச் செல்ல ஆற்றின் அகலமும் ஆழமும் எவ்வாறு சிறிது சிறிதாக அதிகரிக்கின்றனவோ அவ்வாறு வளரும். ஆனால் தீயோரது நட்பு கடலிலிருந்து ஆற்றின் பிறப்பிடத்தை நோக்கிச் செல்லச் செல்ல ஆற்றின் ஆழமும் அகலமும் எவ்வாறு குறைகின்றதோ அவ்வாறு குறையும்.

நட்பைச் செய்வதற்குத் தொடர்பும், பழக்கமும் தேவையில்லை; உணர்ச்சி ஒத்திருந்தாலே நட்பு தோன்றும். நண்பனைக் கண்ட விடத்தில் முகம் மட்டும் மலருமாறு பழகுவது நட்பாகாது; அன்பால் நெஞ்சம் மலருமாறு பழகுவதே நட்பாகும். பல அரிய நூல்களை மேன்மேலும் கற்க எவ்வாறு ஒருவனுடைய மனம் மகிழ்ச்சியடையுமோ அவ்வாறு நற்குணமுடைய மக்கள் தம்முடன் பழகுங்கால் மிக்க மகிழ்ச்சி யடைவர். நட்பு செய்யும் நோக்கமானது நண்பனைக் கண்ட இடத்தில் புன்முறுவலிப்பதற்கன்று; அவன் தீய வழிகளில் செல்லுங்கால் உரிமையுடன் சென்று அவனை நல்வழியில் திருப்புதற் பொருட்டாம். நண்பன் மிகுந்த துன்பத்தைத் தரும் தீயவழியில் செல்லுங்கால் நண்பனைத் திருத்தி நல்வழிப்படுத்தலும், அன்றேல் நண்பனுடன் தானும் அதனால் வரும் துன்பத்தை அநுபவித்தலுந்தான் உண்மையான நட்பாகும். கூட்டத்தில் ஒருவன் பேசுங்கால் அவனுடைய உடை சரிகின்றது; அவனை அறியாமல் அவனுடைய கை உடையைச் சரிசெய்து அவனுடைய மானத்தைக் காக்கின்றது. அதைப்போல நண்பனுக்கு வருந் துன்பத்தை அறிந்து உடனே சென்று உதவுவது வதுதான் நட்பாம்.

ஒருவன் ஆயுள் தண்டனையை அடைகிறான்; அவனுடைய வாழ்க்கைக் காலத்தில் அவனுக்கு விடுதலையே கிடையாது; அதைப் போலத்தான் நட்பு செய்த ஒருவனுக்கு விடுதலையே கிடையாது; ஆகையால் நட்பு செய்யுமுன் அதனை ஆராய்ந்து செய்யவேண்டும். நண்பனுடைய செய்கை பண்பு முதலியவற்றை ஆராயாது நட்புச் செய்யும் ஒருவனுக்குப் பிற்காலத்தில் சாவையொத்த துன்பங்கள் வரக்கூடும். ஆகையால் நட்புச் செய்யுங்கால் நண்பனுடைய குணங்களையும், குடிப்பிறப்பையும் சுற்றத்தையும் ஆராய்ந்து நட்புச் செய்வது நலம். ஒருவன் உயர் குடியில் பிறந்தவன், அவன் மக்கள் சொல்லும் பழிக்கஞ்சுபவன்; அத்தகையவன் நட்பால் பயனொன்றுமில்லையானால் அந் நட்பைப் பொருள் கொடுத்தாயினும் விடல்வேண்டும். தமக்குவரும் துன்பத்திலிருந்து

உற்றகாலத்தில் வந்து நீக்க முயலாதவர்களுடைய நட்பை உடனே நீக்கவேண்டும். சிலர் நல்ல நிலையில் உள்ளபோது மட்டும் நெருங்கிப் பழகுவர்; கேடுவருங் காலத்து நண்பரை விட்டு நீங்குவர்; அத்தகையவர் நட்பைச் சாகுங்கால் நினைப்பினும் அந்நினைப்பு உள்ளத்தைச் சுடும். ஆகையால் குற்றமற்றவர்களுடைய நட்பை ஆராய்ந்து செய்யவேண்டும்; ஒத்த பண்பு இல்லாதவர்களுடைய நட்பை அவர்கள் விரும்பியதைக்கொடுத்தாவது விட்டுவிடல் வேண்டும்.

தமக்கு ஏதாவது பயன் உள்ளபோது மட்டும் நெருங்கியும், மற்றையபொழுது விட்டு நீங்குபவர்களின் நட்பால் ஒரு நன்மையுமில்லை; அதை இழந்தால் அதனுல் ஒரு தீமையுமில்லை. ஆகையால் நற்பண்பற்றவர்களின் நட்பு வளர்வதை விடத் தேய்வது நல்லது. குதிரை, போர்க்களத்தில் வீரரை விட்டுவிட்டு உயிருக்குப் பயந்து ஓடிவிடும்; அத்தகைய குதிரையின் பண்புடைய மக்கள் நட்பைப் பெறுவதைவிடப் பெருமலிருத்தல் நலம். அறிவற்றவர்களுடைய நட்பால் பல இன்னல்கள் விளையும்; ஆனுல் அறிவுள்ளவர்கள் பகையால் தீமைகள் விளையா; ஆகையால் அறிவுள்ளவர் பகை அறிவற்றவர்களுடைய நட்பைவிடச் சிறந்தது. செய்யவேண்டிய கடமைகளைச் செய்யும்போது தடுப்பவர்களுடைய நட்பைவிலக்க வேண்டும். சொல்வேறு, வினைவேறு உடையவர்களின் நட்பு மிக்க துன்பத்தைத் தரவல்லதாகையால் அதனை நீக்க வேண்டும். தனியே நட்புகொண்டு பழகி, பலரிடம் நண்பரைப் பற்றிப் புறங்கூறுவோர் நட்பை உடனே நீக்கவேண்டும்.

கண்டபோது முகம்மலரச் சிரித்துப் பேசும், மனதில் வஞ்சகம் கொண்டவர்களுடைய நட்பை அஞ்சி நீக்கவேண்டும். பல நல்ல நூல்களைக் கற்கும் நல்ல பண்பில்லாதவர்கள் நற்பண்புடையவர்களாக மாறுவதில்லை; ஆகையால் கல்வி மட்டுமிருந்து நற்பண்பற்றவர்களுடைய நட்பைக் கொள்ளாமல் விடுதல் வேண்டும். அறிவில்லாதவன் நண்பனுக்குப் பலயோசனைகளால் அநேக தீமைகள் வந்தாலும் வரலாமாகையால் அறிவில்லாதவருடைய நட்பை விடுதல் நலம். ஒருவன் முகத்தில் இனிமையும், அகத்தில் கொடுமையுமுடையவனுயிருக்கிருன்; அவன் பேசும் சொற்களே அவன் நெஞ்சின் கொடுமையைப் புலப்படுத்துமாகையால் அவனுடைய நட்பை உடனே விட்டுவிடல் வேண்டும். நெஞ்சில் தீய எண்ணங்களை வைத்துக்கொண்டு முகத்தில் புன்சிரிப்பு மிகப் பேசும் நண்பர்களை நாமும் சிரித்துப் பேசி அவர்களுடைய நட்பை விட்டு விடுதல் நலம்.

தமிழிலக்கியத்திலும் நட்பைப் பற்றிப் பல சான்றுகளுள. அவைகளில் ஒன்று குறிப்பிடத்தக்கது. அஃது கோப்பெருஞ்சோழன் ஒரு அரசன்; பிசிராந்தையார் ஒரு புலவர். சோழன் நினைத்திருந்தால் மற்ற சிறந்த மன்னர்களுடைய நட்பைப் பெற்றிருக்கலாம். ஆனுல் அவன் அவ்வாறு செய்யாமல் ஒரு ஏழைப் புலவருடைய நட்பை நாடினன். இறுதியில் உண்ணு நோன்பை ஏற்று, அவருடைய வருகைக்காகக் காத்திருந்து இறந்தான்; இதையறிந்த பிசிராந்தையாரும் தன் நண்பனை நினைந்து உருகி அவரும் இறுதியில் உயிர் நீத்தார். மேலும் குசேலர் கண்ணனிடத்துக் கொண்டிருந்த நட்பும், கர்ணன் துரியோதனனிடம் கொண்டிருந்த நட்பும், இராமர் குகனிடம் கொண்டிருந்த நட்பும் ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கவை.

"பாரதியின் பெருமை"

by

ப. பழனிவேலு புகுமுக — 'அ' பிரிவு

தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக அஃதிலார்
தோன்றலிற் றோன்றாமை நன்று.

என்ற குறளுக்கு இலக்கணமாய்க் கவியரசர் பாரதியார் தமிழும் தமிழகமும் தாழ்ந்திருந்த காலத்திலே தோன்றினார். தமது கவிதைகள் மூலம் நாட்டில் விழிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்தினார். இருள் சூழ்ந்த உலகில் அறிவுப் பேரொளியாகத் திகழ்ந்தார் அவருடைய பெருமைகள் சொல்லில் அடங்கா! எனினும் ஆசை வெட்கமறியாது; சொல்கின்றேன்!

இவர் 1882 ஆம் ஆண்டு சின்னசாமி (ஐயர்) அவர்களுக்கும் இலட்சுமி அம்மாளுக்கும் பாண்டி நாட்டில் பிறந்தார். தன் இளமை வயதில் தமிழ் மொழியைக் கற்பதையும், பாடல் இயற்றுவதையும் பொழுதுபோக்காகக் கொண்டார்.

பிறகு நமது கவிஞர் சுதேச மித்திரன் துணை ஆசிரியராகவும், 'இந்தியா' பத்திரிகையின் ஆசிரியராகவும் வேலை பார்த்தார். இப்பொழுதுதான் பாரதியாருக்குத் தேச பக்தி கொழுந்துவிட்டெரிய ஆரம்பித்தது. "நமது நாடு விடுதலை அடையவேண்டும், நமது மொழி உயர்வடைய வேண்டும்," என்பதைக் கருத்தில் இருத்திக் கொண்டு பல கட்டுரைகளையும், பாடல்களையும் எழுதினார்.

அவர் பாடிய பாட்டுக்களில் சில எதிர்காலத்தைக் குறித்ததாகும். பின்னர் என்ன நிகழப்போகிறது?-என்ன நிகழவேண்டும் என்று முடிவுகட்டியே "ஆனந்த சுதந்திரம் அடைந்துவிட்டோம் என்று ஆடுவோமே பள்ளுப் பாடுவோமே" என்று பாட்டிசைத்தார்.

வெள்ளைப் பறங்கியைத் துரை என்ற
காலமும் போச்சே

என்று வெளிப்படையாக ஆங்கிலேயர்களின்மீது மக்களுக்கிருந்த வெறுப்பைத் தெரிவித்தார். ஆங்கிலேயருக் கெதிராகப் பேசவும் அஞ்சிய அக்காலத்திலே அஞ்சாமல் பாட்டிசைத்த இவர் பெருமை இவர் மனவுறுதியை வெளிப்படுத்துகின்றது.

இத்தகைய வித்தகர் சிலேடை பாடுவதில் வல்லவர். ஒன்று இரண்டு பாடல்கள் அல்ல! ஒரு நூல் முழுவதும் சிலேடைதான்! உதாரணம் வேண்டுமா? பாரதியார் பாடிய "பாஞ்சாலி சபதம்" இருக்கிறது பாருங்கள்!

சுதந்திரப்போரை நினைவில் கொண்டு பாஞ்சாலியை இந்தியத் தாயாகவும், ஆங்கிலேயனை துர்ச்சாதனனாகவும், துரியோதனனை ஆங்கிலேயர் செயல்களையெல்லாம் ஆதரிக்கின்றவர்களாகவும், விகர்ணன் முதலிய நல்லவர்களை இரக்கமுள்ள இரண்டொரு ஆங்கிலேயர்களாகவும் மனதில் கொண்டு பாரதியாரின் "பாஞ்சாலி சபதத்தை"ப் படியுங்கள்! அப்போது அது எவ்வளவு உயர்ந்த நூல் என்பது விளங்கும்!

இத்தகைய புதுமைக்கவி, "தமிழ் மொழிபோல் யாமறிந்த மொழிகளிலே இனிதாவதெங்கும் காணோம்", என்று தமிழுக்கு உயர்வுகூறி, "யாமறிந்த புலவரிலே கம்பனைப் போல் வள்ளுவர் போல் இளங்கோவைப்போல் பூமிதனில் யாங்கணுமே பிறந்ததிலை." என்று தமிழ்ப்புலவர்கள் மீது அவருக்கிருந்த விருப்பைப் பன்னாட்டுப் புலவர்களோடு ஒப்பிட்டார்.

மொழிப் பற்று, புலவர் பற்று ஆகிய இவற்றுடன் நாட்டுப்பற்றும் இருக்க வேண்டும் என்பதை,

"செந்தமிழ் நாடென்னும் போதினிலே
இன்பத் தேன்வந்து பாயுது காதினிலே"

என்ற அடிகளால் விளக்கி மக்களுக்கு அறிவுரை பகர்ந்தார்.

இன்னார், இனியார், என்றும் கற்றார் கல்லார் என்றும் பாராத வெள்ளை அரசாங்கத்தின் கவனம் இறுதியில் நம் கவி

ஞரின் பக்கம் திரும்பியது. அவர்கள் இட்ட வலையில் சிக்கிக்கொள்ளாமல் தப்ப நினைத்தார் பாரதியார்! அச்சத்தினுல் அல்ல! சிறை புகுந்தால் கவி இயற்றவோ கட்டுரை வரையவோ இயலாது என்ற காரணத்தால்!

பாரதியார் ஆங்கில அரசாங்கத்தை எதிர்க்கின்ருர். அவருடன் பழகினுல் நமக்கு என்ன ஆபத்து வருமோ" என்று நினைத்து அவரை நெருங்காமலிருந்தார் பலர். பயனற்றவராகக் கருதி அவரை அண்டாமலிருந்த மேதாவிகளும் உண்டு. அதனுல் தானே என்னவோ அவர் பிரேதத்தை இடுகாட்டிற்கு எடுத்துக்கொண்டு போகையில் பத்துபேர்கூட உடன் செல்லவில்லை. ஆனுல் இன்று அதே கூட்டத்தினர் "பாரதியாரைப் பற்றி எழுதுவதிலும், பேசுவதிலும், பெருமையும், பிழைப்பும் இருக்கிறது என்று கருதுகின்றனர்.

பாரதியார் கவிச்செல்வமாகிய கல்விச் செல்வத்தைப் பெற்றிருந்தாராயினும் பொருட்செல்வம் நிறையப் பெற்றிருந்தாரில்லை ஆனுல் அவர் மனம் நிறைவுள்ளதாயிருந்தது. ஒரு சிலரைப்போல் பொருளின் மேல் அவருக்குப் பற்றிருந்திருக்குமேயானுல், பெரும் பொருளைக் குவித்திருப்பார் தமதறிவின் துணைகொண்டு, ஆனுல் அவர் மனம் அவ்வாறு செய்ய விரும்பவில்லை. அதனுல் தம் செலவுக்குப் பொருள் பெரிதும் தேவையாய் இருந்த போதும் கிடைத்த பொருளைப் பிறர்க்குத் தேவையாய் இருக்குமானுல் கொடுத்துவிடுவதும் உண்டு! இதற்கு ஒரு நிகழ்ச்சியைச் சான்ருகக் காணபோம். "ஒரு நாள் பாரதியாரிடம் பணம் இல்லை. அதனுல் வீட்டுச் செலவிற்காக ஒரு நண்பரிடம் பத்து ரூபாய் கடன் வாங்கிக்கொண்டு வீட்டிற்குத் திரும்பினுர். வரும் வழியில் அவர் ஏழை நண்பரைச் சந்தித்தார். அவர், "என் மகன் சில நாட்களாய்க் காய்ச்சல் கண்டு துன்பப் படுகிருன். இதுவரையில் என்னிடம் இருந்த தொகையையும் மருத்துவருக்குச் கொடுத்து மருந்து வாங்கினேன். காய்ச்சல் சிறிது இறங்கியுள்ளது. இத்தருணத்தில் மருத்துவம் செய்யாது விட்டுவிட எனக்கு மனமில்லை. காலை முதல் அலைகின்றேன். பணம் கிடைக்கவில்லை." என்று கலக்கத்துடன் கூறினுர். இதைக்கேட்ட பாரதியார் மனமுருகித் தம்மிடம் இருந்த பத்து ரூபாயை அப்படியே கொடுத்துவிட்டார். இந்த அருஞ் செயலை நோக்கின்.

" தங்குறை தீர்வுள்ளார் தளர்ந்து பிறர்க்குறும்
வெங்குறை தீர்க்கிற் பார் விழுமியோர் "

என்பது உண்மையென்று புலப்படுகின்றதல்லவா?

மேலும் இவர் பிறர் பசியோடிருக்கத் தாம் உண்ணும் இயல்பினர் அல்லர். தாம் உண்டு மனமகிழ்வதைப் போலவே மற்றவரும் அடையவேண்டும் என்னும் சிறந்த அவாவினர். "ஒரு சமயம் பாரதியார் மனைவியிடம் ஒரு ரூபாய் பெற்று காய்கறி கடைக்குச் சென்ருர். அங்கே ஒரு கிழவி கீரைத்தண்டுகளை விற்றுக் கொண்டிருந்தாள். அது உயர்ந்த இரகமாய் இருந்தது. அதனுல் ஒரு ரூபாய்க்கும் கீரைத்தண்டு வாங்கிக் கொண்டு வீடு திரும்பினுர். அதைக் கண்ட அவர் மனைவி "நமக்கு ஏன் இவ்வளவு" என்று கேட்டார். அதற்கு "உனக்கு வேண்டியவைகளை எடுத்துக்கொள்; மற்றவைகளை விநியோகம் செய்யப்போகிறேன்" என்று கூறி அக்கம் பக்கத்திலிருந்தவர்களுக்குக் கீரைத் தண்டுகளைக் கொடுத்தார்."

இவர், பெண்கள் முன்னேற்றத்தில் மிகுந்த அக்கறை கொண்டவர். பழங்காலத்தில் பெண்களுக்குத் திருமணம் செய்யும் முறைகளையும், இடைக்காலத்தில் அவை அடியோடு மாறியதையும், தற்காலத்தில் எவ்வாறு நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதனையும் பாட்டாகப்பாடினுர்.

" மூத்த பொய்ம்மைகள் யாவும் அழிப்போம்
மூடக் கட்டுகள் யாவும் தளர்ப்போம் "

என்று மூட நம்பிக்கையுடையோர்க்குச் சாட்டையடி கொடுக்கிருர். மேலும் மக்களைப் பெற்ற மகராசிகள் தங்கள் பெண்களை நாயை விற்பதுபோல் பெண்களின் சம்மதத்தைக் கேளாமலே மணம்செய்து கொடுக்கும் வழக்கத்திற்குக் கண்டனம் தெரிவிக்கிருர்.

இவ்வாறு தமிழ் மக்களின் உயர்வுக்காகப் பாடுபட்டவர், தமிழ் நாட்டில் காணப்படும் சாதிமத வேறுபாடுகளைக் கண்டு அவற்றை நீக்கப் பெரிதும் முயன்றார்.

சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா—குலத்
தாழ்ச்சி உயர்ச்சி சொலல் பாபம்" என்றும்
" ஏழை யென்றும் அடிமை யென்றும்
எவருமில்லை ஜாதியில்
இழி வுகொண்ட மனித ரென்பது
இந்தியாவில் இல்லையே"

என்றும் கூறி உயர்ந்த சாதி, தாழ்ந்த சாதிகள் இல்லையென்பதை விளக்கினர்.

தமிழ் எழுதுவதோ, பேசுவதோ இழுக்கு அன்று; தமிழில் எதையும் செய்யலாம் என்று உணர்த்தியவர் பாரதியாரே!

தாழ்வுற்ற (வறுமை) மக்கள் தம் விடுதலையை இழந்திருந்த நிலைகெட்டு வீறுகொண்டெழுந்து இசையுடன் எங்கள் தமிழ் மொழி என்றென்றும், வாழியவே என்று பாடினர் என்றால் அதற்குக் காரணம் பாரதியாரே!

தலை கவிழ்ந்து செய்வது அறியாது திகைத்து நின்ற மக்களைத் தலை நிமிர்ந்து வாழச்செய்த பெருமை பாரதியாரையே சாரும்!

இத்தகைய வித்தகர் தமது நண்பர் ஒருவருக்கு எழுதிய கடிதத்திலே என்ன எழுதியுள்ளார் என்பதனைப் பாருங்கள்.

"தமிழ், தமிழ், தமிழ், என்று எப்போதும் தமிழை வளர்ப்பதையே கடமையாகக் கொள்க. ஆனால் புதிய புதிய செய்தி, புதிய புதிய யோசனை, புதிய புதிய உண்மை தமிழில் ஏறிக்கொண்டே போகவேண்டும்"

"தம்பி தமிழைவிட வேறொரு மொழி சுகமாய் இருப்பதைப் பார்க்கும் போது எனக்கு வருத்தம் உண்டாகிறது. தமிழனைவிட மற்றொரு இனத்தவன் அன்பிலும் வலிமையிலும் உயர்ந்திருப்பது எனக்குச் சம்மதமில்லை. தமிழச்சியைக் காட்டிலும் மற்றொரு சாதிக்காரி அழகாய் இருப்பதைக்கண்டால் என் மனம் புண்படுகிறது."

"தம்பி, தமிழ் நாடு வாழ்க, என்று எழுது; தமிழ் நாட்டில் நோய்கள் தீர்க என்றெழுது, தமிழ் நாட்டில் வீதிகள் தோறும் தமிழ்ப்பள்ளிகள் மலிக என்றெழுது."

'தமிழகத்தில் தமிழினம் ஒன்றுதான் உண்டு என்று நினை."

இப்படியெல்லாம் தமிழ் மொழியைப் பற்றியும் தமிழ் மக்களைப் பற்றியும், தமிழ் நாட்டைப் பற்றியும் கருதி வாழ்ந்த பாரதியை **அமரகவி** என்று அனைவரும் அழைக்கின்றனர். **வரகவி** என்று வாழ்த்துகின்றனர். **தேசியகவி** என்று தேசமக்கள் போற்றுகின்றனர்.

இத்தகை மாண்புடைய ஒரு கவிஞரை மாண்புடைய தமிழர்கள் என்றென்றும் மறக்காவண்ணம் எட்டயபுரத்திலுள்ள "பாரதியார் மணி மண்டபம்"! துணை புரியுமாக!

கருத்துரைகள்

by

சு. ருத்திராபதி, மூன்றும் கலை வகுப்பு; பிரிவு; கணக்கு.

முத்தமிழ்

மூன்று தமிழையும் மா, பலா, வாழை ஆகிய முக்கனிகளோடு ஒப்பிடலாம். இயற்றமிழ்—இது மாங்கனிக்குச் சமமானது; பல புளிக்கும், சில இனிக்கும். இனிக்கும் கனிகளும் தோலை சீவியே அருந்தப்பட வேண்டும். இயற்றமிழும் இத்தகையதே.

இசைத் தமிழ்—இது பலாப் பழத்துக்கு ஒப்பானது. பலாப்பழத்தின் உள்ளேயுள்ள சுளையை எடுத்து அருந்துவதற்குமுன் மேலுள்ள முட்களை எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். அபசுரம், இரட்டைக் குரல் ஆகிய பல தொல்லைகள் இசையிலும் வந்து குறுக்கிடும். அவைகளையெல்லாம் அகற்றி விட்டால் இசைத் தமிழ் பலாச் சுளையைப் போல் இனிப்பானதுதான்.

நாடகத் தமிழ்—இது வாழைக் கனிக்குச் சமமானது. தோலை உரிப்பது சுலபம்; விழுங்குவதும் சுலபம். நாடகத் தமிழும் எளிய முறையில் நுகரக் கூடியது. உரித்து எறியப்பட்ட வாழைப் பழத்தோல் எப்படி ஒருவனை அபாயத்துக்குள்ளாக்குகிறதோ அதுபோல் நாடகத் தமிழ் சமுதாயத்தைச் சரிக்கி விழச் செய்யும். ஆகையால் நாடகத் தமிழைக் கையாளுவதில் மிக ஜாக்கிரதையாக இருக்கவேண்டும்.

—அறிஞர் அண்ணா.

கவிஞன்

2. தனிப்பட்ட ஆன்மா இயல்பும் பொதுப்பட மக்கள் இயல்பும் சிறந்த கவிதைகளில் விளங்கி நிற்கும். இதனால் தான், கவிஞன் தன் காலத்து இயற்கையைத் தன்னுள் அடக்கிக் காட்டும் கண்ணாடி போன்றவன் ஆகிறான்.

—லெ.ப.கரு. இராமநாதஞ்செட்டியார்.

உணர்ச்சி

3. மனிதனுக்கு உணர்ச்சி அவசியம் தான்; ஆனால் சந்தர்ப்பம் தெரியாமல் அது வெளியானால் அது அவனையே கொன்றுவிடும்.

—அகிலன்.

பயம்

4. உண்மைக்குப் பகை உள்ளத்தில் தோன்றும் பயம்.

—இராஜாஜி.

மதம்

5. மனிதன் மதத்தை உண்டு பண்ணுகிறான். மதம் மனிதனை உண்டு பண்ணவில்லை....மதம் என்பது ஒடுக்கப்பட்ட பிராணியின் புலம்பல்; மனமில்லாத ஓர் உலகத்தின் உணர்ச்சி; உயிரில்லாத நிலைமைகளின் உயிர். அது ஜனங்களுக்கு அபினி. ஜனங்களுக்குச் சந்தோஷத்தை அளிப்பதாகப் பிரமை காட்டுகிற மதத்தை ஒழிக்கவேண்டுமென்று கூறுவது, ஜனங்களுடைய உண்மையான சந்தோஷத்தைக் கோருவதாகும்.

—கார்ல் மார்க்ஸ்.

சுதந்திரம்

6. எந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டாலும் அது சுதந்திரமானதாயிருக்க வேண்டும். அதே சமயத்தில் வாழ்க்கையை நடத்துவதற்குச் சாதகமானதாயிருக்கவேண்டும். இப்படிப் பட்ட தொழில் பத்திரிகைத் தொழில் ஒன்றே!

—கார்ல் மார்க்ஸ்.

தேசிய இனம்

7, பேசும் மொழி, வாழும் தாயகம், தொன்று தொட்டுத் தொடர்ந்து வரும் வரலாறு, ஏனக்கேவுரிய பண்பாடு, ஆகியவற்றில் தனித்தியங்கும் சமூகமே. ஒரு தேசீய இனமெனப்படும்.

—ஸ்டாலின்

தென்னுட்டுக் கோயில்கள்

8 தென்னுட்டுக் கோயில்கள் கடவுள் வணக்கத்திற்கு மட்டுமின்றி, வேறு பல செயல்களுக்கும் பயன்பட்டன. ஊர்ப் பள்ளிக்கூடமாகவும்; ஊரார் கூடுமிடமாகவும் ஊர்ப் பஞ்சாயத்து அவைக்களமாகவும் இறுதியாக எதிரிகளிடமிருந்து காப்பாற்றத் தக்க ஊர்க்கோட்டையாகவும் கோயில் விளங்கியது.

—பண்டித நேரு.

பண்டைத் தமிழரின் வீரம்

by

அ. ஈசுவரன் IV B. A. IV-B.

பண்டைத் தமிழ் மக்களின் இரு கண் எனப் போற்றப்பட்டவை வீரமும் காதலும் ஆகும். வீரமும் காதலும் அக்கால வீரர்களின் வாழ்க்கையின் ஒழுக்கங்களாக விளங்கின. அகப் பொருள் புறப் பொருள் என்னும் இலக்கணங்கள் தமிழரின் பண்டைச் செல்வங்களை விளக்குகின்றன. இவற்றில் வீரத்தை வெளியிடும் புறப்பொருளே பண்டைய தமிழ் மக்களின் வீரத்தை முதன்மையாகக் கூறுகிறது. இன்பத்தில் திளைத்தல் ஆண்மையில் உயர்தல் ஆகிய இரு பண்புகளைக் கொண்ட பண்டைய வீரர் வீரத்தினைச் செவ்வனே போற்றி வாழ்ந்தார்கள். எனவே காதலுக்கு இலக்கணம் கண்ட தமிழர் வீரத்திற்கும் இலக்கணம் வகுத்தனர்.

பண்டைய தமிழ் வீரர்கள் தங்கள் பகைவருடன் போர் செய்ய விழைந்தால் அப்பகைவனது நாட்டில் வாழும் அந்தணர், பசு, மகளிர், நோயாளிகள் ஆகியோரை நாட்டினின்று அகற்றப் பறையறைவார்கள் என்றபுறநானூற்றால்தமிழரின் வீரத்தில் மிளிரும் உயர் பண்பு விளங்கும். இதனோடு பண்டைய வீரர்கள் தங்கள் வீரத்தைத்தங்களுக்கு ஒப்பாகும் வீரர்களிடமே வெளியிட்டனர் என்பது திண்ணம். தற்பொழுது எகிப்து என்னும் சிறிய நாட்டின் மீது உலகின் வல்லரசுகள் சில ஒன்று சேர்ந்துபோர்தொடுக்க விழைந்தார்கள் என்ற செய்தியினை அறியும் பொழுது பண்டைய தமிழ் வீரர்களின் ஒப்புயர்வற்ற பண்பு விளங்கும். அடுத்து "வெட்சி" என்னும் புறப்பொருள் படலத்தில் மன்னுறு தொழிலில் "மண்டுமெரியுண் மரந்தடித் தட்டற்றால்" என்னும் அடி பண்டைய வீரர்கள் போரை எங்ஙனம் விழைந்து ஏற்றார்கள் எள்பதை அறிவிக்கிறது போர் இன்றித் தோள்கள் தினவு எடுத்துக் கொண்டிருக்க அரசன் பகைவரின் ஆநிரைகளைக் கவர ஆணையிட்டதும் அவர்கள் மகிழ்ந்து சென்றார்கள் என்பதனைக் காணுங்கால் அவர்களின் வீரம் வெளிப்படும். இதனை "வெட்சி" என்னும் படலத்தால் அறியலாம்.

> "விழுப்புண் படாத நாளெல்லாம் வழுக்கினுள்
> வைக்குந்தன் நாளை யெடுத்து";

என்னும் குறளின் கருத்திற்கொப்ப வீரமின்மையால் வாழ்வு பயனற்றொழியும் என்று கருதினர். வெற்றிச் சிறப்புகளை வாழ்வின் கண்ணெனப் போற்றினர். தம்மைப் பிறர் வீரமில்லாதார் என்று கூறுவதை விட இறக்கவே விழைந்தார்கள். அதை இழிவாகவும் எண்ணினர்.

"புலிக்கணமுஞ் சீயமும் போர்க் களிறும் போல்வார்" என்று கரந்தைப் படலத்தில் கூறுவதினின்று பண்டைய வீரர் போரில் புலியும் சிங்கமும் களிறும் போன்று போர் புரிந்தனர் என அறியலாம். போரில் பகைவரை எதிர்க்குங்கால் விளைவறியாத பிள்ளை போன்று பகைவீரர்களை வெட்டி வீழ்த்தினார்கள். "பிள்ளை கடுப்பப் பிணம் பிறங்க வாளெறிந்து கொள் ஆயம் தலைச் கொண்டு" போரிட்டனர். மண்ணின் மீது வான் புகழ் நிறுத்த வேண்டி மார்பில் விழுப் புண்ணோடு போரினின்று வருவர்.

> "கற்றோன்றி மண்டோன்றாக் காலத்தே
> வாளோடு முற்றோன்றி மூத்தகுடி"

என்று கரந்தைப் படலத்தில் கூறுவதிலிருந்து பண்டைய தமிழ் வீரர்கள் உலகில் தோன்றிய காலத்திலிருந்தே போரில் ஈடுபட்டு வீரர்களாகத் திகழ்ந்தார்கள் என்பதை அறியலாம்.

"நெடுமொழி வஞ்சி" யாவது பகைவரின் படையினை அடைந்து தன்னுடைய ஆண்மையை உயர்த்திகூறுவது. இதிலிருந்து தமிழ் வீரர் மேம்பட்டு விளங்கினர் என்று எண்ணலாம். பகைவர் தம் சேனை வெள்ளம் போன்று வரினும் பண்டைய தமிழ் வீரன் ஒருவனே கல்லணை போன்று அதைத் தடுப்பான் என்பதிலிருந்து பண்டை மக்கள் போருக்குச் சிறிதேனும் அஞ்சவில்லை என்பது தெரிகிறது.

"மறமான மாண்ட வழிச்செலவு தேற்ற
மென நான்கே யேமம் படைக்கு"

என்றபடி உயர் படையினை யுடையர்வகளாக இருந்தார்கள். இவர்கள் போரில் கல்லா மறவரா — அஃதாவது கற்காமலயே வில் பயிற்சி பெற்றுத் திகழ்ந்தவர்களா? "அட்டுக் காணும் அழல்வேளால்" என்ற புறநானூறு அடி ஒன்றே விரர்களின் வீரத்தின் பண்பு நிலைகளைச் செவ்வனே வெளியிடுகிறது.

போரில்பகைவருடைய மாறுபாட்டைப் பொறுமல் தங்கள் மார்பில்உள்ள விழுப் புண்ணைத் தங்கள் வாளால் தாங்களே பிளந்து கொண்டு உயிர்விடுவர். இத்தகைய வீரர்போருக்குத்தெப்பம் போன்றவராம். போரில் தங்களுக்குத் தோற்ற பகை அரசர்களுக்கு அவர்களது நாட்டை மீண்டும் அளிக்கும் தண்ணளியைக் கொண்டிருந்தனர். போரில் தோற்று எளியராகி நிற்கும் வீரர்கள்மீது கணை எய்யாமல் அவர்களுக்குவேண்டிய காலத்தையும் ஒய்வையும் அளித்து மறுநாள் அவர்களுடன் போர் புரிந்தார்கள் பண்டைத் தமிழ் வீரர்கள். மறைந்து நின்று கணை எய்வதை இழிவெனக் கருதினர்.

"அழிகுநர்புறக்கொடை அயில்வாள் ஒச்சாக்
கழிதறு கண்மை"

என்னும் மறப்பண்பு கொண்டு விளங்கினர்.

பண்டைய தமிழ் வீரர் தங்கள் அரசன் போரில் விழுப்புண்ணொடு மாண்டால் தாங்களும் உயிர் நீப்பர். போர் நடக்க ஆரம்பித்தால் ஒவ்வொரு இல்லத்திினின்றும் வீரர்கள் மகிழ்வுடன் சென்று போர் புரிவர். தந்தை மடிந்தால் மகன் களத்திற்குச் செல்வான். மகன் இறந்தால் தன் இளமகன் களம் புகுந்து தான் பிறந்த நாட்டிற்குத் தன்னுயிர் அளிப்பான்.

மேலும் பண்டைய வீரர் போர் செய்யுங்கால் பகைவருக்கும் தங்களுக்கும் வேறுபாடு அறிய மலர் மாலைகளை அணிந்து போர் செய்வர். இதனை

"வெட்சி நிரை கவர்தல் மீட்டல் கரந்தையாம்
வட்கார் மேற் செல்வது வஞ்சியாம்—உட்கார்
எதிரூன்றல் காஞ்சி, யெயில் காத்தல் நொச்சி
அதுவளைத்த லாகு முழிஞை — அதிரப்
பொருவது தும்பையாம் போர்க்களத்து மிக்கார்
செயவென்றது வாகையாம்" என்பதினின்று
அறியலாம்

—

சீர்திருத்த வாதிகள்

by

ப. பழனிவேலு புகுமுக வகுப்பு—'அ' பிரிவு [தமிழ் — ஆ தொகுதி]

அறிவு விளக்கத்திற்கும், நமது முன்ணுேய உலக நிலேக்கும் களங்கமற்ற கண்ணுடி போல் விளங்குவது வரலாருகும். கடலில் எப்படிச் சிறு பூச்சிகளேயும், மீன்களேயும் பெரிய மீன்கள் விழுங்குகின்றனவோ அதைப்போல சிற்றரசர்களேத் தம் அதிகார வலேயில் சிக்கச் செய்த பல அரசர்களும் இவ்வுலகில் வாழ்ந்திருக்கின்ருர்கள். எப்படிக் கப்பல் நிதானமில்லாமல் ஓடி, திடீரென்று கடலிலுள்ள பெரிய மலேகளினுல் உடைபடுகின்றதோ, அவ்வாறே மக்கள் நலத்தைக் கவனியாமல் தன் சிற்றின்பத்தையே பெறற்கரிய பாக்கியமென்று கருதி ஆட்சி நடத்திவந்த மன்னர்களேத் தடுத்து நிறுத்தியிருக்கிறது மனித சமூகம். அதோடுமட்டுமல்ல அவர்களின் சந்ததியையே தலேதூக்கவொட்டாமல் மட்டந்தட்டிவிட்டது. இத்தகைய நல்விளேவுகளுக்கெல்லாம் காரணமானவர்கள் தன் ஒப்புயர்வற்ற சேவையால் அறியாமை என்னும் இருளில் அமிழ்ந்திருந்த இவ்வுலகை மீட்ட தத்துவ ஞானிகளும்' சிறந்த விஞ்ஞானிகளுமே யாவர்.

இத்தகைய தத்துவ ஞானிகள், விஞ்ஞானிகள் ஆகியோருடைய வாழ்க்கைக் குறிப்புகள் அவர்களோடு மட்டும் மாய்ந்து விடவில்லே. இன்று நாம் காணும் விஞ்ஞானத்திலும் அரசியலிலும் ஒளிவிட்டு மிளிர்கின்றன. இவ்வுலகம் தோன்றியது முதல் இன்று வரை எத்தனேயோ சிற்பிகள் தோன்றினுர்கள். உலகைத் திருத்தி அமைக்க அரும்பாடு பட்டார்கள். அதற்காகத் தங்கள் உயிரைக்கூடத் தியாகம் செய்தார்கள்.

மதத்திலே புதிய மாற்றத்தை உண்டாக்கிய இயேசுகிறித்து — சீர்திருத்தக் கொள்கைகளேச் செகத்தினில் பரப்பிய செம்மல் சாக்ரடீஸ் — அறநெறியைக் கைப்பிடித்து வெற்றிகண்ட அண்ணல் காந்தியடிகள் முதலானேர் தியாகிகள் உலகிலே தலேமைப்பீடம் எய்தியவர்கள்.

பல சிக்கலான சூழ்நிலேகளிலும், ஆட்சிக் கொடுமை தன்னே வாட்டி வதைத்த நேரத்திலும் அஞ்சாது, மதபோதனே செய்து மாபெரும் வெற்றி கண்ட பெருமை இயேசுவையே சாரும்.

அரசனின் கொள்கையே சரி என்று நினேத்து அவனுக்கு அடிபணிந்து வாழ்ந்து வந்த கயவர்கள் கூட்டம் ஒரு புறம் எதிர்க்கவும் திறமையில்லாது கல்வியறிவும் இல்லாமல், நாட்டின் நிலேயை உணர்ந்து வாழ வழிவகுத்துக் கொள்ளாத மனித சமூகம் ஒருபுறம்—அரசனின் அதிகாரத்தைத் தகர்க்க மாபெரும் திட்டம் தீட்டி நாட்டில் மறைமுகமாகப் பவனிவரும் சீர்திருத்தக்காரர்கள் ஒரு புறம்—இவைகளேயெல்லாம் வென்று முக்தி அடைந்துவிட்டது அந்த மனித ஆத்மா!

அமைதி நிலவும் முகம்-அருள் கொழிக்கும் இரு கண்கள்--உலகிற்கு இரங்கி வாடும் உடல்—இத்தகைய மனித உருவத்தின் காலேயும் கையையும், சிலுவையில் பதியவைத்து ஆணிகொண்டு அறைகின்ருர்கள். பகைவர்கள் உயிரோடு, இரத்தம் ஒழுகியோடுகிறது. தலேசாயுந் தறுவாயிலும் அருளொளி மிளிர்கின்றது. "ஆண்டவரே, அவர்கள் தெரியாமல் செய்த குற்றத்தை மன்னித்தருள்க" என்று வாய் அசைகிறது. தலே சாய்கிறது.

மக்கள் என்ன செய்வார்கள்? அரசனே எதிர்ப்பதா! அப்படிச் சொன்னுல் கூட அடுத்த வினடியே தலே கீழே உருண்டோடுமே! என்ன பயங்கர நிலே?!

உலகில் அறிஞர்கள் கழகமும், விஞ்ஞானப் பண்பாடும் கூட்டமும், வளர்ந்து கொண்டே வருகின்றது. இனி அது நிற்கப் போவது இல்லை. அதற்குத் தடை போடவும் யாராலும் இயலாது, ஆனல்—அவர்களிடையேயும் பல கயவர்கள் உலவி வருகின்றார்கள் என்று அறிந்த பிறகுதான் விழப்போகும் பாதாளப் பள்ளத்திலிருந்து தம்மைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள ஆயத்தமானர்கள் மக்கள். அதன் பயன்—உலகிலே அறியாமை ஒழிக்கப்பட்டது. இயேசு போன்றபெரியோர்களின் உபதேசங்கள் உண்மையாக்கப்பட்டன !

'நீதி' என்பதற்குப் பொருள் அறிய முடியாத அந்த நாளிலே 'நீதி, நீதி' என்று எங்கும் சுற்றியலேந்தான் மாவீரன் "சாக்ரடீஸ்,"

மனிதனுய்ப் பிறந்து—ஆனல் செயலில் மிருகமாயிருந்து ஆட்சி புரிந்து வந்தார்களே அறிவற்றவர்கள் — அவர்களின் கட்டளைக்குப் பயந்து கொண்டிருந்த மக்களைத் தட்டி எழுப்பினன் 'சாக்ரடீஸ்'. "நான் கடவுளுக்குப் பிறந்தேன்—மக்களெல்லோரும் கடவுளால் படைக்கப்பட்டவர்கள்" என்று பிதற்றிக்கொண்டிருக்கும் பைத்தியக்காரர்களுக்கு நடுவில் நான் யாராலும் படைக்கப்படவில்லை! உலகத்தை ஆளுவதற்காகப் பல வீரர்களை உருவாக்கி அனுப்பும் ஒரு பெண்ணுக்குப் பிறந்தேன் !" என்று நீதிமன்றத்திலே அஞ்சாது உரைத்தான் சாக்ரடீஸ். அவனைத் தயங்காமல் நஞ்சூட்டிக் கொன்றது மதியற்றவர்கள் சமூகம்.

சீர்திருத்தம் பேசிய செம்மல் சாய்ந்தான் ! அன்று அவனை விரட்டிய அதே மனித சமுதாயம் இன்று அவனது கொள்கைகளை வரவேற்கின்றது!!

கருப்பு மக்களைத் தீண்டாத வெள்ளை மக்களைக் காண்கிறார் அண்ணல் காந்தியடிகள். அவர்கள் செய்யும் அட்டகாசத்தை அறிகிறார். அறப்போர் தொடங்குகிறது. அந்த அன்புப்போருக்குத் தலைமை தாங்குகிறார் காந்தியடிகள் ! அவரை இழுத்து உதைத்து தெருவோரத்தில் போட்டனர் வெள்ளை வெறியர்கள். சிறை புகுந்த கருப்பு மக்கள் பலர். அவர்கள் உள்ளங் கவர்ந்த கள்வனர் இவர். இங்கல்ல! — தென் ஆப்பிரிக்காவில் !!

இந்திய நாடு திரும்புகிறார், விடுதலை இயக்கத்தைத் தூண்டி விடுகிறார். பாரதத் தாயின் கைகளிலே பூட்டப்பட்டிருக்கும் விலங்கினை அறுத்தெறிந்து, அன்பைக் காணிக்கையாகச் செலுத்தி அவள் அருளைப் பெற விரும்பி முன்னேறுகிறார்! இந்தியப் பிதா என்று மக்கள் அவரைக் கொண்டாடுகின்றனர்—உலகத்தவர் அவரை உத்தமர் என்று போற்றிப் புகழுகின்றனர். அவரையும் சும்மா விட்டதா இந்த மனித சமூகம்? தன்னுடைய அறியாமைக்கு — மத வெறிக்கு ஆளாக்கிக் கொண்டது அவரை !

ஆனல் ஒன்று—

இத்தகைய பேரறிஞர்களின் வாயுரையை வீணுரை எனத்தள்ளாது அதனை அறிஞர் உலகம் மேற்கொள்ளுமாயின், அதுவே நாம் அவர்களுக்குச் செய்யும் அஞ்சலியாகும். இப்பகுத்தறிவுலகம் இத்துடன் முடிந்துவிட வில்லை. இனி வரும் அறிஞர் உலகம் அதனை இனிது முடிப்பதாக!!!

—

உலகச் சமாதானம்

by

E. தாமோதரன் IV B.A.—I-B.

வலியநாடுகள் எளிய நாடுகளை விழுங்கப் பார்க்கின்றன. எளிய நாடுகள் ஐ. நா. சபையை நோக்கி அலறுகின்றன. இந்நிலையில் புயலில் அகப்பட்ட ஓடத்தைப் போன்று தவிக்கின்றது உலகம். உலக சமாதானம் காக்கும் பெருந்தலைவர்கள் தலைமறைவில் சிறிய நாடுகளைக் கைக்கொள்ள எண்ணுகின்றனர். மக்கள் தங்களுக்குள் பயம் கொள்ளும் அளவில் சிற்சில வலிய நாடுகள் செய்யும் செய்கைகள் அமைகின்றன. இந்த இருபதாம்நூற்றாண்டில் மக்கள் அச்சம் அடையும்நிலையில் உலகம் செல்லுகிறது என்றால்என்னென்று இயம்புவது. இந்நிலையில் பெரிய நாடுகள் தன்னலங் கருதி ஆயுதக் கருவிகளைக் குவித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. அக்குவியலின் மேல் அமர்ந்து அமைதி, அமைதி என்று கூவுகின்றனர் அவர்களது கூவல் மக்கட்கு யாது பயனும் அளிக்காது என்பது திண்ணம். அமைதி என்று திரை மறைவில் கூறிக் கொள்ளும் சில காப்பாளர்கள் இன்னும் அணு ஆயுதங்களை ஆக்க வேலையில் ஈடுபடுத்தாமல் அழிவுதரத்தக்க வேலைகளில் ஈடுபடுத்துகின்றனர்.

உலகம் உன்னதநிலையை அடைந்தென்றும் விளங்க வேண்டும் என்று கருதுகின்றனர் விஞ்ஞானிகள் ஆராய்ச்சி பல செய்து நூதன பொருள்களைத் தன் ஆராய்ச்சியில் கண்டு உலகுக்குத் தெரிவிக்கின்றனர். ஆனல் இன்று நடப்பதோ! அப்பப்பா! அதை நினைக்கக்கூட நெஞ்சம் மறுக்கின்றது'. நாட்டுத் தலைவர்கள் அவற்றினை வேறு வழியில் அல்லவா செலுத்துகின்றனர். ஆனல் மக்கள் எய்தவனை விட்டுஅம்பைப் பழிப்பதைப் போல் விஞ்ஞானியைப் பழிக்கத் தலைப்பட்டுவிட்டனர். இது சரியாகுமா? விஞ்ஞானி தன்னாட்டு முற்போக்கைமட்டுமின்றிஉலகத்தைகாணிப்பதில் தன்மானத்தை ஒருவழிப்படுத்திப் புது ஆராய்ச்சிகளைச்செய்து உதவுகின்றான். அமைதியைக் கலைக்க எண்ணும் தலைவர்கள் இன்றல்ல, நேற்றல்ல, நெடுநாள் முதற்கொண்டு இதுவரைக்கும் வீழ்ச்சியைக் கண்டுள்ளார்கள் என்பதற்குச்சரித்திரம் சான்றுபகரும். இதைஏன் இந்தத் தலைவர்கள் புரிந்துக்கொள்ளவில்லை என்பதை நினைக்கும் போது நமக்கு வருத்தம் ஏற்படுகின்றது.

மக்கள் அனைவரும் ஓர் குலம். எல்லோரும் ஓர் இனம் என்று அறிந்தும் தன்னுடு தனித்து விளங்குதல் வேண்டும்; அதுதான் முற்போக்கு அடையவேண்டும்; ஏனையவை ஏற்றம் பெறக்கூடாது என்ற நிலையில் உள்ளது சிலர் செய்யும் செய்கைகள்.

'உலகத்திலுள்ள மக்களுள் பாதிப்பேர் வீரர்களாகவும் பாதிப்பேர் கோழைகளாகவும் இருந்தால், வீரர்கள் அப்பொழுது கோழைகளைத் துன்புறுத்திக் கொண்டிருப்பர். எல்லோரும் வீரர்களாகத் திகழ்வராயின் எப்போதும் சண்டையிட்டுக்கொண்டிருப்பர். ஆனல் நாம்அனைவரும் கோழைகளாக இருந்தால் சச்சரவின்றி வாழ்கின்றோம்.'' மேலே உள்ள கூற்றை நோக்குங்கால் நாம் அனைவரும் கோழைகளாக இருந்தால் நல்லது என்று தெரியும். இக்கூற்று ஜான்ஸன் கூறியது ஆகும். அப்பொழுதுதான் ஓரளவுக்குச் சமாதானம் நிலவும் என்று துணிந்து கூறலாம். மக்களுக்குள் ஒருவருக்கொருவர், வீரஉணர்ச்சியும் இல்லாமல் நன்கு பழகமுடியும். இன்றைய சமுதாயத்தினை என்றும் வளர்க்கச் செய்து உலகம் உன்னத நிலையை எய்துவதற்குப் பாடுபடுதல் என்பது ஒவ்

வொரு நாட்டுப் பெருந்தலைவர்கட்குக்கடமையாக அமைதல்வேண்டும்.

உலக அமைதியைக் காத்து மக்கள் பெரிதும் இன்புற்று வாழ்ந்து வாழ்க்கையின் எல்லையை நன்னிலையில் அடைதல் வேண்டும் என்பதை ஒவ்வொரு தலைவரும் முதற்கண் உணர்தல் வேண்டும். அவர்கட்கு இன்றியமையாதது முதலில் தன்னுட்டுக் கண்காணிப்பிலே யல்லாமல் உலகப் பெருநோக்குக் கொள்ளுதல் வேண்டும். அவர் முதலில் தன்னலம் தீர்ந்தவராகக் கொள்ளுதல் வேண்டும். இங்ஙனம் இக்கொள்கையை ஒவ்வொரு பெருநாடும் சிறுநாடும் கொண்டு செயலாற்றுங்கால் மக்களுக்கு அவர்கள் செய்த இத்தொண்டு என்றும் பரந்து நிலவும் என்பதில் ஐயமில்லை. புலவன் ஒருவன் கூற்றினை இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டில் நாம் மெய்ப்பித்துக் காட்டலாம். அன்று அவன் பாட்டிற்கு இன்று விளக்கம் காட்டலாம். "யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்" என்றார் கணியன் பூங்குன்றனர். இக்கவிஞனது உள்ளம் எவ்வளவு திறம்படக் கூறுகின்றது என்பதை நாம் உற்றுநோக்குதல் வேண்டும். உலகம் ஓர் குடும்பமாகப் பாவித்தான் அக்குடும்பம் பலநாடுகளைக் கொண்டது அந்நாட்டிலுள்ளோர் சுற்றத்தினராவர். குடும்பம் சீர்குலையாமல் இருந்து நன்கு செழித்தோங்க வேண்டுமானல் ஒருவரின் சொற்கேட்டு அதன்படி இயங்கவேண்டும். அஃதே போன்று பலநாடுகள் சேர்ந்த குடும்பமானது வளம் பெற வேண்டுமானல் முதற்கண் நாடுகள் பூசலை வெறுத்துப் புகழ் தரும் செயலில் ஈடுபட்டு, ஐக்கிய நாட்டு அவையின்படி அமைதல் வேண்டும்.

"தோன்றுக புகழொடு" என்ற வள்ளுவரின் வாக்கை இன்னும் சில நாடுகள் புரிந்து கொள்ளவில்லை. அவர்கள் இவ்வாறு ஒழுகி ஆக்கவேலைகளில் ஈடுபட்டு அழிவுதரத்தக்க செயலை அறவே ஒழித்து, வாழ்ந்தால் உலகத்தில் ஒருவித பூசலும் ஏற்படாது. உலக அமைதி நன்கு காக்கப்பெறும். உலகத்தில் சிக்கல்கள் உள்ளது சகஜந்தான். ஆனல் சிக்கறுப்பது மிகவும் இன்றியமையாததுதான். இன்று தலைவர்கள் கூடும் அவையில் தத்தம் நாட்டிற்கு முதலிடம் அளித்து தவுகின்றனர். அதனல் யாதுபயன். இது தன்னலக் காரர்களின் செய்கையாகும்.

இத்தகைய முட்டுக்கட்டைக்குக்காரணம் மனிதனிடங்காணும் போரியல்பும், அவனது ஆற்றலை உலக முற்போக்கில் செலுத்தாமையுந்தான். சிலர் தான்பிறந்தது முதற்கொண்டு இறக்கும் தருவாயில் கூடப் போர்க்கோலம் பூண்டு இறக்கின்றனர். அந்தோ பரிதாபம் அவர்கள் இவ்வுலகில் எதற்காகப் பிறக்கின்றனர் என்பது ஆராய்ச்சிக்குரியது. இவர்களின் செய்கை காட்டு வனந்திரங்களில் திரியும் மிருகங்களைப் போலுள்ளது. யானை மிகவும் பெரிய மரங்களைக்கூட பெயர்த்தெறியும் தன்மையுடையதல்லவா? எனினும் நாம் அடக்கி நம் வேலைகளில் ஈடுபடுத்துகிறோம். அஃதேபோன்று மனிதனிடங் காணும் போர்க்கோலத்தை நல்வழியில் செலுத்த நாம் முயற்சி செய்தல் வேண்டும். போரிட்டு வெல்லும் எதிரிகள் இருவரும் மனிதர்கள்தான் என்பதை அவர்கள் மறந்துவிடுகின்றனர். அவ்வாறு வென்றவன் வெற்றிக்கொடி ஏந்தி ஆனந்தமாக வாழுங்காலத்து, மறுபக்கம் தோற்றவன் தனது வஞ்சம் தீர்க்கும் செயலில் ஈடுபட்டிருப்பான். அவன் ஆயுதங்களை அதன் பொருட்டு ஆயிரக்கணக்காகக் குவிக்கின்றான். இவையன்றோ உலகுக்கு அபாயம் விளைவிக்கும் கருவிகள் என்பதை அவன் மறந்து விடுகின்றான்.

எல்லையற்ற நாட்டுப்பற்று உலகாளும் பேராசை, நிறபேதக் கருத்துக்கள், வஞ்சம் தீர்க்கும் செயல்கள் இவைகளின் அடிப்படையில்தான் இன்று எழும் பிரச்னைகள் உள்ளன. ஐக்கிய நாட்டு அவையில் இவை பற்றித்தான் என்றும் பேசப்படுகின்றது. பல நாட்டுக்கல்வி கற்பிக்கும் திட்டங்களில் சிறுவர் சிறுமியர்களுக்கு இவற்றின் அவசியத்தைப் பற்றி முதற்கண் போதித்தல் வேண்டும். நாளைக்கு இவர்கள்தான் உலகை ஆளப் போகின்றவர்கள். இந்தில் வளையாமற் போனல் நாளைக்கு இவர்கள் போர் முரசும் தாங்க விரும்புவர் என்பதில் ஐயமில்லை.

உலகத்தின் முற்போக்குக்கு விருப்புடையவராகவும், எல்லா விஷயங்களையும் பெருந்தன்மையுடன் நோக்குபவராகவும் தன்னாட்டுக் கருத்திற்கு முதலிடம் அமைக்காமல் வாழும் தலைவர்களை ஐக்கிய நாட்டு அவையில் இடம்பெறச்செய்தல் வேண்டும் திரை மறைவில் கூக்குரலிடும் தலைவர்களை உடனடியாக விலக்குதல் வேண்டும். சமீபத்தில் நடந்த சூயஸ்கால்வாய்ப் பிரச்னை உலக மக்களின் பீதியை நிறைய கிளப்பி விட்டது. அதன் பொருட்டு மூன்றாவது பெரும்போர் நேருமோ என்று கலங்குவதற்குக் காரணமாக அமைந்தது. தம் நாடு வலிமை மிக்க நாடு என்று வல்லரசு என்ற பட்டம் படைத்த நாடுகள் பகற் கனவு காண்கின்றார்கள். எனினும் அவர்களின் செயல் தோல்வியின் அடிப்படையில் அமைந்தன.

மேற்கூறிய கருத்துக்களை ஒரு வழிப்படுத்த முடியாது என்று சிலர் கருதுகின்றனர் எனினும் நாம் எல்லோரும் ஒருங்கமைந்து தம்தம் நாட்டு அமைதியைவிட உலக ஒற்றுமையில் பெரிதும் தலைப்பட்டு இனிப் போரே இல்லை! என்ற நிலையை உண்டாக்கப் பாடுபடுவோமாக!

புத்துலகம் காண்போம்

by

ச. சிவகுமாரன், புகுமுக வகுப்பு 'B' பிரிவு

ஒரு நாட்டின் சமுதாய அமைப்பும், பொருளாதார அமைப்பும், அரசியல் அமைப்பும் அமைந்திருக்கும் விதமே அந்த நாட்டின் சிறப்பிற்கும், சிறப்பின்மைக்கும் காரணமாகும் அரசும் பொருளும் சிறக்க அமைந்த நாடே சமுதாய அமைப்பிலும் சிறப்புற்று விளங்கும். தென்னாட்டின் கடந்தகால அரசியல் பொருளாதாரச் சமுதாய நிலைமைகளோடு இன்றைய நிலையை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது தென்னாட்டின் கடந்த காலச் சிறப்பும், இன்றைய சிறப்பின்மையும் தெற்றென விளங்கும்.

மாற்றார்க்குப் பணியாத மாண்பும். தமிழ் மதிக்கும் தகைமையும், தோற்றவரை மதிக்கும்—மன்னிக்கும் ஏற்றமும் கொண்டு இலங்கியவர்கள் தென்னாட்டரசர்கள். அறிவும், ஆற்றலும், பண்பும் அமையப் பெற்ற அமைச்சர்களைக் கொண்டு இயங்கி வந்தது தென்னாட்டு அரசு. தென்னக அரசு மூன்றாகப் பிரிந்து முறையாக ஒழுகிவந்தது. இமயம் வரை சென்று எதிர்த்தவரை வென்று புகழ்சூழ நின்று புலிபொறித்த திருமாவளவனும், சங்கம் வைத்துத் தங்கத் தமிழ் வளர்த்த தென்பாண்டி மன்னர்களும், கனகவிசயரின் கயமைத் தன்மையை அவர்கட்கு உணர்த்த அவர்கள் தலையில் கல்லேற்றிக் கொணர்ந்த செங்குட்டுவனும் தென்னாட்டின் அரசியல் சிறப்பினைத் தெற்றென விளக்குபவர்களாகத் திகழ்கின்றனர்.

முத்தும், மலைநாட்டுச் சொத்தாம் தந்தமும் முல்லைநிகர் வெண்பட்டும் அணிமணியும் முத்தமிழ்க் கொல்லையிலிருந்து எகிப்திற்கும் யவனத்திற்கும்ஏற்றுமதியாயின. கிரேக்கத்துப் பேரழகிகள் விரும்பி முடித்தனர் மீனவர் நாட்டு முத்துக்களை இவ்வாறாகக் கடல் கடந்து வாணிபம் செய்தனர் தென்னகத்து வணிகர். இருநிதியும் வருநிதியும் பெற்றுப் பெருவாழ்வு வாழ்ந்தனர். கோழியை ஓட்டக் காதிலணியும் குழையை எடுத்து வீசினர் தமிழ் மகளிர். மாசறு பொன்னும், மணியும் முத்தும் கொண்டு மகளிர் பேரழகு பெற்றுத் திகழ்ந்தனர். தென்னாட்டின் பண்டைப் பொருளாதாரச் சிறப்பு இவற்றால் விளங்குகிறது.

கொற்றவனேயாயினும் குற்றங்களைக் கண்டால் சற்றும் அஞ்சாது தெற்றென உரைக்கும் ஆற்றல் புலவர்கட்கு இருந்தது. வசதியும் வளப்பமும் பெற்றுக் குடிமக்கள் வாழ்ந்து வந்தனர். ஊராளுங் கழகங்கள் அமைத்துக் குடிமக்களுடைய தேவைகள் நிறைவேற்றப்பட்டன. ஒழுங்குமுறை வளர்க்கப்பட்டது. ஆண்டை, அடிமை என்றும் பிறப்பினால் உயர்ந்தவர், தாழ்ந்தவர் என்றும் பாகுபாடு இன்றிச் சமுதாயம் அமைந்திருந்தது. பண்டைத்தமிழகத்தின் சமுதாயச் சிறப்பு இவற்றால் தெளிவுறுகிறது.

இடைக்காலத்திலோ, வெள்ளையர்களுடைய வருகையினாலே தன்னரசு இழந்த தென்னகம் வெள்ளையருடைய சுரண்டலுக்கு உள்ளாகிப் பொருளாதார நிலையிலுந் தாழ்ந்து அரசும் பொருளும் அற்றதனாலே சமுதாயச் சிறப்புமற்று நலிந்து போயிற்று.

மாற்றாருடைய ஆட்சிக்கடங்கி வாழ்ந்து மாற்றார் மொழியே பயின்று மாற்றாருடைய மொழியே ஆட்சி மொழியாக இருக்க வேண்டும் என்று வாதிடுகின்ற அளவிற்குத் தமிழர்கள் தன்மானமற்று வாழ்கின்றனர் இன்று. "கொற்றம் யார் கையிலிருந்தாலென்?" என்கின்ற அளவு இழிந்த மனோபாவம் கொண்டோராகக் குட்டக்குட்டக் குனிபவராக இருக்கும் தென்னவர் அரசியற்சிறப்பு இழந்து இருக்கின்றனர்.

உணவுக்கு ஏங்கி உடுக்க உடைக்கலைந்து உறங்கவும் இடமின்றி அலைகின்றனர் தென்னவர். தொழில் தேடியலைந்து தொல்லைக்குள்ளாகிச் சிங்களத்திற்கும், மலேயாவிற்கும் கூலிகளாகச் சென்று வாடுகின்றனர் தமிழர்கள். தென்னவர்களுடைய பொருளாதார நிலைமை மிகவும் தாழ்வு பெற்றிருக்கின்றது. வாழ்க்கைத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்து கொள்ள முடியாது தவிக்கின்றனர்.

முதலாளி, தொழிலாளி என்றும் ஆண்டை, அடிமை என்றும் செல்வர், ஏழை என்றும் பிறப்பினுல் உயர்ந்தவர் தாழ்ந்தவர் என்றும் பிரிக்கப்பட்டுத் தமிழ்ச் சமுதாயம் தாழ்ந்து கிடக்கின்றது. தென்னவர் நாயென நலிந்து கிடக்கின்றனர்.

அன்ரெருநாள் பொருளாதாரச் சிறப்பும், சமுதாயச் சிறப்பும், அரசியற் சிறப்பும் பெற்று வடவர் செருக்கழித்து இமயத்தில் கொடிபொறித்து இறுமாந்து கிடந்த தமிழ்க்குலம்— காவிரியும், வட பெண்ணையும் தென்பெண்ணையும்கோதாவரியும் பாய்ந்தோடிச் செழித்த தமிழ் மண்ணிற் பொன்விளைத்த மாத்தமிழர் இனம்—கலையும் கல்வியும் தேர்ந்து இயலும், இசையும், கூத்தும் வளர்த்து இலக்கியமும் இலக்கணமும் கண்ட தமிழ்மரபு இன்று சிறப்பற்றுப் பெருமையற்றுக் கிடப்பதான நிலையை மாற்றி மீட்டும் தென்னவர் பெருமை பெறச் செய்ய வேண்டும்.

பிறநாட்டுப் பேரறிஞர் சாத்திரங்களைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்தும் புது நூல்கள் பல இயற்றியும் தம்மை வளர்த்து நல்லரசாம் தென்னரசு கண்டு இரும்பும், நிலக்கரியும், அலுமினியமும், மின்சாரமும் கொண்டு தொழிற்சாலைகளை அமைத்துச் சமுதாய, அரசியல், பொருளாதாரச் சீர்திருத்தம் பெற்ற புத்துலகம் காண்போம் என்று உறுதி செய்வோம்!

"சமூக சேவை"

by

P. A சிட்டுச்சாமி, IV B A IV-B

நீல நிற வானத்திலே நீந்தி, தண்ணொளியைத் தரணி மாந்தரனைவருக்கும் அள்ளித் தந்து ஆனந்த மூட்டும் வெண்ணிலவு, மல்லிகையும் முல்லையும் சந்தனமும் சண்பகமும், அல்லியும் அரளியும் கொள்ளை கொள்ளையாய்க்த விந்து கிடக்கும் மலர்க்காடு, அகல் விளக்கேற்றும் அந்தி நேரத்தில் மறையப் போகும் பரிதி தன் பொன்னிறக் கதிர்க் கற்றைகளைப் பரப்ப, தென்றல் தளர்நடை போட அலையோசை அதற்கேற்ப இசை இயக்க உள்ளத்திற்கு உவகை யூட்டும் போதின் வெண்மணற்பரப்பு-இன்னோரன்ன இயற்கைச் செல்வங்கள் எல்லோருக்கும் எப்போதும் சொந்தம். அறிஞன், அசடன், பணக்காரன், பாமரன், எளியவன், வலியவன் என்ற எந்த வேறுபாடும் இல்லாது தங்கள் நெறியினின்று தவறாது ஒழுகுபவைகள். இத்தகைய நல்லிலக்கணம் வாய்க்கப்பெற்றுப் பணியுமாம் என்றும் பெருமை என்ற பண்பாட்டின் பொருளாய் அமைந்து, கங்குல் பகல் கருதாது காலம் நேரம் எண்ணுதுயார் எவர் என்று சிந்தனை செய்யாது, பிறர் நலமே தன் நலமாய்க் கருதி, இன்னா செய்தார்க்கும் இனியவே செய்யும் குணக்குன்றாய் விளங்கித் தாயகத்துக்குச் செய்யும் சேவையே உண்மையான சமூக சேவையாகும்.

பொருள் வைத்து இழக்க இழக்க மேன்மேலும் விருப்பத்தை வளர்க்கும் சூதாட்டம்போல, மக்களுக்குத் தொண்டாற்ற முனைந்துவிட்டால் பிறகு அதனின்றும் விலகி வருவது முடியாத தொன்று தொட்டனைத் தூறும் மணற்கேணி போல் சேவை செய்யவேண்டும் என்ற ஆசை நெஞ்சத்தினின்று ஓயாது ஒழியாது சுரந்து கொண்டேயிருக்கும். படிப்பறிவில்லாப் பாமரனோடு பழகும் போது அவனது கள்ளமற்ற உள்ளமும் வெகுளித்தன்மையும் உண்மையிலேயே எவரையும் கவரும் வன்மையுடையன. ஏழை எளியவர்களோடு அவர்களது அன்றாட வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளில் கலந்து தோளோடு தோள் சேர்த்து நமது உழைப்பு எனும் பெரும் ஊதியத்தை அவர்களுக்கு அன்பளிப்பாகக் கொடுக்கும் போது மக்கள் மழலைச் சொல்லினும் மகிழ்ச்சிப் பெருக்கெடுத்தோடும். தாழ்ந்தவன் உயர்ந்தவன் என்ற சாதி வேறுபாடு, இந்துமதம், சைவமதம், வைணவமதம் (இதில் வடகலை தென்கலை) கிறித்துவமதம், புத்தமதம் இன்னோரன்ன சமய மாறுபாடு, பணக்காரன், பரம ஏழை என்ற பொருளாதாரப் பாகுபாடு மலிந்து கிடக்கும் மக்களோடு பழகி, அறிவுரையும் அறிவுரையும் பல நிகழ்த்திப் படிப்பிலார் நிறைந்த குடித்தனம், நரம்பின் துடிப்பிலார் நிறைந்த சுடுகாடு என்பதை உணர்த்தி, சாதி, சமய வேறுபாடு களைந்து, ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும் என்ற பண்பட்ட மொழியின் அடிப்படையிலே அவர்களை நிறுத்திக் காணும் காட்சி உண்மையிலேயே கிடைப்பதற்கரிய காட்சியாகும்.

மேல் நாடுகள், அணுக்குண்டுகளும் ஜலவாயுக் குண்டுகளும் கண்டு பிடித்து அவனியை ஆக்கவும் அழிக்கவும் ஆற்றல் அடைந்து வரும் இருபதாம் நூற்றாண்டிலே நாம் 'கிராம முன்னேற்றம், கிராம முன்னேற்றம் என்று முழக்கம் செய்து வரும் பெரும் முயற்சியும் செய்து கொண்டு வருகிறோம். ஆச்சார்ய வினோபாபாவே ஆற்றி வரும் தொண்டு அனைவரும் அறிந்ததே. அரசியலாரும் பெருந்தொகை கிராமமுன்னேற்றத்திற்காகச் செலவு செய்து வருகிறார்கள் சமூக நலத்திற்காகவும், ஏழை எளியவர்களுக்கு வீடு கட்டிதரவும், தொழில்வளம்

பெறவும், வாழ்க் கைத்தரம் உயரவும், கல்வியறிவு பெறவும் புதிய சாலைகள் அமைக்கவும், வேலையில்லாத் திண்டாட்டத்தைப் போக்கவும் முதல் ஐந்தாண்டுத்திட்டத்தில் ரூ 547 கோடியும், இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத்திட்டத்தில் ரூ 945 கோடியும் கருணைபொருந்திய அரசியலார் ஒதுக்கியுள்ளனர். சேரி ஒழிப்புத் திட்டத்திற்காகச் சமீபத்தில் பெருந் தொகை ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. அது பின் வருமாறு:-

ஆந்திரா	7	திட்டம்	ரூ.	34,08,285
பம்பாய்	11	,,	,,	2,06,83538
மைசூர்	17	,,	,,	20,71 600
சென்னை	10	,,	,,	27,42,770
மேற்குவங்காளம்	3	,,	,,	719,36,055
கேரளம்	20	,,	,,	36,60,042

இவை தவிர தேசிய அபிவிருத்தித் திட்டம், சமூக நலத்திட்டம், காதி அபிவிருத்தித் திட்டம் போன்ற பல திட்டங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளன. விவசாய முன்னேற்றம், கைத்தொழில் வளர்ச்சி, குடிசைத் தொழில் புனரமைப்பு, நூற்பு இயக்க வளர்ச்சி, வேலையில்லாத் திண்டாட்ட ஒழிப்பு, பொருளாதார முன்னேற்றம் முதலியன மேற்சொன்ன இயக்கங்களின் முக்கிய குறிக்கோளாகும்.

கல்வியறிவு இல்லாது அறிவுக்கண் இழந்து பொருள் இல்லாது வறுமையால் வாடி வாழ்வு இழந்து கொண்டிருக்கும் மக்களை முன்னேற்ற இது மட்டும் போதுமா என்றால் கண்டிப்பாகப் போதாது. பொதுமக்களின் ஆதரவும் ஒத்துழைப்பும் வேண்டும் தீட்டிய திட்டங்கள் வெற்றி பெற. பட்டம் பெற்ற படிப்பாளிகளும், செல்வம் கொழித்த சீமான்களும் கிராம முன்னேற்றத்திற்காகப் பாடுபட முன்வருவார்களேயானல் நம் நாட்டில் 'இல்லை' எனும் இதயத்தைச் சுட்டெரிக்கும் சுடுசொல்லே இல்லாது மறைந்தொழியும். கல்வி எனும் கார் மழையும்: செல்வம் எனும் உரமும் இல்லாது காய்ந்து கிடக்கும் மக்களாகிய நிலத்தில் அறிஞர்கள் அறிவு மழை பெய்ய, செல்வந்தர் செல்வ உரம் ஊட்டி ஒத்துழைப்பு என்ற நெல்மணியைப் பயிரிட்டால் நம் நாட்டில் வறுமைப் பிணியினின்றும் தப்பி மக்கள் மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்வார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை.

இந்நாட்டின் வருங்கால வரலாற்றின் நன்மை தீமைகளுக்குக் காரணமாக இருக்கப்போகின்ற இன்றைய மாணவ சமூகம் சமூக சேவையில் பெரும் பங்கு எடுத்துக் கொள்கிறது. இன்னும் அதிகமாகப் பங்கெடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். அவர்கள் சேரிகளைச் சுத்தப்படுத்தவும் கல்வியறிவு புகட்டவும், மருத்துவ நிலயங்களில் நோயாளிகளுக்கு உதவவும், புதுமுறை விவசாயத்தில் புகுத்தவும், வீடு இல்லாதோருக்கு வீடு கட்டித்தரவும், புதிய சாலைகளும் சோலைகளும் அமைக்கவும் தாங்களாகவே முன் வந்து பெரும் ஆர்வத்துடனும், 'யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர் என்ற பரந்தமனப்பான்மையோடும் மாணவர்கள் சேவை செய்யவேண்டும். ஓய்ந்த நேரத்தை உபயோகமற்ற வழிகளில் கழிப்பதைவிடச் சமூக சேவை செய்தால் தம் நாட்டிற்கும் தாயகத்து மக்களுக்கும் சேவைசெய்ததாகிவிடும் நம் நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்குப் பெருந் துணையாகப் பேராயுதமாகத் திகழ்வது சமூக சேவை.

"அரசியலார் கணக்குப்படி 1955-ஆம் வருடம் முடியமொத்தம் 900 முகாம்கள் நடத்தப் பெற்று அதில் 10000 மாணவர்களுக்குமேல் பங்கு கொண்டுள்ளார்கள். பாரத் சேவக சமாஜம் 500-க்கு மேற்பட்ட இளைஞர் முகாம் ஏற்படுத்தி அவற்றில் 40000-க்கு மேற்பட்டவர்களைப் பங்கு கொள்ளுமாறு செய்துள்ளது. 118000 பேர் கொண்ட நமது தேசீய மாணவர் இன்று நம் நாட்டில் ஆற்றிவரும் சேவை புகழ்வதற்கு அரியதாகும். நாட்டின் நலத்திலே நாட்டம் கொண்டு மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்தவும், பண்பாட்டை வளர்க்கவும் பொருளாதார வளம் பெறவும், கல்வியறிவு பெறவும், நோயற்ற வாழ்வு வாழவும் மாணவ சமூகம் செய்துவரும் சேவை சுதந்தர இந்தியப் பெரும் கண்டத்தின் நிர்மாண வேலைக்கு இன்றியமையாததாகும். ஆகவே மாணவசமூகமே வம்மின்! வந்து சேவை செய்மின் !!

———

வதுவை இலக்கியம்

by

" முத்து நிலா " IV CL. I-B

ஓடிய ரயிலில் உட்கார்ந்தேன்.
வாடிய மாலை வளர்ந்திரவானுள்.
வானில் மிதந்திடும் வைரப் பொடித்துகள்;
கானும் மலையும் கடந்து பின்னேடும்.
என் பெருமூச்சும் இரயில் நெடுமூச்சும்

ஒன்றிக்கலந்த பின் ஓய்ந்ததென் நினைவு
நள்ளிரவாகியும் என் கண் வாரக்
கள்ளியாம் நித்திரைக் கன்னி, களிமகள்,
இயங்கிடும் ரயிலில் என்னுடனிருந்தோர்
மயங்கிடும் கண்களை மட்டுமேன் மூடினள்?

ஏனேமூடினள். என்னைக்கை விட்டனள்.
போனல் போகட்டும் என்றாங் கெண்ணி
துயிலிடைப் பட்டார் திருமுகம் நோக்கி
என் விழிச் சுழற்றி எற்றிட—ஆங்கு
நனையினைப் பிரித்து விழி படைத்தாலென

புனையா ஓவியம் போலொரு மங்கை
தன்னந்தனியே என்னெதிர்ப் புறத்தில்
கண் விழித்திருக்கக் கண்டேன்! கண்டதும்
போன நற்பொருளினைப் பெற்றதைப் போல
ஏனே எந்தன் இதயம் சிலிர்த்தது.

யான் பார்த்திடுமுன் எனையவள் பார்த்து,
தேன் வார்த்ததுபோல் தித்திக்கும் பார்வையை
வாங்கிடும் போக்கை வகையுறக் கண்டு
தேங்குமென் நெஞ்சில் தீராத் தீப்புனல்.
நித்திரைக் கடலில் நித்திலங் குளிக்கும்

அத்தனை பேரிடை அவளும் நானும்
கண்விழித்திருந்தோம்! காரிருள் போர்த்தி
மண்ணும் விண்ணும் மயங்கிக் கிடந்தன!
பேசாக் குழவியின் பூக்காம் போல
ஆசைக் குறிப்புடன் அணைத்தது தென்றல்!

வெற்பினும் உயர்ந்து விண்ணிலும் பரந்த
அற்புதம் ஏதோ அவளிடம் காணும்
விழைவொடு அன்னவள் விருந்திடும் எழிலை
குறைவுறப் பார்த்தேன்-கொடுந்திகைப் புற்றேன்!
அள்ளும் தமிழ்ப்பெண்ணவள் தான் அந்தோ!

வெள்ளுடைப் போர்த்த வோர் விதவையிலக்கியம்
'கலுக்'கெனச் சிரிக்கும் கைவளை துறந்தாள்;
சிலைத்திரள் கழுத்தில் சிறுநகை யிழந்தாள்;
போய்மலர் நெய்யொடு பொருந்தாக் கூர்தலும்,
மொய் நறுமஞ்சள் முழுகாத் தோற்றமும்,

கண்டேன்! ஆங்கவள் கண்கள் எங்கோ
வண்டுதேன் பருகும் வண்ண மாய்க்கண்டேன்
அழுதிடும் குழவி யருமுலைச் சுவைக்கும்
முழுநிலை அமைதி மொய்விழி சேர்த்துச்
சேர்ந்ததும், கண்ணீர் சொரிந்ததும் கண்டு,

அவள்விழிப் பட்டது யாதெனத் திரும்ப,
கவலுமென் நோக்கிலோர் காரிகைப் பட்டனள்;
நித்திரை செய்திடும் நிறையணி மகளவள்
உத்திரக் கழுத்தின் உயர்பொன் னிழையிடை

மஞ்சள் கயிற்றில் மணிபல கோர்த்துக்
கொஞ்சிக் கிடந்தது குங்கமத் தாலி.
தாலியறுத்தனள் பாலுடைப் பாவை.
வேலியிழந்தது விளையும் பொற் கொடி
கையறு நிலையில் கண்டேன் சிலையை;

வையகம் வெறுத்த வாள் விழிகண்டேன்.
என்னைப் பார்த்தவள் இருவி ழிதுடைத்து
முன்னம் போல முடித்தவப் போக்கில்
அத்தனை நேரமும் அவள்என் நினைவை
பத்திரம் செய்தநல் பவித்திரம் கண்டதும்,

அன்பும் இரக்கமும் அருள்மனப் பரிவும்
ஒன்று பட்டுருகி உருக்கின ஒப்புற,
எழுந்ததென் நெஞ்சில் இன்ப வேதனை!
எழுந்தது காதல்! எழுந்தது வாழ்க்கை!
பெண் மனங்கெட்டு என் மனந் தேற

எண்ணிச் சிலிர்த்த தென் இளந்துடிப்பிதயம்.
நிலவினைத் தழுவ நீள்திரை வீசிக்
குடலையும் கடலெனக் குழையுமவ் வேளை,
ஓடிய ரயிலாங்குடை வழி யொன்றைக்
கூடிய நிலையில் கொஞ்சம் நின்றதும்

கண்மணி எழுந்தாள். கதவினைத் திறந்து
என்னையும் பாராதிறங் கவும் இமைப்பில்
பறந்தவள் பூக்கரம் பற்றினேன். நின்றவள்
மறங்கெடப் பார்த்தாள்! மான்விழி! மௌனம்!
நின்றிட்ட ரயில்பின் நிலை பெயர்ந்தோடவும்

மின்தொட்டதென அவள் கையினை விட்டேன்.
விட்டதும் விம்மியழுதிடும் அவளைத்

தொட்டழைத் தெந்தன் திருவிடத் தமர்த்தி,
"யாருனை அடித்தார்? ஏன் அழுகின்றாய்?
காரணம் இன்றிக் கலங்குவதேன்?" என்று
இன்னுரை பரப்பிக் கண்ணீர் துடைத்து
தன்னந் தனியே வந்தாங் கிருளில்
யாரையும் பாரா திறங்கிடத் துணிந்த
காரணம் கேட்டதும் "கைம்பெண்" என்று
தனித்தொரு சொல்லைத் தந்தனள் விடையாம்.
பனித்தன மீண்டுமப் பானலங் கண்கள்.
ஆசைக் குமிழ்விட அவள்குழல் நீவிப்
பேசும் பொற்சிலை பேரெழில் நோக்கி.
"தூயவள் நான்" என்றொருமுறை கூறி
தூயவென் காதலைச் சம்மதித் தேற்று
நீயென் கைப்புலம் நின்றிடத் துணிந்தால்
தாய் மீதாணை! நான் உனை ஏற்பேன்,"
என்று என் இதயம் எண்ணித்துணிந்ததை
ஒன்றிய நினைவாய் உரைத்தேன். அவளோ
வியப்பும் திகைப்பும் வெட்டிட என்னைப்
பார்த்தனள். அதுவே பாதி விடைமொழி!
ஒரு வாறவளின் உள்ளுரை தெளிந்து
பரிபூரணமாய் பாவையை நோக்கி,
"பெற்றவர் பேசிய புதுமணப் பெண்கைப்
பற்றிடு முன்னம் பார்த்திடக் காலையில்
போனேன்! அவள்எனைப் புதுமணம் பரப்பும்
சோலைக் கழைப்பாள்; சிரிப்பேன்; ஆங்கென்
சம்மதம் கேட்பாள்; 'சரி' யென்றிசைப்பேன்;
என்றோராயிரம் எண்ணி முடித்தேன்.
அவளோ-என்னை அழைத்தெதிர் நிறுத்தி
துவளுந் தேமாந் தளிரெனத் துவண்டு
வீழ்ந்தடி பற்றி விழிநீர் பெருக்கி
வாழ்ந்திட என்னை வழிகேட்ட ழுவாள்.
"பெற்றவர்க் கொருமகள் பெருஞ்சீமாட்டி
சுற்றமொன்றில்லை; சொத்தெலாம் நுமக்கே
சேர்ந்திடும் என்றே சிந்தையிற் கொண்டு
நேர்ந்தனர் என்னை நுந்தையும் தாயும்.
எந்தனில் காதல் ஏழைக் குமரனும்
கந்தனுக் கென்பதைக் காட்டியும் கொள்கிலர்.
சிந்தனையுடை யோர் செய்தகுஞ் செயலோ?
நிந்தனையன்றோ நீ விருந் துணிந்தீர்?"
என்றவள் தேம்பி என்னடி கழுவவும்
பொன்றின எந்தன் புதுமணக் கனவுகள்
என்னலங் கருதிடும் எந்தையும் தாயும்
பொன்னலங் கருதியோ பித்தர் களாயினர்?
இதனினும் எனக் கோர் எரிசிதை யடுக்கி
அதனிடைப் படுகென ஆற்றிடலாமே?
மனமறியாமல் மாளிகை எழுப்பும்
இனியவென் கனவு இடிந்ததும் சரிதான்.
அரும்பிட இருந்தவென் அழியாக் காதல்
அரும்பிடு முன்னம் அழிந்ததும் நன்றே.
இவ்வா றெண்ணியும் என்மனந் தேற்றியும்
ஒவ்வா மணத்தின் கொடுநிலை ஓர்ந்தும்
தலைகுனிந்தந்தத் தங்கையைத் தூக்கி,
நிலைபெற நிறுத்தி நெடுங்கண் துடைத்து
"நீயென் தங்கை. நின்சீர் பரவ
தாயினும் இனிய தனிப்பெருந் தமையன்
நானுனக்"கென்றேன் நன்றெனக் கொண்டாள்.
வானொடு மீனாய் வாழ்கெனச் சொல்லி
வாழ்த்திய கையொடு வழி திரும்பிடும் நான்
ஈங்குனைக் கண்டேன். இளங்கைம் பெண்நீ
என்பதுந்தெரிந்தேன், என் மனம் ஏனோ
முன்பின் அறியா உன்னையே நாடும்.
நீயெனை ஏற்பின் நிறையுமென் வாழ்வு
போயினை யாயின் பொன்றுமென் காதல்.
எந்தையும் தாயும் ஏற்கினும் தள்ளினும்
நிந்தையோராயிரம் நிகழ்த்தித் துடிப்பினும்
எனக்கிந்த வாழ்வில் இழப்ப தொன்றில்லை.
நினையிழந்தாலோ நிறைப்ப தொன்றில்லை.
உன்னினும் எனக்கோர் உறுதுணையாரோ?
என்னதான் விடையோ?" என்றதும் அவளென்
வாய்விடும் மொழியை ஆய்வுறக் கேட்டு, பின்
"தூயவள் நான்" எனத் தேம்புவள்: பின்னும்
"சொல்லாத் திருமணம் சீர்குலைத் தென்னைக்
கொல்லவும், பெற்றோர் கொடுமொழி சொல்லவும்,
புல்லறிவாளர் பிழைபட நோக்கவும்,
நல்லவர் என்பார் நஞ்செனத் தள்ளவும்,
பொறுத்திட வொண்ணாப் பெருந்துயர் பெற்று,
வெறுத்திடும் பெற்றோர் வீட்டினை வெறுத்து,
எங்கோ செல்லுமுன் இறுதிப் பயணத்தில்
தங்களைக் கண்டதும் உள்ளம் தளரவும்,
நின்றிட்ட ரயிலில் என்சிரம் போக்கி
பொன்றிடப் போனேன்; போகேன்இனி; எனக்
கூறினள்;மகிழ்ந்தேன். குழைந்தனள்; களித்தேன்
பேறெலாம் பெற்ற தாய்ப் பூரித்தோம் ஆங்கென்

பண்டைய தமிழ் வீரமகளிர்

by

அ. ஈசுவரன் IV B.A. IV-B.

"ஈன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்குந் தன் மகனைச்
சான்றோனெனக்கேட்ட தாய்"

என்ற வள்ளுவர் வாக்குப்படி பண்டை வீரர்கள் வென்றிச் சிறப்புடன் வாழ உறுதுணை புரிந்தவர்கள் பண்டைய தமிழ் மகளிரேயாம். தம் மக்கள் களத்தில் பகைவர் அஞ்சும்படி சிங்கவேறு போன்று போர் செய்ய வேண்டும் என விழைந்தனர். அவ்வீர மகளிர் மகன் களத்தில்புறமுதுகுகாட்டிச்செல்லுவதை விட மடிவதே மேல் என்று எண்ணினர். "களத்தில் புறப்புண்பட்டு என் மகன் இறந்து கிடப்பானேயாகில் அவன் பாலுண்ட எனது மார்பகத்தை வாளால் அறுத்தெறிவேன்," என்ற வீரத்தினைக் கொண்ட அவர்கள் நாட்டிற்குப் பகைவரால் போர் ஏற்படின் பெரும் பங்கு கொள்ளுவர்.

தங்கள் நாட்டு வீரர் பகைவர் மேல் போருக்குச் சென்றிருப்பின் அவர்கள் வெற்றியுடன் வரும் வரையில் கலங்கி இருப்பர். "புலைய னெறிந்த

பூசற் றண்ணுமை ;
யேவ வினையர் தாய்வயிறு கரிப்ப"

என்னும் வீரம் கொண்டிருந்தனர். தம் நாட்டு வீரர் வென்றிச் சிறப்புடன் வரின் மகிழ்ந்து குரவைக் கூத்தாடி கொற்றவைக்கு வீரவணக்கம் செய்வர். போரில் தங்கள் கொழுநர்கள் விழுப்புண்ணுடன் இறந்தால் மட்டும் மகிழ்ந்து அவர்கள் உடலைத் தழுவி தாங்களும் வீர உலகம் எய்துவர். அல்லது நெருப்பில்வீழ்ந்துமடிவர். இத்தகைய "காதற் கணவனொடு கனையெரி மூழ்கும்; மாதர் மெல்லியல்" பினை என்னென்று சிறப்பித்துக் கூறுவது !

"வீடுணர்ந் தோர்க்கும் வியப்பாமா லிந்நின்ற
வாடாள் முதியாள் வயிற்றிடம்—கூடார்
பெரும்படை வெள்ள நெரிதரவும் போரா
இரும்புலி சேர்ந்த விடம்"

—ஒருதனிநிலை-வஞ்சிப்படலம்

என்றபடி வீடுணர்ந்தோர்க்கும் வியப்பைத் தருகிறது பண்டைய வீரமகளின் வயிற்றிடம். ஏனெனில் வெள்ளம் போன்ற படையினை கல்அணை போன்று அவனது மகன் ஒருவனே தடுத்தான் என்பதால் இத்தகைய புலிபோன்ற மக்களைப் பெற்றடுத்தனர் அவர்கள்.

மேலும் போரில் பாணிச்சியார் என்னும் மகளிர் வீரர்களின் மேம்பாட்டைக் கூறி ஆடிப்பாடி அவர்களை மகிழ்விப்பார்கள். வாளால் வாய்ப்புப் பெற்று விழுப்புண் மிக்க தங்கள் கணவனைக் கண்டு அவனது வெற்றியை அறிந்து மகிழ்ந்து கண்ணீர் சிந்துவர் போரில் தன் கொழுநன் பட்டு வீழ்ந்தால் மனைவி குடிப்பிறப்பு, நாணம் முதலியவைகளையும் பாராமல் களம் சென்று அவனைக் காண்பாள் என்பதை அறியுங்கால் பண்டைய மகளிர் வீரத்தினை எவ்வாறு ஓம்பினர் என்பதை அறியலாம். தங்கள் நாட்டின்கண் பகைவர் போர் தொடுப்பின் பண்டைய மகளிர் அதை அறிந்தவுடனேயே தங்கள் கொங்கையில் பாலுண்டு கொண்டிருக்கும் குழந்தையையும் பால் கொள்ளுவதை விடுத்து வெற்றி வாளினையும் பழங்கால வீரனது நடுகல்லையும் அக்குழந்தைகளுக்குக் காட்டி போருக்குசெல்லெனக் கூறுவார் களாம் இதனின்று அம்மகளிர் தங்கள் நாடுபகைவருக்கு அடிமை ஆகக்கூடாது என்பதை எவ்வாறு ஊன்றி எண்ணினர் என்பதை அறியலாம். பகைவர் தங்கள்

நாட்டிற்கு வரின் பண்டைய வீரமகளிருக்கு வெகுளி கொதித்து எழுந்தது. என்பதை,

“ வந்த படைநோனாள் வாயின் முலைபறித்து
வெந்திற லெஃக மிறைகொளீஇ—முந்தை
முதல்வர்கள் தான்காட்டி மூதின் மடவாள்
புதல்வனைச் செல் கென்றாள் போர்க்கு ”

என்னும் வாகைப் படலப் பாட்டினின்று அறியலாம்.

இம் முறையில் பண்டைத் தமிழ் வீர மகளிர் குழவிகளுக்குப் பால் உண்ணுங் காலே வீர உணர்ச்சியினை உடன் ஊட்டி வளர்த்து வீரர் ஆக்கினர். அவர்களின் அந்த வளர்ப்பே குழந்தைகளைப் பெரு வீரர்களாக்கி நாட்டையும் குடிப்பண்பையும் தமிழ் நாகரீகத்தையும் காத்தது.

“ தருமமும் ஈதேயாந் தானமும் ஈதாம்
கருமமும் காணுங்கால் ஈதாம்—செருமுனையின்
கோள்வாள் மறவர் தலைதுமிப்ப என்மகன்
வாள்வாய் முயங்கப் பெறின் ”

என்று அவர்கள் எண்ணினர் அதன் படியே தங்குழவிகளைப் போற்றி வளர்த்தனர். பண்டைய வீரமகளிரது இத்தகைய மனப்பண்பே பண்டைய நாளில் வீரர்கள் ஆண்மையுடன் திகழ்ந்ததற்குத் தலையாய காரணம் ஆகும். எனவே வாளேந்தி க்களம் சென்று வாகை சூடிய வீரர்களின் வெற்றிகள் வீர மகளிருக்கே உரித்தாகும்.

97605

அந்தக் குரல்...............

by

T. K. வரதன் IV B. A. IV-A

கதிரவன் மறையும் நேரம். புள்ளினங்கள் தங்களுடைய குஞ்சுகளுக்குத்தேவையான ஆகாரத்தை எடுத்துக்கொண்டு, தங்கள் கூட்டுக்குத் திரும்பும் நேரம். ராஜதானிக் கல்லூரியின் கடிகாரம் ஐந்து என்று தன் இரு கரங்களால் காட்டி மக்களின் போக்கை எண்ணிப் பெருமூச்சு விட்டது போலும்.

"சின்னச்சின்ன வீடு கட்டி சிங்கார வீடு கட்டி" என்ற பாட்டினை என் உதடுகள் அசைத்தவண்ணம் அன்றொரு நாள் கடற்கரையில் உட்கார்ந்திருந்தேன் அங்கே ஒரு சில கட்டுமரங்கள் கரையை நோக்கி வந்து கொண்டு இருந்தன. கட்டுமரம் கரையை அடைந்தவுடன் மக்கள் அதை சூழ்ந்து கொண்டு பலவினோத மீன்களைக் காணக் கூடினர். என் உள்ளம் அங்கே குழுமிக் கும்மாளமடிக்கும் பல சிறுவர்களின் போக்கிலே திரிந்தது சிறிய மண் வீட்டினைக் கட்டவும் அது அலையின் கரங்களால் அழிய வேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடு இருந்து அவ்வாறு வராதது கண்டு, காலால் அவ்வீட்டினை கலைப்பதை என் உள்ளம் நாடிற்று. இத்தருணத்தில் என்னருகில் இருந்து பெரியவர் "சீச்சி" என்ன இம்மாதிரி பைத்தியக்காரர்களைச் சுட்டுப்பொசுக்க வேண்டும்" என்று அலுத்துக் கொண்டேகண்ணைத் துடைத்தார். ஏனெனில் அங்கு வந்து ஒரு பயித்தியக்கார வாலிபன் அவர் கண்களில் மண்ணை வீசி இறைத்துக்கொண்டே சென்றான். மேலும் அப்பெரியவர் என்னைப் பார்த்து ஏன் ஸார், இப்பயித்தியக்காரர்களைப் போக்க இந்த அரசாங்கம் ஏதாவது நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்" என்று கூறி அப்பயித்தியக்காரனை அடிக்கும் பொருட்டு எழுந்தார். நான் அவரை என் ஆவேசத்தில் தடுத்து "சற்றுப்பொறுங்கள் என்று கூறி" இந்தப் பயித்தியக்காரன் உமது கண்ணில் மாத்திரம் அல்ல என் மனதிலேயே மண்ணைப் போட்டு விட்டான் என்றேன். அவரும்சென்றுவிட்டான். ஆனால் என் எள்ளம் மட்டும் ஐந்து வருடங்களுக்குப் பின்னால் சென்றது.

ஆம். இதே பயித்தியக்காரன் என்னை அறியாதது போல் விழிக்கிறான். ஆனால் இவன் என் உயிர் நண்பன் சேகர். நானும் சேகரும் இதே ராஜதானிக் கல்லூரியிலே, படித்த காலம் அது. கோடை விடுமுறை. அதுவும் அன்று ஞாயிற்றுக் கிழமை. என் நண்பன் சேகரை என் விடுதி அறையில் காணாது, கடற்கரையில் காணலாம் என்று அங்கே சென்றேன். அங்கு கண்ட காட்சி என்னைத் திடுக்கிட வைத்தது. ஆம். சேகரும், பானுவும் காதல் கீதத்தை இனிமையாகப் பாடிக் கொண்டு இருந்தனர். அவ்விருவரும் ஒருவரையொருவர் காதலிப்பதைக் கண்டு என் உள்ளம் மட்டில்லா மகிழ்ச்சி அடையலாயிற்று. பானுவும் எங்களுடன் படிக்கும் மாணவி. ஏழைதான் ஆனால் அழகி. பணமில்லை. ஆனால் பண்பு இருந்தது. பெரிய இடத்து அருகதையில்லை. ஆனால் அன்பு இருந்தது. சகஜமாகப் பேசும் திறன் இருந்தது. ஆனால் அந்த பொந்துகளில் திரியும் ஈன மனப்பான்மை இல்லை. மோட்டார் வண்டியில்லை அவளுக்கு; மேன்மையானதொரு பண்பு, அடக்கம், முகத்தில் ஒரு கவர்ச்சி மேலும் தமிழ் நாட்டுப் பெண்ணுக்குள்ள எல்லா குணங்களும் ஒருங்கே குடிகொண்டிருந்தது அவளுடைய முகத்தில்.

சேகர் ஒரு தேனீ. பல மலர்களை ருசிக்கவேண்டும் என்ற எண்ணமும், மரத்துக்கு மரம் தாவும் மந்தியின் குணத்தையும் கொண்டவன். படிப்பு முடிந்தது, அவரவர்கள் தங்கள் ஊர் செல்லும்

காலம். பானு அனாதை எங்கு செல்வாள்? தான் நம்பிய காதலனும், தன்னைக் காணாது இருந்த நிலையில். சேகர் அந்த சமயத்தில் அதே கல்லூரியில் படிக்கும் மற்றொரு மாணவியை காதலிக்கும் நோக்கத்தில் ஈடுபட்டிருந்தான். நான் அவனுக்குப் பலமுறை எடுத்துக் கூறியிருக்கிறேன். "டேய், நீ செய்வது தவறு; முறையல்ல. நீ மற்றொரு பெண் உன்னை முறைத்துப் பார்த்தால், அவள் என்னை காதலிக்கின்றாள் என்று இன்றைய கால மாணவர்கள் நினைக்கும் மனப்பான்மை உடையவன். உன்னை மனமாற காதலிக்கும் பானுவைக் கைவிடாதே" என்று பல முறை அடித்துக் கூறியுள்ளேன். கேட்டானா அவன்.

இதற்கிடையில் தண்ணியபுரம் என்ற ஒரு கிராமத்தில் ஒரு பள்ளியில் ஒரு படித்த பெண் தேவை என்ற விளம்பரத்தைக் கண்ட பானு, தனக்கு இம்மாதிரி ஒரு சந்தர்ப்பம்தான் ஆறுதல் அளிக்கும் என்று நினைத்தாள் போலும். ஆம் சென்றுவிட்டாள் பானு 500 மைல்களுக்கு அப்பால். பலதடவை தனது உள்ளத்தை மையின் மூலம் கடிதத்தால் தெரிவித்தாள். கடிதத்திற்குப் பதில் • போட சேகருக்கு நேரமில்லை போலும். ஆம் அவன் புது மோகத்தில் திளைத்து, தன்னை மறந்து, குடித்து காமப்பித்தனாக இருந்த சமயம் அது. நானும், அவனும் தங்கியிருந்த ஒட்டலின் முதலாளி ஒரு நாள் என்னிடம் வந்து " ஏன் ஸார்: உங்கள் நண்பர் ஒரு மாதிரியான ஜாலி மனிதரோ ஒரே குடிநாத்தம் போங்க. இரவு 12 மணிக்கு வருகிறாரே. நீங்கள் கொஞ்சம் சொல்லக்கூடாது." என்றார். என்ன செய்வேன். பல முறை சொல்லியாயிற்று. ஒரு நாள் அவனை அடிக்கவும் துணிந்துவிட்டேன். அதன் காரணமாக இரு கண்ணாடித் தம்ளர் உடைந்து விட்டது. பல நாள் முகம் கொடுத்துப் பேசாமலிருந்தோம்.

அன்று சனிக்கிழமை. கடிகாரம் தனது கரங்களால் 2 என்று காட்ட. இரு தரம் மூச்சுவிட்டது. "ஸார் தந்தி" என்று கேட்டு ஓடி வாங்கினேன். 'பானு டேஞ்சர், உடனே புறப்படவும்' என்று இக்கிராமத்தின் பள்ளித் தலைமை ஆசிரியை இடித்து இருந்தாள். நண்பன் அன்று வந்தவுடன் அவனது உள்ளம் உருகும்படியாக எடுத்துரைத்தேன். 'போய் உன் காதலியைப் பார்! கண்ணியமான முறையிலே, தமிழ் முறை தவறாது காதல் செய்த அவ்வுத்தமியை காணச்செல். உளுத்த இதயம் படைத்த மனிதப் பிண்டமே, உன்னையே நம்பியுள்ள ஒரு சிறு உயிரை காணச் செல்" என்று என்னை அறியாது கதறிக் கண்ணீர் வடித்தேன். சேகர் உள்ளம் கனிந்தது உடனே அடுத்த ரயிலில் புறப்பட்டான்.

தண்ணியபுரத்தில், மிகவும் சிரமப்பட்டு அவன் பானுவின் வீட்டினைக் கண்டடைந்தான். சேகர் வீட்டைக்குழுமியிருந்த கும்பலை போகச்சொல்லிவிட்டு வீட்டினுள் சென்றான். பானு நித்திரையாயிருப்பது போலக் காணப்பட்டாள். சேகரின் உத்தமக் காதலி பேசவில்லை. சேகர் அந்த அறையைச் சுற்றி கண்ணோட்டம் விட்டான். ஒரு இயேசு படமும், ஒரு வாலிபன் படமும் இருந்தது. அந்த வாலிபன்படம் வேறு ஒருவரும் இல்லை. சேகர் படம் தான்.

"பானு" என்று கூறி ஓடிப் போய் அவளை எடுத்துத் தன் மடியில் வைத்துக் கொண்டான். "அத்தான் உங்கள் மடியில்....... என்னை .... படுக்க ...." என்று கூறி முடிக்காது திணறித் திணறி மூச்சு விட்டாள்." எங்கு............ வராமல் இருந்து விடுவீர்........" அதற்கு மேல் அவளால் பேச முடியவில்லை." பானு நீ இப்படிப் பேசக்கூடாது. இதோ பார் நான் பழைய சேகர் அல்ல. புதியவன். ஆம் புதியவன் உன் உடம்பை என்ன பண்ணுகிறது" என்று கூறி அவள் தலையை வருடினான்." ஒன்றும் இல்லை ....நெஞ்.......சை வலிக்கிறது. என்று ஒரு வார்த்தையாகக்கூறிய பானு தன் இரு கரங்களையும் நீட்டி சேகரின் கன்னத்தை தொட்டாள் மறுநிமிடமே தன் மீது இருந்த மலர் கரங்கள் துவண்டு செல்வதைக்கண்ட சேகர், பயத்துடன் பானுவை உற்றுப் பார்த்தான். "ஐயோ, பானு........இறந்துவிட்டாயா.... பானு" என்று அலறினான். ஆனால் அவன் அலறலைப் பானு கேட்கவில்லை.

அவள் சென்று விட்டாள் மீளா உலகிற்கு. நிமிர்ந்த சேகர் அவள் தலைமாட்டிலிருந்த கடிதத்தை கண்டான் அதை பிரித்து படித்தான்;

அன்புள்ள காதலருக்கு, பானுவின் இறுதிக்கடிதம்,

பலமுறை நான் போட்ட கடிதத்திற்கு பதில் போடாது இருந்ததின் காரணம் புரியவில்லை, தங்கள் நண்பன் பாபுவின் மூலமாக தங்கள் போக்கை அறிந்தேன். உங்கள் உள்ளத்தில் மற்றொரு மங்கை இடம் பெறலாம். ஆனால் என் உள்ளத்தில் என் அன்புச் சேகரைத் தவிர மற்றவருக்கு இடமில்லை. அன்பினால் பிணைக்கப்பட்ட நான் இன்று அவ்வன்பினைப் பெறாது செல்லுகிறேன். என் இறுதி வணக்கம்.

இப்படிக்குத் தங்கள் அன்பைப்
பெறாத அபாக்கியவதி,

பானு

கடிதத்தை மேலும் மேலும் படித்தான் சேகர். அந்த அறையே தலைகீழாக சுழல்வது போல் தோன்றிற்று. அறையை அலங்கரித்த இயேசு மகானின் படம், உலகின் கண் தோன்றிய உத்தமர்களின் முதன்மையானவரும், 'உன் அயலானையும் உன்னைப் போல் நேசி' என்ற பொன்வாக்கினைக் கூறின அந்த அன்பு தெய்வம் அவனை நோக்கி 'வாழ்க்கையின் பாதையில் நீ வழுக்கி விழுந்தாய் என்று இடித்துரைப்பது தோன்றியது சேகருக்கு. மேலும் மேலும் கடிதத்தைப் படித்தான். திடீரெனப் பயங்கர சிரிப்பு வந்தது. அன்று முதல் அவன் இதேகடற்கரையில் உலவி வருகிறான்: பயித்தியக்கார உருவுடன், நைந்த இதயத்துடன்.

இராஜதானிக் கல்லூரியின் கடிகாரம் காட்ட, நேரம் அதிகமாகி விட்டதைக் கண்டு வீட்டிற்குசெல்லக் கிளம்பினேன் அருகிலேயாருமில்லை ஆனால்சற்று தொலைவில் 'பானு, பானு ஓடாதே, நான் உண்மையாகவே காதலிக்கிறேன் பழைய சேகரல்ல. புதியவன்' என்ற சோகக் குரல் கேட்டது. என்னையும் அறியாது என் கண்களில் நீர் மல்கியது.

திருக்குறளின் உவமைத்திறம்

by

S. சேஷாசலம், IV B.A., I-B

" பாலெல்லாம் நல்லாவின் பாலாமோ! பாரிலுள்ள
நூலெல்லாம் வள்ளுவர் செய் நூலாமோ ?"

தமிழ் மொழி அமிழ்தினும் இனியது என்பர். அமிழ்தினைப்பற்றி இலக்கியங்களில் கூறக்கேட்டோமேயொழிய காணவோ, உண்ணவோ அது கிடைக்கப்பெறவில்லை. பாலும் தெளிதேனும் முக்கனியொடு கருப்பஞ்சாறும் கலந்ததொரு தீம்பண்டம் எவ்வாறு இனிக்குமோ, அதுபோன்று தமிழும் இனிக்கும். இத்தகைய தமிழ் பேசப்பட்ட நாடாகிய நம் நாடு தொன்று தொட்டே நாகரீகம் தனியுடையதாக விளங்கிற்று. கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு எத்தனையோ ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் 'யுவான்சுவாங்' போன்ற மேலைநாட்டு வரலாற்று ஆசிரியர்களும் நம் நாட்டின் சிறப்பைப் பற்றி திறம்படக் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்கள். மக்கள் நாகரீகம் தனி உடையவர்கள் என்பதற்கு அவர்களிடம் வழங்கும் மொழி நூல்களே சான்றாகும். அந்நூல்களில் ஒன்று நம் தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவனர் இயற்றிய திருக்குறள் ஆகும். ஏன்! நம் நாட்டில் மட்டுமா? உலகினில் ஏனைய நாடுகளிலும் கூட அந்நூல் அவரவர் மொழியில் பெயர்த்து எழுதப்பட்ட ஒரு நூலாகும். பாரதியார்,

" வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக்கே தந்து
வான் புகழ்க் கொண்ட தமிழ்நாடு "

என்று கூறிப்போந்தார். கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பனும் திருக்குறளிலிருந்து இராமாயணத்திற்கு 'ஒரு அகப்பை மொண்டு கொண்டான்' என்று கூறும் பழைய மொழியும் ஒன்று உண்டு. அப்படிப்பட்ட ஒரு நூலைப்பற்றிப் பல்லாற்றானும் புகழ்படப் பேசலாம். அவற்றையெல்லாம் எடுத்துக்கூற ஒருநா, ஒரு நாளன்று பல ஆண்டு, பேசப்போதாது. ஆகவே, ஒருமுகத்தான் ஒரு சில குறிப்புக்களே வரையலாம். அக்கட்டுரையில் தலைப்பில் காட்டியபடி அந்த நூலிலுள்ள பல அணிகளும் உவமைகளின் திறம் ஒரு சிறிது காட்டப்படும்; இங்கு உவமை என்றால் எடுத்துக்காட்டு உவமை உள்பட பல் வகை உவமைகளும் கொள்ளுதல் வேண்டும். எடுத்த எடுப்பிலேயே எடுத்துக்காட்டு உவமையைத் தமது முதற் குறளில் காட்டுகின்றார். அஃதாவது,

" அகர முதலெழுத்தெலா மாதி
பகவன் முதற்றே யுலகு " என்பது

இக்குறள் வழி, காணாத கடவுளின் உண்மையை வெகு எளிதாகக் காட்டியிருக்கின்றார். நாம் எல்லோரும் சிறு பருவத்திலேயே கற்கும் எழுத்துக்களைக் கொண்டே அவ்வுண்மையைச் சாதிக்கின்றார். யாங்ஙனம் எல்லா எழுத்துக்களும் அகரத்தை முதலாக உடையனவோ ஆங்ஙனமே உலகமும் முழுமுதற் கடவுளை முதலாக உடையது என்பது இக்குறளின் பொருள். நம்மிடை நாளும் உயிர்போன்ற மறவாத நிலையிலுள்ள ஒன்றாகிய எழுத்தினைக் கொண்டே உவமை காட்டி முழுமுதற் பொருளின் உண்மையை நன்றாக விளக்கிக் காட்டுகின்றார். வெகு எளிதாக உணரக்கூடிய நிலையில் அப்பரம் பொருளின் தத்துவத்தை உணர்த்துகின்றார்.

குறளில் முதல் அதிகாரத்தில் கடவுளைப் பற்றிப்பேசிய வள்ளுவர் பல சமயங்கள் குறிக்கும் பெயரால் அவரை அமைக்காது அவருடைய குணங்களைக் கூறியே போகின்றார். சமயங்கள் பலவாயினும் பரம்பொருள் ஒன்றேயன்றோ! ஆகவே. குணங்களாலேயே கூறிப் போந்தார் வள்ளுவர்.

அடுத்தபடி

கூத்தாட் டவைக்குழாத் தற்றேபெருஞ்செல்வம்,
போக்கு மதுவிளிந் தற்று''

செல்வம் சேருங்காலத்து பல்லாற்று னும் வந்து சேர்ந்து அது ஒழியுங் காலத்து ஒரு சேர ஒழியும் என்று கூறு கின்றார். இக்குறள், நயமும் பொருத்த மும் கொண்டு காணப்படுகின்றது. கூத் தாட்டிடத்து மக்கள் முதலில் கூடுங் காலத்துச் சிறிது சிறிதாகக் துண்டு துண்டாக வந்துகூடி, திரண்டு இருந்து விட்டு ஆட்டம்கலையும் காலத்துப் பொம் மென புற்றீசல்போல் ஒரு சேரக்கிளம்பி விடுகின்றார்கள். அதுபோன்றே செல்வ மும் ஆகும். இவ்வளவு பொருத்தமுடன் கூறுவது வள்ளுவருக்கேதான் வாய்க் கும்.

இனி, உயிருக்கும் உடம்பிற்கும் உள்ள தொடர்பினைக் கூறும்வகையில் அமைந்த குறட்பாக்கள் கீழ்க்காண்பன.

"குடம்பை தனித் தொழியப் புள்பறந்தற்றே
யுடம்போ டுயிரிடை நட்பு"

"புக்கி லமைந்தின்று கொல்லோ வுடம்பினுட்
டுச்சி லிருந்த உயிர்க்கு."

இவ்விரண்டு குறட்களாலும் உயிர் வேறு, உடம்பு வேறு என்று சொல்லுத லல்லாது உயிர் அவ்வுடம்பினுள் ஒரு சிறிது காலம் தங்கியிருந்து, பிறகு அகன்று விடுகின்ற தன்மையை நல்ல பொருத்தமான உவமைகளைக்கொண்டு வள்ளுவர் உணர்த்துகின்றார்.

இவற்றுள் இரண்டாம் குறளில் தீவினை யின் பயனாய உடம்பின் பிணிகளால் உண்டாகும் துன்பங்களிடையே உயிர் சிறிது காலம் தங்கியிருந்து அத்துன்பங் களை அனுபவித்துப் போகின்றது என் கிற தத்துவம் நிலைநாட்டப் படுகின்றது. முதற்குறளில் குடம்பை என்பதற்கு முட்டை என்றும் கூடு என்றும் கொண்டு உயிருக்கும் உடம்பிற்கும் உள்ள தொடர்பு நிலையில்லாததென்றும் சிறிது காலத்ததே என்றும் காட்டப்படுகின் றது.

அடுத்து. விருந்தினரது மனநிலை நுண் ணியதானது. விருந்திடுபவன் முகந் திரிந்து பார்த்தாலோ, கடுஞ்சொல் கூறினாலோ; விருந்துண்பவன் மனம் குழையும்; அதுவும் ஒரு நொடிக்குள் வருந்திப் பாழ்படும் என்னும் கருத்திற்கு அனிச்சம்பூவை உவமம் காட்டுகின்றார். இப்பூமுகர்ந்த அளவிலேயே வாடிவிடும். அதுபோல், முகக்கடுமை. சொற்கடுமை ஏற்படின் விருந்தினரின் மனம் நொடிக், குள் குழையும். நுண்மைக்கேற்ற நுண்மை உவமையில் காணக்கிடக்கின்றது. இத் துணை நுட்பமாக உவமை பொருந்த வைத் துக் காட்டிய குறள்,

"மோப்பக் குழையு மனிச்ச முகந்திரிந்து
நோக்கக் குழையும் விருந்து" என்பது

இனியசொல் கூறாது இன்னாச்சொல் கூறுவது இனிய பழத்தைத் தின்னு வதை விட்டு காயைப் பரபரக்கக் கவர்ந்து போலாகும். இவ்வாறு செய் வது பேதமையன்றோ! இதனை வற் புறுத்தி இடித்தாற் போன்று இருக்கின் றது. வள்ளுவர் தம் பின்வரும் குறள்.

"இனிய வுளவாக வின்னாதகூறல்
கனியிருப்பக் காய்கவர்ந் தற்று"

இக்குறளில், நாம் நாள்தோறும் பழ கும் பொருட்களின் உதவி கொண்டே உவமைகூறி உண்மைகளை நம் மனத்தில் பசுமரத்தாணிபோல் பதிய வைக்கின்றார் பொய்யாமொழிப் புலவர்.

'அடக்கம் ஆயிரம் பொன் தரும்' என் பதைக் கற்றிருக்கின்றோம். நம் புலன் களை மனம் போனவாறு விட்டுவிடாது அடக்கி ஆள்வதே சிறப்புடையதாகும் வாழ்க்கையில் வேண்டற்பாலதும் அதுவே. இதைப் பற்றி உவமை கூறும் வள்ளுவர், ஐம்புலன்களையும் அடக்குவ தற்கு எடுத்துக்கொள்ளும் பொருள் யாதெனில், நம் அனைவருக்கும் தெரிந்த ஆமை. ஆமைக்கும் ஐந்து உறுப்புக்கள் உண்டு. அது அச்சங் கொள்ளுங் காலத் துத் தனது ஓட்டு உடம்பாகிய வீட்டுக் குள் தன் நான்கு கால்களும் ஒரு தலை

யும் ஆகிய ஐந்தையும் இழுத்துக்கொள்ளுகின்றது. இது வேடிக்கையாகவும் உண்மை சிறந்ததாகவும் காணப்படுகின்றது குறள் பின்வருமாறு :—

"ஒருமையு ளாமைபோ லைந்தடக்க லாற்றி
னெழுமையு மேமாப் புடைத்து

இவற்ருல்: வள்ளுவர் கையாளும் உவமைகள் மிகைபடாமலும். கூறவந்த குறளின் கருத்தினை நன்கு மனத்தில் பதியும்படியாகவும் அமைந்திருக்கின்றன என்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் விளங்கும். அந்த உவமைகளும் சொல்லளவில் சிறியனவேயாயினும் ஆழமுடையனவாக இருக்கின்றன, உவமைக்காக எடுத்துக்கொள்ளும் பொருட்களும் நம்மிடையே காணப்படும் பழக்கமான பொருட்களாகவே இருக்கின்றன. ஆனல் அவைகளை உவமைகளாகப் பயன்படுத்துங்கால் பொருளுக்கு ஏற்றனவாய்ச் சிறப்புற்று விளங்குகின்றன. எனவே அவரது உவமைகள் பொருள் நயமும், கருத்தழகும் கொண்டு எளிதில் உணரக்கூடியனவாயும் சீரிய ஒப்புமைகள் வாய்ந்தனவாயும், பயில்வோருக்குப் பயனையும் இன்பத்தினையும் கொடுப்பனவாயும் அமைந்திருக்கின்றன. வள்ளுவரின் திருக்குறளை நாம் நாளும் நவையற ஓதி நலமுறுவோமாக!

ஓங்குக தமிழ்! வளர்க வள்ளுவ நாடு!

పెద్దన వరూధిని

by

K. S. LAKSHMINARASIMHA RAO, IV CLASS.

అల్లసాని పెద్దన కృష్ణదేవరాయని ఆస్థానకవులలో ముఖ్యుడు. అతడు భోగి యై, వైభవోన్నతులతో తుల తూగుచుండె నని తెలియుచున్నది. పెద్దన్న రచనములలో నొకటి యగుమనుచరిత్రకు ఆంధ్రవాఙ్మయములో ప్రత్యేకస్థానము కలదు. అతని యుద్దేశములో పద్యము లల్లుట యన ఏదియో నోటికి వచ్చినది చెప్పుట కాదనియు, పదములు మనస్సౌఖ్యమునుండియు చెలమనుండియు పొంగి పొరలుచు వచ్చుజలమువలె నైసర్గికముగ నుప్పతిల్లి మృదుమధురముగా నుండవలె ననియు నాతని యుద్దేశము. అందుచేత నేకదా 'అల్లసానివాని అల్లిక జిగి బిగి' యనునానుడి పుట్టినది. ఈతనికవిత్వమందు తెనుగుమాటల తీయందనము, తేలికమాటలలో నిమిడింపబడిన భావగాంభీర్యమును కలవు. అందుచేతనే కదా శ్రీకృష్ణదేవరాయలంతటివాడు ఎదురైనచో తన మదకరీంద్రము డిగ్గి కేలూత యొసగి ఎక్కించుకొని గౌరవ మిచ్చుచుండెడివాడు. ఆంధ్రకవితాపితామహు డను బిరుదు పొందిన ఈమహాకవికి పట్టినది బంగారు చేయగల విద్య తెలియునేమో!

పెద్దనార్యుని కీర్తి యంతయు మనుచరిత్రము మీదనే ఆధారపడి యున్నది. ఈతడు రచించిన హరికథా సారమనుగ్రంథ మిప్పుడు లభ్య మగుట లేదు. ఆముక్తమాల్యద ను ఈ కవియే వ్రాసె నని కొందరివాదన. అల్లసాని పెద్దనామాత్యుడు మనుచరిత్ర యితివృత్తమును మార్కండేయ పురాణమునుండి గ్రహించెను. ఈ యితివృత్తము ముఖ్యముగా పెద్దనార్యుని అల్లిక జిగిబిగికి అనుకూలమైనదని కృష్ణదేవరాయలే చెప్పియున్నారు. మనుచరిత్ర కేవలము ఆంధ్రీకరణము కాక కొంచె మెచ్చుతక్కువగ స్వతంత్రరచన మనియే చెప్పవచ్చును. పెద్దనార్యుడు వాగ్రచనాచాతుర్యము కలవాడు గాన మృదుమధుర శైలితోను, స్వాభావికాలంకారముతోడను కావ్యము నతిసుందరముగ జేసినాడు.

పెద్దన లోకస్వభావమునకు సరిపోవుసంవిధానముతో నయ్యై పాత్రముల నెలకొల్పి యౌచితి కెందును భంగము రాకుండ చేసినా డని వేటూరి ప్రభాకరశాస్త్రిగారు చెప్పి యున్నారు. పెద్దన చిత్రించిన యేపాత్రమును తీసికొన్నను పైసత్యము తెలియును. మనుచరిత్రలో ఎక్కువగా శృంగారరసమే కన్పట్టుచున్నది. పెద్దన శృంగార వర్ణనమందు మేటిదిట్ట యనిపించుకొన్నాడు. ఈ మహాకవి చిత్రించినపాత్రములలో వరూధినిపాత్ర నిరుపమానమై యొప్పుచున్నది. కొందరు పెద్దన వరూధినీ పక్షపాతి యని కూడ నందురు. పైమాటను మన మొప్పుకొనక పోయినను మొత్తమునకు వరూధిని అల్లసానివాని అల్లారుముద్దుపాత్ర యని మాత్రము గ్రహింపవలెను. పెద్దన తనభావములను వరూధిని నోటితో పలికించుచున్నాడు. స్త్రీపురుషుల శారీరక సౌందర్య వర్ణనములో నీతని కున్నచాపల్యము మరి యెవ్వరికిని లే దనియే చెప్పవచ్చును. వరూధిని జీవన్మూర్తి! చిత్రకారుడు చిత్రించిన రమణీయస్త్రీచిత్రము!

వరూధిని గంధర్వస్త్రీ. దివ్యవేశ్యాంగన. అప్సరస యని ప్రవరుడే యొప్పుకొనుచున్నాడు. వరూధిని కన్యక. నిష్కల్మష మైనప్రేమ గలది. లేనిప్రేమ నటించుట లేదు. వరూధిని భావోద్దేశము కలది. ఆమెకు సౌందర్యపిపాస మిక్కుటము-అందులకే ప్రవరునిసౌందర్యము చూచి యచ్చెరు వందినది. ఇంకను తనివి చెందక యాతనినే ప్రేమించినది. వరూధినీప్రవరుల సందర్శనమును కవి యద్భుతముగ వర్ణించెను. వరూధిని 'అబ్బురపాటుతోడ నయనాంబుజముల్ వికసింప కాంతి పెల్లుబ్బి కనీనికల్ వికసితోత్పలపంక్తులఁ గ్రుమ్మరింపఁగా, గుబ్బ మెఱుంగుఁ జన్గవ గగుర్పొడువన్' ప్రవరునిఁ గాంచినది. నయనాంబుజముల్ వికసింప నధరామరున్ చూచి సిగ్గుచే నొక్క 'పోకనునుబోదియన్', జేరెను. భూసురుని చూచినతోడనే వెన్నవలె కరగిపోయినది.

క. పంకజముఖి కప్పుడు మై
నంకురితము లయ్యెఁ బులక లావిష్కృతమీ
నాంకానలసూచకధూ
మాంకురములుఁ బోలె మఱియు నతనిఁ జూడన్.

చిఱుచెమ్మట గ్రమ్మెను. వేశ్యాంగన కుచిత మైనకళలందు వరూధిని నిపుణ. ఆమెకు హావభావము లున్నవిగాని ప్రాగల్భ్యము లేదు. ప్రవరుని చక్కదనమునకు ముగ్ధ యై 'అహా ఈతడు నన్ను గైకొన్నచో మన్మథ సుఖముల నిరాటంకముగా ననుభవింపవచ్చునుగదా' యనుకొన్నది. సౌందర్యమున, సుర, గరుడ, ఉరగ, నర, ఖేచర, కిన్నర, సిద్ధ, సాధ్య, చారణ, గంధర్వులలో నెవ్వరును ప్రవరునకు సరిపోలరు. ఇట్టి రూపవంతుని

చూచి వరూధిని ముగ్ధ యైన దనుటలో నాశ్చర్య మేమున్నది! ప్రవరుడు వరూధినిని చూచి

'ఎవ్వతె వీవు భీతహరిణేక్షణ !
యొంటిఁ జరించె దోట లే
కివ్వనభూమి భూసురుఁడ నేఁ
బ్రవరాఖ్యుఁడఁ ద్రోవ తప్పితిన్
గ్రొవ్వున నిన్న గాగ్రమునకున్
జనుదెంచి పురంబుఁ జేర నిం
కెవ్విధిఁ గాంతుఁ దెల్పఁ గదవే
తెరు వెద్ది శుభంబు నీ కగున్.'

అని యడిగినాడు. దానికి వరూధిని 'ఇంతలు కన్నులుండ తెరు వెవ్వరి వేడెదు భూసురేంద్ర' అని పైకి ప్రత్యుత్తర మిచ్చినది కాని ఎదలో ఏదో కోరికయామెకు కల్గెను. అందుచేత నే

క. భూసుర కైతవ కుసుమశ
రాసన ! మా యింటి విందవైతివి గైకొ
మ్మా సముదంచన్మణిభవ
నాసీనత సేదదేఱి యాతిథ్యంబున్.

అని ప్రవరుని పిలిచినది. ప్రవరుడు 'మీ యింటికి వచ్చిన నొకటి రాకున్న నొకటి కాదు. ప్రీతియే చాలును. నే నూరికి పోవలెను. త్రోవ చూపి నన్ను పంపుము' అని వేడెను. వరూధిని యెన్ని చెప్పినను ప్రవరుని మనస్సు మారలేదు. ఇక నాప లేక పోయినది. 'నిక్కము దాఁప నేల ధరణీసురనందన యింక నీపయిన్ జిక్కె మనంబు' అని తన కోర్కెను బట్ట బయలు చేసినది. అందులకు ప్రవరుడు 'అగ్ని దూలు సమ స్తధర్మములుఁ దొయ్యలి నేఁ డిలు సేరకుండినన్' అనెను.

ఎన్ని భవంబులన్ గలుగు
నిక్షుశరాసనసాయకవ్యథా
ఖిన్నత వాడి వత్తలయి కేలఁ గ
పోలము లూది చూపులన్
విన్నఁదనంబు దోఁప గను
వేఁదురునన్ బయిగాలి సోఁకినన్
వెన్నవలెన్ గరంగునలివేణులఁ
గౌఁగిటఁ జేర్చుభాగ్యముల్.

అన్నది. వరూధిని ఎంత చెప్పినను ప్రవరుని మనస్సు తిరుగ లేదు. వరూధిని వాక్చాతుర్య మమోఘము. ఆమె గడుసుదనము మాటలలో కాన్పించుచున్నది.

ఎందే డెందము కందళించు
రహిచే నేకాగ్రతన్ నిర్వృతిన్
జెందున్ గుంభగతప్రదీప
కళికాశ్రీ దోఁప నెం దెందుఁ బో
కెందే నింద్రియముల్ సుఖంబుఁ
గను నాయింపే పరబ్రహ్మ 'మా
నందో బ్రహ్మ' యటన్నఁ
బ్రాఁజదువు నంతర్బుద్ధి నూహింపుమా.

అన్నది వరూధిని. దీనినిబట్టి వరూధిని వేదముల నభ్యసించిన దనియు తెలియుచున్నది. ఆమె న్యాయవాది వలె తూచినట్లు మాటలాడుచున్నది. కామశాస్త్రము నంతయు చదివి యున్నది. ఆమె పాండిత్యమును ప్రవరుడుకూడ ప్రశంసించివాడు. ప్రవరుడు ఏకపత్నీవ్రతుడు. పరస్త్రీలను కన్నెత్తి చూడడు. తుచ్ఛసుఖములు 'మీసాలపై తేనియ' లని ఈతని యభిప్రాయము. ప్రవరుని వశపఱుచుకొన వరూధిని పన్నిన పన్నాగము లన్నియు బూడిదలో పోసినపన్నీ రైనది. పొంగి పొరలివచ్చు ప్రేమ నాపుకొన లేక వరూధిని ప్రవరుని 'పాలిండ్లు పొంగారఁ బైయంచుల్ మోవఁగఁ' గౌఁగిలించుకొన్నది. ప్రవరుడు 'హా శ్రీహరీ' యని యామె 'యంసద్వయం బంటి' త్రోసి పుచ్చెను. పాపపరిహారముగ ప్రవరుడు సంధ్య వార్చినాడు. పాప మా వనజగంధి యాయస్త్రము కూడ నాతని వజ్రహృదయమున దగిలి మొక్కపోయినది. వరూధిని కేమి చేయుటకును పాలుపోలేదు. ఆమె యొద్ద గల మన్మథాస్త్రము లన్నియు వృధా యయ్యెను. ఆమెకు శరీరసౌఖ్యమే పరమావధి. కాని యాతనికి శరీరసౌఖ్య మేహ్యము. కాన వారిద్దరికి పొత్తు కుదురుట యసాధ్యము. ఇంక నేమియు జేయలేక స్త్రీసహజ మగునిందాగోపణమును, గయ్యాళితనమును చూపి కసి దీర్చుకొననెంచి పొంగి పొరలుచున్న దుఃఖముతో 'పాటున కింతు లోర్తురె కృపారహితాత్మక ! నీవు త్రోవ నిచ్చోట భవన్నఖాంకురము సోఁకె గనుంగొనుము' అన్నది. 'ఇచ్చోట'—ఎచ్చోట? చన్కట్టు పైన. ఈ మాటలు విన్న ప్రవరునికి మాత్ర మొడలు పులకరించ లేదు. ప్రవరుడు అగ్ని దేవతను స్తుతించి వరూధినిని తప్పించుకొని యిల్లు చేరెను.

వరూధిని తీరనివిరహవేదనను అనుభవించుచుండెను. ప్రియునితో సౌఖ్య మందని యాడుదాని చక్కదనము, యౌవనము, ప్రాణము నిష్ప్రయోజనము లని వగచినది. మన్మథుని విరహమునకుఁ దాళలేక చంద్రునిఁ బట్టుకొని యేడ్చురతీదేవివలె వరూధిని విలపించినది.

చ. తరుణి ననన్యకాంత నతిదారుణపుష్పశిలీముఖవ్యథా
భరవివశాంగి నంగభవుబారికి నగ్గము సేసి క్రూరుఁడై
యరిగె మహీసురాధముఁ డహంకృతితో నని రోష
భీషణ
స్ఫురణ వహించెనో యన నభోమణి దాల్చెఁ గషాయ
దీధితిన్.

ప్రవరుడు కఠినుడు. అధమబ్రాహ్మణుడు.

వరూధిని విరహమునకు ప్రకృతి సయితము కన్నీరు వెట్టెను. ప్రవరుని పాషాణహృదయత్వమునకు సూర్యు డెఱ్ఱగా అయినాడు. ఇంత యేల? పెద్దన సైత మామె వేదన గమనించి ప్రవరుని క్రూరు డనియు అహంకార యుతు డనియు చెప్పి కసి తీర్చుకొన్నాడు. సూర్యు డస్తమించెను. చంద్రు డుదయించెను. విరహిణియైన వరూధినికి చంద్రుని చూడగనే విరహ వేదన మరింత పెరిగెను. కవి తన యుద్దేశమును చంద్రవర్ణనమున 'ప్రకృతి నచ్చుండైన గూటమివంక వచ్చువికృతిఁ మగ్నుండుగా నేర్చునే' యని చెప్పుచున్నాడు. వరూధిని విరహ వేదన పడలేక ఆత్మహత్య చేసికొన యత్నించినది. 'శరీర మాద్యం ఖలు ధర్మసాధన' మన్నటుల ఏకార్యమునైనను సాధింపగల దేహము నెడ గనికరింపవలె ననియు, నాత్మహత్య వల దనియు ఆమె చెలులు వారించిరి.

చావలేక బ్రతుకలేక యున్న వరూధిని చంద్రుని మన్మథుని తూలనాడుచున్నది. మన్మథా!

జడ నొకయింత లేని నెఱచక్కఁ
　　　దనంబుల నెల్లఁ గూర్పఁగాఁ
బోడ వయినట్టి ధన్యుఁడవు
　　　భోగివి పూవిలుకాఁడ విట్టి నీ
వెడపక నిష్ఠురత్వమున కెట్లల
　　　వాటుగఁ జేసి తక్కటా!
పడఁతులమీఁద నేయ
　　　రతిపయ్యెదకుఁ నను వైనచేతులఁ.

అని తూలనాడినది. పెద్దన పదప్రయోగ మమోఘము. 'ఇందునిభాస్య వాడనగ నింద్రుడో చంద్రుడో యాయుపేంద్రుడో' యని చెలు లామెకు ప్రవరునిపై ద్వేషము పుట్టించుటకు యత్నించినను నామె ప్రవరునే తలపోయుచుండెను. తన ప్రియుని పొందలేని యామె శరీర సౌఖ్యములను త్యజించుటచే కుషిక్కంచి పోయెను.

ఆమె ప్రవరునికొఱ కేడ్చుచు జావవలసినదేనా? ఇంక నా కాముకురాలి యవస్థ నెట్లు పాపవలసియున్నది. పెద్దన కామెపై జాలి కలిగినది. అందులకే యాతడు మాయాప్రవరుని సృష్టించి మాయాప్రవరు డగు గంధర్వుని, వరూధినిని సంతృప్తి పరచుటయే గాక తాను గూడ సంతృప్తి నంది మనలను గూడ సంతృప్తులనుగా చేసెను. మాయాప్రవరునకు వరూధినిపై ప్రేమ గలదు గాని వరూధినికి మాయాప్రవరుని (గంధర్వుని)పై ప్రేమ లేదు. ఇచ్చట రసము * రసాభాస మయినది.

చెలికత్తె లందరు నుద్యానవనములోని తామర కొలనులో జలక్రీడ చేయుచు వరూధినిని రమ్మని పిలచిరి. ఆమె జలక్రీడ చేయక గతమును దలచుకొని దుఃఖించుచు గట్టుపై కూర్చుండి యుండెను. అప్పు డామె-

ఆనితంబవిలంబికాలాహికల్ప
ఘనకచగ్రంథి నచటిభృంగముల కసిత
దీధితులు వడ్డి కొసఁగుచు దేవపూజ
విరులు చిదిమెడికపటభూసురునిఁ' గనియెను.

ఆమాయాప్రవరుని ప్రవరు డనియే నమ్మి సంతోష బాష్పములను రాల్చెను. లేచి యాతనియొద్దకు పోవ ప్రయత్నించెను. అడుగులు తడబడ జొచ్చెను. మాటలాడ ప్రయత్నింపగా కన్నుల నీరు గ్రమ్మెను. చివర కెట్లో తన విరహ వేదన నతనికి తెలియజెప్పెను. 'తలిదండ్రు లెట్లున్నారో? కులకాంత యెట్లున్నదో?' అను పెద్ద తహతహచే మనసు గొల్పుకున్నది. ప్రేమతో నిను గౌగిట జేర్చుకొనుభాగ్య మాయింద్రున కైన కలుగదు' అని వరూధినిని ప్రవరు డూరడించెను. మరియు నాత డామెను మరల నెన్నడు విడనాడ నని బాస చేసెను. 'నీ వెట్లు చెప్పితట్లు సేయంగల దాన నని' యామెయు బాస చేసినది. చెలికత్తెలు గేలి చేసినను వరూధిని వారిని లెక్క సేయలేదు. దీనివలన నామెకు ప్రవరునియందు గల గాఢానురాగము దెలియవచ్చుచున్నది. ఇతర వ్యాపారములు మాని వరూధినీ మాయాప్రవరు లిద్దరు సురతవ్యాపారమునందు వర్తించుచు కాలము గడపిరి. కొన్నాళ్ళకు వరూధిని గర్భవతి యయ్యెను. మాయాప్రవరుడు తన గుట్టు బయల్పడు నేమో యని సంభోగసమయమున బరస్పరము స్త్రీ పురుషులు కన్నులు మూసికొనుట తన దేశాచార మని చెప్పినాడు. పాప మీ మోసమును వరూధిని గ్రహింపలేక పోయినది. ఇప్పు డేమైన గ్రహించి తన్ను శపించు నేమో యని మాయాప్రవరుడు భయపడినాడు. తనకు పాదలేప మిచ్చిన సిద్ధుడు మరల వచ్చె ననియు అతనితో గలసి తన తలిదండ్రులను చూచి మరల వచ్చెద ననియు వరూధినితో చెప్పెను. ఈ మాటలు విన్న యామె గుండె లదరిపడి పోయెను. మాయాప్రవరుడు ఆమెను ఓదార్చి తాను వచ్చుచు బోవుచు నుందు నని మాట యిచ్చెను. తరువాత కొన్నాళ్ళకు వరూధిని 'కుమారు గాంచె సుమనోరాజన్యమాన్యున్ జనుల్, జేజే వెట్టఁ బ్రసూనవర్ష మమరశ్రేణుల్ ప్రవర్షింపఁగన్' ఆ బాలుని కచటి మును లెల్ల స్వరోచి యను నామం బిడిరి. ఆ బాలుడు

* 'ఉపనాయకసంస్థాయాం, మునిగురుపత్నీ గతాయాంచ, బహునాయకవిషయాయాం,
రతౌ తథా అనుభయనిష్ఠాయాం ఆభాసత్వం భవతి'—పండితరాజ : రసగంగాధరము.

దినదినాభివృద్ధి గాంచి సకలవిద్యలయం దారితేరి సమర్థుడై యుండెను.

వరూధిని వృత్తాంతమును కవి యతి శృంగారముగా చిత్రించినాడు. శృంగారవర్ణనమునం దీతడు ఆంగ్ల కవులను మించెను. పెద్దన గ్రంథమునం దంతయు మహోద్రేకము పుట్టించు కచకుచాదివర్ణనమే కాన్పించుచున్నదని కొందరు విమర్శించిరి.

ఇంతకన్న అమితము లయిన వర్ణనములు ఆంగ్ల, సంస్కృత మహాకావ్యములం దుండుటచే నీతనిని నిందింప నక్కర లేదు. ఈ భాగమున పెద్దన కమ్మని నెత్తావులతో నిండి క్రొవ్విరి. తేనె లొలుకుచున్న పద్యములను వరుసలు వరుసలుగా కుందారవింద మందారమాలలుగ రచించెను. రసపోషణము, భావప్రకాశనము, వర్ణనాచాతుర్యము గల యీతని శైలికి నీతడే సాటి. అందుచేతనే గదా యీతడు శ్రీకృష్ణదేవరాయలయొద్ద నాస్థానకవియై యాతనిచే ననేకబహుమతులు పొంది యైశ్వర్యవంతుడై యుండెమ. 'బిరుదైనకవిగండపెండారమున కీవె తగుదని' స్వయముగా రాయలవారిచే గండపెండెరము దొడిగించుకొనిన యీకవి సామాన్యుడా మఱి! ఈతని కన్న ఆంధ్రమాత ధన్యురాలు. ఈతని వరూధిని మఱుపురాని పాత్ర. ఆంధ్రవాఙ్మయ మున్నంతకాల మీకవి పేరు ప్రతిష్ఠలు నిలిచి యుండు గాక !

…. వినుర వేమ!

by

T. THEAGARAJAMOORTHY, III CLASS, GROUP IV-B.

ఉనికి యొక్కచోట నుద్యోగ మొకచోట
భోజనంబు చూడఁ బూటకూలి
పట్నవాసమందు బ్రతుకు లిట్లుండెరా
విశ్వదాభిరామ వినుర వేమ!

పిసినిగొట్టువాని పెండ్లాము దూబర
పండితుని సుతుండు వట్టి శుంఠ
మెతకమనిషిభార్య అతినాగరకురాలు
విశ్వదాభిరామ వినుర వేమ!

అయ్యవార్ల చూపు లధికజీతములందుఁ
బిల్లవాండ్ర చూపు పిల్లలందు
నేఁటి పాఠశాల పాటు లిట్లుండెరా
విశ్వదాభిరామ వినుర వేమ!

గొప్పగొప్పవారి గోచులఁ బట్టుక
పరువుకొఱకు నొకఁడు ప్రాకులాడ
నున్నపరువు కూడ సన్నగా జాఱెరా
విశ్వదాభిరామ! వినుర వేమ!

అదియు నిదియుఁ దేఁగ నార్డరు లిచ్చి యా
బిల్లు మెడకుఁ గట్టి పెద్దమనిషి
సందు దొరకినంతఁ జల్లఁగా జాఱెరా
విశ్వదాభిరామ వినుర వేమ!

భావకవుల కవిత భావించి భావించి
భావకవి నటంచుఁ బలుకు చొకఁడు
పడుచుదానిమీఁదఁ బద్యాలు చెప్పెరా
విశ్వదాభిరామ వినుర వేమ!

నయా వార్త

by

I. Ekambaram, Class IV, Group I (b)

ఆఫీసునుండి కాస్త ఆలస్యంగా వచ్చాడు మూర్తి. కమల కాఫీ పట్టుకొచ్చింది. ఆమెకళ్ళు 'నా చీరసంగతి మరిచారా ?' అన్నట్లు ప్రశ్నించాయి.

మూర్తి కాసంగతి అప్పుడే గుర్తొచ్చింది. స్వతహాగా మూర్తికి కాస్త మతిమరపు. ఎవరైనా ఏదైనా చెబితే సరిగ్గా వినిపించుకోడు. సాయంత్రం ఆఫీసు వదలి బజారులో నడుస్తుంటే కమల తనతో ఏదో చెప్పినట్లు గుర్తొచ్చింది. కాని ఏం చెప్పిందో ఎంతసేపటికీ బోధపడలేదు. అంచేత వుట్టిచేతుల్తో వచ్చాడు.

'ఇవ్వాళ మరిచాను. రేపు తప్పకుండా పట్టుకొస్తాను' అన్నాడు.

'మీ రెప్పుడు ఇంతే. వారం రోజులుగా అడుగుతున్నా కొనివ్వటానికి మీకు మనసు రావటం లేదు' అని ఎత్తి పొడిచింది.

'ఛీ అలా అనకు కమలా ! నీకు కాకుంటే మరెవరికి తీసిస్తాను. నాకు మతిమరుపని తెలిసుండి కూడ నాపైన కోప్పడితే ఎలా ?' ప్రాధేయపడ్డాడు.

'మిమ్మల్ని ఒక్కమాటైనా అనరాదు. పోనీ లెండి. మీకు తోచినప్పుడే తీసుక రండి. మీకు లేని అవసరం నా కెందుకు ?' సమాధానమార్గాని కొచ్చింది.

'సరే. ఈపర్సులో ఎంత వుందో చూడు. ఈ కోటు తీసికెళ్ళి స్టాండుకు తగిలించు'

'మీరే లెక్క చూసుకోరాదూ ?'

'ఈ నయాపైసాలు లెక్కించే సరికి ప్రాణం ఎగిరిపోతుంది. కాస్త నువ్వే చూడరాదూ ?'

'మూడు రూపాయలు. చిల్లరమొత్తం పదకొండణాలుందండీ'

మూర్తి ఆలోచలో పడ్డాడు. 'అంటే అరవైయారు నయాపైసాలే కదూ ?' అన్నాడు.

కమల పకపక నవ్వింది. 'మిమ్మల్ని ఫైనాన్స్ మినిస్టరుగా నియమిస్తే చాలు. ఇండియా అమెరికా అయికూచుంటుంది. పదకొండణాలకి అరవైతొమ్మిదండీ'.

'వాళ్ళకి గుణింతం కూడ నేర్పా లేవిటి ? అణాకి ఆరైతే పదకొండణాలకి అరవైయారే కదూ ?' తాను పట్టిన కుందేటికి మూడేకాళ్ళనే రకం మూర్తి. తెలిసినా, తెలీకపోయినా గ్రుడ్డిగా వాదించటమే అతని జీవిత లక్ష్యం. వాళ్ళతో వాదించటానికి ఎక్కడలేని ఓర్పు కావాలి. చివరికి బుద్ధభగవానుడు కూడ విసిగిపోతాడేమో ?'

'మీరు వెళ్లి నేర్పండి. పదకొండణాలకి అరవైతొమ్మిది నయాపైసాలే. కావాలిస్తే ఈ పట్టీ చూడండి' నయాపైసాలపట్టీ అతని చేతి కందించింది. మూర్తి పరాజయాన్ని ఒప్పుకోక తప్పింది కాదు.

'ఏం నయాపైసాలో మన ప్రాణాల్ని విసిగిస్తుంది. మనవాళ్ళకి వేరే పనిలేదుకాబోలు. అన్నీ వెథవమార్పులే. కొద్ది రోజులకి ముందు బస్సులో 'లేడీస్ సీట్లు' వెనకని వుండేవి. ఈ మధ్యని ఆడవాళ్లు పురోగమించారు. మళ్ళీ ఇప్పుడుచూస్తే ముందూ, వెనకా రెండు వైపులా వాళ్ల సీట్లున్నాయి. మొన్న ఎవరూ లేరు కదా అని కూర్చున్నాను. కాస్సేపటికో ఆడుదండు వచ్చింది. ముందు కెళ్ళరాదూ ? అక్కడే నిలుచున్నారు. కండక్టరువచ్చివాళ్ళకి సీటు యివ్వమన్నాడు. వాళ్ళకి ముందు సీట్లు వున్నాయి కదా! నే నెందుకు లేవాలన్నాను. అందరూ ఒక్కసారి గొల్లుమన్నారు. అతను బస్సుపైన చూపించాడు. 'లేడీస్ సీట్' అని డేంజర్ లెటర్స్‌తో రాసుంది. మర్యాదగా నించున్నాను. అన్నీ ఇంతే. అంతా తుగ్లక్ పరిపాలనలా వుంది.' తన ఆక్షేపణ తెలిపాడు.

'ఇక్కడ అంటే అన్నారుగానీ, అక్కడ అనుంటే చేతులకి కంకణాలు తగిలించేవారు' అని నవ్వింది కమల.

'ఎందుకనరాదు ? మనది ప్రజాప్రభుత్వం. ఎవరైనా ఏదైనా అనుకోవచ్చు. అయినా ఈ నయాపైసాలు వచ్చాక మనం ఇంకా బీదవాళ్ళయి పోతున్నాం.

హోటలు కెడితే ఇడ్లీ ఏడునయాపైసా లట. రెండణాల పేపరు పదమూడు నయాపైసా లట. ఒక నయాపైసా వాళ్ళకి దక్షిణ కాబోలు. అన్నీ ఇలాగైతే కొద్ది రోజులకి మనచేతికి చిప్ప మిగులుతుంది.' భవిష్యత్తుని ఊహించి చెప్పాడు.

'అప్పుడు కేరళ కెడితే మంత్రి అవొచ్చు. మరేం ఫర్వా లేదు.'

'నీ కెప్పుడూ పరిహాసాలే. ఇకమీద పొదుపుగా వాడుకోవాలి. ఇష్టం వచ్చినట్లు పూలూ పండ్లూ కొనటం మానెయ్యాలి' అన్నాడు.

నాపూలూ పండ్లకే వచ్చింది కామోలు. మీరు సిగరెట్లు కాల్చటం తగ్గించరాదూ ?' దెబ్బకి దెబ్బ తీసింది.

‘నీతో మాట్లాడి నెగ్గలేను. ఉత్తరాలేవైనా వచ్చాయా?’ మాటమార్చాడు.

‘అన్నట్లు మరిచాను. మీకో వుత్తరం వచ్చింది. ఇప్పుడే పట్టుకొస్తాను’ అని లోపలికి వెళ్లింది.

మూర్తి ఆలోచనలో పడ్డాడు. బహుశా రామంగాడు రాసుండాలి. వాడికేం? లక్షణంగా బొంబాయిలో మేనేజరు పని చేస్తున్నాడు. తనకీ ఈ గుమాస్తాపనికీ తరతరాల సంబంధం ఏదైనా వుందేమో? అయిదేండ్లుగా పని చేస్తున్నాడు. కాని ప్రమోషన్ మాత్రం రాలేదు. నెలరోజులకి ముందు పేపరులో అసిస్టెంట్ మేనేజరు కావాలని ప్రకటించారు. ఎనిమిదణాల స్టాంపులు జతపరచి పంపాలన్నారు. (ఎందుకో?) అలాగే చేశాడు. కానీ ఏ విధమైన ప్రత్యుత్తరమూ రాలేదు. వాళ్ళదేం పోయింది? చక్కా ఎనిమిదణాలు కాజేశారు. ఇలా బహిరంగంగా మోసాలు జరుగుతున్నా అడిగేవాళ్ళెవరూ కనుపించరు. బహుశా వాళ్ళే రాసుంటారేమో?’

కమల లెటర్ తెచ్చియిచ్చింది. కవరుచింపిచదివాడు.

‘ఆ కంపెనీ దివాలా తీసిందని అనుకున్నాను. కాని ఇప్పటికి ఇంకా వుందని నిశ్చయమైంది’ అన్నాడు.

‘ఏం?’ అని ప్రశ్నించింది కమల.

‘వచ్చేసోమవారం మైసూరులో ఇంటర్వ్యూ అట!’ అన్నాడు ‘మరి వెళ్ళరూ?’

‘వెళ్ళకపోతే ఎలా? నువ్వూరుకున్నా మనవారసులు వూరుకుంటారూ? మనవాళ్ళు పెద్దవాళ్ళయి మా నాన్న నాకేమీ ఆస్తిపెట్టకుండానే చచ్చాడంటారు’ అని చిలిపిగా అన్నాడు.

‘ఏం మాటలండీ! మరి పెళ్ళి చేసుకొంటె పిల్లలు పుట్టరూ?’

‘పుట్టకుంటే మంచిది. కాని—’

‘అలాఅంటే నాకు కోపమొస్తుంది. ఇరవై నాలుగు గంటలూ మీకే శుశ్రూష చెయ్యాలని రాసుందేవిటీ? మీకు బుద్ధి నేర్పటానికి పిల్లలు లేకుంటే ఏలా?’

‘నేనేమాటఅన్నా ఆక్షేపిస్తావు. ఇకనీతోమాట్లాడను’

‘అలాగేవుండండి చూదాం. కాస్సేపటికి టిఫిన్ ఏలా తింటారో నేనే చూస్తానుగా’

‘అన్నట్లు నేడేంటిఫిన్ చేశావు?’ ఆత్రంతో అడిగాడు.

‘చూశారూ! మీ మానవ్రతం నిమిషంలో ఎగిరిపోయింది. ఈరోజు ఫలహారం చెయ్యదల్చుకో లేదు’

‘ఏం?’

‘చేతులో నయాపైసాలు లేవు’

‘నాపర్సులో వుందిలా తీసికో’

‘ఊహుం’

‘ఏం?’

‘మీరేకదూ పొదుపుగా వాడుకోమంది’

నన్ను పిచ్చివాణ్ణి చేస్తున్నావ్ కమలా! ఇకమీద నిన్నేమీ అనను. అంతడబ్బూ నీచేతికిచ్చి కావాల్సినప్పుడు తీసికొంటాను’

‘అంతదయ అక్కర్లేదు. అడిగినవెంటనే డబ్బిస్తే చాలు’

‘సరే’

‘మీరు చాలా అమాయకులండీ!’

‘ఏం?,

‘పదకొండణాలకి అరవైయారు నయాపైసా లన్నారు కదూ?’

‘కొంప దీసి మరెవ్వరితోనైనా చెప్పేవు. నామానం కాస్తమంట గలసి పోతుంది. చెప్పవుకదూ?’

‘కమీషన్ ఇస్తే చెప్పను’

‘ఏం కావాలి?’

‘మైసూరుసిల్కుచీర’

‘అలాగే’

‘ఈపాటికి పదిసార్లుచెప్పాను. ఎప్పుడు తీసుకొస్తారు?’

‘జ్ఞాపకం వున్నప్పుడు’ అన్నాడు.

‘అంటే?’

‘ఒకవారంలోగా’

‘అన్నిరోజులు నేను ఓపిక పట్టలేను’

నన్నేం చెయ్యమన్నావు. ఇప్పుడు మైసూరు కెళ్ళాల్సొచ్చిందిగా. ఇంటర్వ్యూలో నెగ్గితే వాళ్లు రైలు ఛార్జీ ఇస్తారు. లేకుంటే ఇవ్వరు. అంచేత—’

‘మీరు నెగ్గాలని నన్ను ప్రార్థించమన్నారు. అంతేగా?’

‘ఆఁ’ అన్నాడు.

‘అయితే ప్రస్తుతం మూడణాలివ్వండి’

‘ఎందుకు?’

‘పూలు, పండ్లకీ’

‘మూడణాలంటే పద్దెనిమిది నయాపైసాలేకదూ?’

‘అబ్బబ్బ! మీకు నయాపైసాలెక్కలు ఎప్పుడు నోటికొస్తుందో తెలీదుగాని, అంతవరకు నాప్రాణం పోతుంది’

‘ఏం?’

‘మూడణాలకి పందొమ్మిది నయాపైసాలు’

‘నువ్వున్నావు కాబట్టి బ్రతికిపోయాను. లేకుంటే రోజూ ఒకరూపాయి నష్టం వచ్చేది’

‘ఇప్పటికైనా నావిలువ తెలిసినందుకు సంతోషం’

* * *

‘మైసూరునుంచి వచ్చి రెండురోజులైనా మీరు ఒక కబురు కూడ చెప్పటం లేదే? మీ ఇంటర్వ్యూ సంగతి ఏమయింది?’

‘పోయినట్లే’

‘అంటే?’

‘వాళ్ళడిగిన ప్రశ్నలకి సరిగ్గా జవాబు చెప్పలేదు’

‘ఏం ప్రశ్న లడిగారు ?’

‘వెళ్ళగానే ఏఅంతర్జాతీయ సమస్యని గురించో అడుగుతా రనుకొన్నాను. కానీ—’

‘కానీకి ఎన్ని నయాపైసా లని అడిగారా ?’

‘కాదు. మద్రాసుకీ మైసూరుకీ మధ్య వున్న జంక్షన్ల పేర్లు చెప్ప మన్నారు’

‘మీరు నిద్రపోయుంటారే. ఎలా చెప్పగలిగారూ ?’

‘అంతా అదృష్టం. నా ఊహాపథంలో నాలుగు పేర్లు వూగిసలాడింది. తడుముకోకుండా వాటిని కక్కేశాను’ ఏదో పెద్ద ఘనకార్యం చేసినవాడిలాఅన్నాడు.

‘ఇంకా ఏమడిగారు ?’

‘ఎలక్ట్రిక్ రైలుబండి వెడుతూంటే పొగ ఏవైపు వెడుతుం దని అడిగారు’

‘వెనక్కి వెడుతుందికదూ ?’ తన కేమో బాగా తెలిసినట్లు జవా బిచ్చింది కమల. ‘నీ మొహం. అసలు ఎలక్ట్రిక్ రైలులో పొగ వస్తుందా ? ఆప్రశ్నఅడిగేవాడు ఒక సుబుద్ధి. వాడికన్నా నువ్వు తెలివి వెలిగించేస్తావ్’

‘పోనీ లెండి. నాకు తెలీదు’

‘తెలీకుంటే వూరుకోవాలి. లేకుంటే అందరూ నవ్వుతారు’

‘సరి. సరి. సరి. ఇంకా ఏమడిగారో చెప్పండి’

‘ఇలాంటి తెలివిమాలిన ప్రశ్న లెన్నో అడిగారు. అన్నిటికీ జవాబు చెప్పాను. కాని ఆఖరున ఒకవెధవ ప్రశ్న వేసేసరికి వుడికెత్తి పోయాను’

‘అయితే ఇక ఆవుద్యోగం దొరకటం కల్ల అన్నమాట. అస లేమడిగారో చెప్పరాదూ ?’

‘ఏమడిగారు? వాళ్ళబొంద.ను వ్వెందు కీవుద్యోగంలో చేరాలనుకున్నావ్’ అని ప్రశ్నించారు. ఇంతకన్న వెధవ ప్రశ్న లోకంలో వుంటుందా ? అంచేతవుడికిపోయాను. మీ రెందుకు వుద్యోగం చేస్తారో అందుకే అన్నాను. అంతే. వాళ్ళు మళ్ళీ పెదవి కదపలేదు.’ ముగించాడు మూర్తి.

‘ఎక్కడికివెళ్ళినా మీ కోపాన్నివదిలెయ్యరుకాబోలు. ఇంతకోపమైతే పెద్ద వుద్యోగాలెలా దొరుకుతాయండీ?’

‘దొరకా లని ఎవ డేడిశాడు ? ఉన్నవుద్యోగంచాలు’

‘మ రెందుకు వెళ్ళారు ?’

‘ఆశ అందరికీ వుంటుందికదూ ?’ అన్నాడు.

‘మరి నాకు లేదే’ అందావిడ.

‘పాపం. యోగినివి కామోలు. కాస్సేపటికి మును పేకదూ పిల్లలు కావా లన్నావు ? ఇప్పుడు అక్కర్లేదా ?’ కొంటెగా ప్రశ్నించాడు.

‘మీరలా అంటే నాకు సిగ్గేస్తుంది’

కాస్సేపు ఇద్దరూ మాట్లాడుకోలేదు.

‘నాచీరలసంగ తేవిటీ ?’

‘అక్కడకొన్నానుగాని, ఫ్రెండ్ ఇంట్లో వుంచేశాను. మొన్న వుత్తరం రాసేను. నేడో రేపో పార్సెలులో వస్తుందిలే’ అన్నాడు.

‘సార్ !’ పోస్టుజవాను కేక విని కమల వీధిలోకి వెళ్ళి వచ్చింది. ‘ఇక నీకోరిక తీరిం దన్నమాటే’ అనిమూర్తి ఆపార్సెలు ఆమెచేతికిచ్చాడు.‘మీకో లెటరుకూడ వచ్చిందండీ’ అని అందిచ్చాడు పోస్టుజవాను. ఇద్దరిముఖాల్లోనూ ఆనందరేఖలు వ్యాపించాయి, కమల సిల్కుచీరెలను చూచి మురిసిపోయింది. మూర్తి ఆవుత్తరం చదువుకొని ఎగిరి గంతేశాడు. ‘ఒసేవ్ నీకో నయావార్త చెబుతారా’ అన్నాడు

కమల దగ్గరి కొచ్చింది.

‘నన్ను సెలెక్టు చేశారు. ఇక పదిరోజుల్లో మనం అసిస్టెంటు మేనేజరు’

‘ఓస్. ఇంతేనా ? దీనికన్నా మించినయావార్త విని పిస్తాను’ అంది కమల. ‘ఏమిటది ? కొంప దీసి మీఅమ్మ, నాన్న ఇక్కడికి రావటంలేదు గదా ?’ అనడిగాడు.

‘కాదు. నేనే మా అమ్మదగ్గరి కెడుతున్నాను’

‘వెళ్ళటానికి వీల్లేదు. నువ్వెడితే నా భోజనం ఏలా ?’

‘రోజూ హోటలుకి మరో రూపాయి యిచ్చుకోండి. కాని నేను వెళ్ళి తీరాలి’

‘ఏం ?’

‘చెప్పను’

‘చెప్పి తీరాలి’

‘మనింటికో నయా మెంబరు రాబోతున్నాడు’ అంది చిలిపిగా.

‘ఎప్పుడు ?’ చాల ఆదుర్దాతో ప్రశ్నించాడు మూర్తి.

‘ఇకనవమాసాల్లో’ అని కొంటెగా అతన్ని చూచింది.

మూర్తిసంతోషంపట్టలేక ఆమెను దగ్గరకు లాక్కోటానికి ప్రయత్నించాడు. కాని ఆమె నయాకోపం అభినయిస్తూ తప్పుకుంది.

* * *

ప్రేమ లేఖ

by

'ALIVELUMANGA'

ఎద దోచినప్రణయినీ !

నీ అధరం ఒలికే
దరహాసం
అరవిరిసిన విరులకు
పరిహాసం

నీగమనం చిందే
వయ్యారం
ఇభరాజుతొ ఆడే
సయ్యాటం

నీ గాజుల గల్గల
శబ్దం
నానచ్చిన మంజుల
గీతం

అగుపించును నీలో
స్నిగ్ధత్వం
అగు నేమో అది నా
ముగ్ధత్వం

అనుక్షణ యౌవన
విజృంభం
అందుచేతనా
యీ భంగం ?

నీ రూపం నిక్కం
లలితం
తప్పక జన్మం
ఫలితం

నీ అందం పరులకు
పూజ్యం
నీ వుండనిలోకం
త్యాజ్యం

అణువణువును నీలో
సుధామయం
లేదు లేదు నీకొక
ఉపమానం

నీయం దున్నది
మధురం
వచ్చితి నే నొక
మధుపం

ఎఱిగించితి ఎదలో
భావం
కరుణించవ దేవీ !
భిక్షం !

కలం ఆగింది!

by

MUDDA CHITTI BABU, I-B.A.

కవిత శిల్పం
మెరిసిపోయే
కార్యభారం
మీద వేసుకు
కలం పట్టీ
ముఖం వంచీ
సరకు దించీ
పోతు పోతూ
ఎందుకో మరి—
ఒక్క—దిక్క—న
టక్కు నాగాను!–

దీని కంతకు
మూలకారణ
మేమై వుం
టుంది?–అంటూ
ముఖం అట్టే
పైకి ఎత్తి
చూడగానే,
ఎదురుగుండా
పొగలు గక్కుతు
కాఫీ దేవత
కానిపించింది.

కలం ముడిచీ
కప్పు కాఫీ
గుట్టుగాను
గుటుకు మనిపిం
చేసి—నేను
కలం తెరిచీ
రాయటానికి
పూనుకుంటే—
కలం కూడా
కాఫీకోసం
పేచి పెట్టింది!–

కలం ముందుకు
సాగకుండా
బ్రేకు పడ్డా
బండిలాగా
నడ్డి విరిగిన
గొడ్డులాగా
ఎదురు తిరిగీ
కదల నంటే
కదల నంటూ
భీష్మించుకు
బైఠయించింది!!–

సరేనంటూ
సిరా పోసి
దొర్లి పోయే
ఐడియాలను
ఒక్క—పరుగున
కలుసుకుంటూ
నాలో నేనే
నవ్వుకుంటూ
చక్క—గా ఒక
చిన్ని గేయం
'కలం ఆగిన
కారణం!'అని
నామకరణం
చేసి, వెంటనె
వెలుగు చూపాను!

———

రామరాజభూషణుని వర్ణనాసామర్థ్యము

by

J. Sivannarayana, IV Class.

ఆంధ్రభాషయందు ప్రబంధకావ్యములలో మిక్కిలి వన్నె కెక్కినది వసుచరిత్రము. రాయల ఆస్థానమునందు అష్టదిగ్గజములలో నొకడని వన్నె గాంచినభట్టుమూర్తి యని పేరు పొందినరామరాజభూషణుడు రచించెను. ఇది శృంగార ప్రబంధకావ్యము. ఈ కావ్యమునందు రామరాజభూషణుడు, తెలుగుభాషయందుగల శబ్దములను క్రోడీకరించి, ఇంతవరకు ఎవరును త్రొక్కిచూడనటువంటి నూత్నమార్గము, వింతవింత ముద్దుసుద్దులతో, అతిమృదుమధుర భావములతో రచియించెను. వసుచరిత్రమునకు మూలము. మహాభారతమునందలి, ఆదిపర్వములోని యుపరిచరవసుచరిత్రము.

వసురాజును ఉద్యానవనమున చూచిననాటినుండియు గిరికాదేవి విరహబాధకు ఓర్వజాలకుండెను. ఆమెయవస్థ నంతయు నెఱిగించి, ఆ మనుజచంద్రుని హృదయము కనుగొని వచ్చెద నని పల్కి మంజువాణి యను నామె చెలికత్తె బయలుదేరి పోయివచ్చి వసురాజశేఖరు డిచ్చిన ముద్రికను ఆ లతాంగి కిచ్చి, తన ప్రయాణమును వర్ణించి చెప్పెను.

ఆమనుజేంద్రచంద్రు హృదయము నెఱిగివచ్చుట కామె వెంటనే అంబరోత్పతన కౌశల మందెను. ఆకాశమునం దెగురునపుడు, భూమి పర్వతములతో పైకి నెగిరి వచ్చుచున్నట్లు కన్పించినది. పైనగాలియొక్క బిట్టుతాకిడిచేత ఆకాశము బోరున అరచినట్లుగా కన్పించినది. సమస్తజగతులును, తెర దీయగానే యెదురుపడినట్లు కన్పించినవి. ఇంకను పైకిపోగా చంద్రునియొక్క దేహము వృద్ధి బొందినట్లు కన్పించినది. కొండలు అచ్చనగాయలవలెను, నిండుచెఱువులు అద్దపుముక్కలవలెను, నేర్లు ముత్తియపుసరు లైనట్లును, అరణ్యము లెల్ల నారు పోసినమొక్కలవలెను కన్పించినవి. పట్టణములు, కోటలు, శిబిరములు, వెలిపేటలు, పల్లెగ్రామములు భూమిమీద కుప్ప పోసిన విధముగా నుండుటచే ఆవసుక్షమాపతియొక్క నగరమును కనుగొనుటకు, ఆకాశమునందు కొంతసేపు నిశ్చలముగ నిలుచుండెను. ఆమె భూమిమీదికి దిగుచుండగా, బంగారు మేడలమీది కెక్కములు పురలక్ష్మియొక్క కిరీటములోని పూదండలో యనునట్లుగాను, గృహోపరిభాగములం దుండు కలశసమూహములు గృహాధిదేవతలయొక్క ఔదలలయందు ఒప్పుచున్న తామరమొగ్గలో యనునట్లుగాను, ప్రాకారములు వీరలక్ష్మికి వాసయోగ్యము లైన వనజాతదళములవలెను, బహిర్ద్వారములు భూకాంతయొక్క వజ్రగ్రంథులో యనునట్లుగాను, సాముగరడీలు చేయు ప్రదేశములు, అభినయవాటికలు, కరితురంగశాలలు, సుగంధద్రవ్యముల మ్మెడువీధులయొక్క మొగదలలయందు నిలుపబడినమణిపుత్రికలచే ఆనగరము విరాజిల్లుచుండెను. అట్టియంగళ్లయందు కర్పూరము, కస్తూరి, శ్రీగంధము, కుంకుమపువ్వు మొదలయినవానియొక్క సువాసనలచే శోభాయమానముగా నుండెను. ఆపట్టణము పూర్ణసమాధివలె ప్రశాంతమయ మై యుండెను. ఆపట్టణమునందలి వెలయాండ్రు, పావురములకు మదనమంత్రరహస్యములు నేర్పుచుండిరి. కొందఱుతరుణులు, పండువెన్నెల యనకను, చంద్రకాంతపురాలనీరును, రతనపుజ్వాలలను, తలారులను సరకుసేయక ప్రియులను సంకేతస్థలములందు కలిసికొనుటకు పోవుచుండిరి. ఆపట్టణమునందలి భవనములన్నియు దేవేంద్రునిభవనముతో సమానమైనవి, హరితమణులచే నిర్మింపబడినవి, విచిత్రము లైన ధ్వజములు కలవి, బంగారుప్రాకారములు గలవి. ఒకభవనమునందు యక్షులు వాద్యములతోను, పన్నగులు మణులతోను, చారణులు చటులవాగ్వైచిత్రితోను, గంధర్వకాంతలు సుకంఠనినాదాతిశయమును కొల్పుచుండిరి. ఆ భవనదార్వము ఏనుగులయొక్క మదజలమును ఆస్వాదించుటకై వచ్చినతుమ్మెదలయొక్క ఝుంకారధ్వనిచే నిదుర పోవునటువంటి ఏనుగులయొక్క ఘీంకారముచే ప్రతిధ్వనించుచుండెను. ఆరాజుయొక్క సభాస్థలమును సున్న మొనర్చుటకు వజ్రములును, చాదు పూయుటకు శర్కరాశ్మములును, నీరు చల్లుటకు చంద్రకాంతపుఱాలును, అలుకుటకు అందమయినమరకతమణులును, వింతగా నున్నయెఱ్ఱజాజు ఘటించుటకు పగడములును, ముగ్గులు పెట్టుటకు ముత్తెములును, వన్నెవన్నెల పరదాలు వేయుటకు వైడూర్యములును, దీపములు పెట్టుటకు కెంపులును, చకచకమని మెఱయుపుష్యరాగమణులే ఆకాశమునందు మేలుకట్లు కట్టుటకుఁ జాలును. బంగారపు కేళీగృహములు, పానీయశాలలు, భోజనశాలలు, కెంపులచే గప్పబడిన సాముగరడీలు చేయుశాలలు, నెలకట్లును, భువనేశ్వరములు, ఉజ్జ్వలజలయంత్రధామములు మొదలగువానిని చూచెను.

రామరాజభూషణుడు ఈ కావ్యమును మిగుల రమ్యముగ రచించెను. ప్రబంధకావ్యమున కుండవలసిన

అష్టాదశవర్ణనములం దుండవలసినవానిలో పురవర్ణనము నొకటి. రామరాజభూషణుడు బహుశః ఇతర మార్గ మేమియు స్ఫురింపక, మంజువాణిచే, తా నేవిధముగా ప్రయాణము చేసినది చెలికత్తెలకు వర్ణించుచున్నట్లు చెప్పెను. ఇందు, కవి, ఆకాశమునందుండి క్రిందకు చూచి నపుడు ఏవస్తువు లేవిధముగ కన్పడునదియు, వసురాజు యొక్క పురసౌభాగ్యమును, రాత్రులయందు పట్టణదశ యును, ఆ పట్టణమునందలి వెలయాండ్రయొక్క నేర్పరి తనమును, ఆ పట్టణమునందలి స్త్రీలు ప్రియులను కలిసి కొనుట కెటువంటి ధైర్యమును అవలంబించెదరో, పట్ట ణములోని భవనములను మొదలగువానిని హృదయంగమ ముగ చిత్రీకరించెను. దేవేంద్రు డిచ్చినవిమానమహిమచే దేవతలు గొల్చుటయు, తద్వారా వసురాజుయొక్క వైభవము, శక్తి, దేవతలతో సమాను డనియు వర్ణించెను. మంజువాణి దూత్యమునందు మాత్రము ఈ పురవర్ణనము కొంచె మస్వాభావికముగా నున్నది. గిరిక, వసురాజు యొక్క హృదయము నెఱుగునాతురతయం దున్నది. అట్టి సమయమునం దీ ప్రయాణవర్ణనముచే కలుగుఆలస్యము ఓర్వ లేనిస్థితియం దున్నది. తా నేవిధముగా ప్రయాణము చేసినది వర్ణించుటచే మంజువాణియొక్క పాండిత్యము, వర్ణనాసామర్థ్యము తేటతెల్లముగా వ్యక్త మగుచున్నవి. ఈ వర్ణనాసామర్థ్యము, ఆమె శీలమునకు గీటురాయి వంటిది. ఆమె దూత్యము సఫలము గావించుటయు, వసు రాజునకు మణిపుత్రికరూపముననుండి గిరికాదేవియొక్క శోచనీయస్థితిని, వెలది దూతికదూతలు తెల్పిన విధము పరిశీలించినచో ఆమెయొక్క దూత్యనిపుణత్వము విశ దము కాగలదు. రామరాజభూషణుడు రాయల సమ కాలికుడు, ఆస్థానకవి యనుటచే, వసురాజు కాలమునం దిట్లుండినను, ఉండక పోయినను, విజయనగరసామ్రాజ్య వైభవము మాత్రము ప్రస్ఫుట మగుచున్నది.

ఈ విధముగా రామరాజభూషణుడు, భారతము నుండి మూలకథను మాత్రము గైకొని, తన స్వయంప్రతిభా శక్తిచేతను, వర్ణనాసామర్థ్యముచేతను మంజువాణి దూత్యమునందు వర్ణనమును రమ్యముగా చిత్రీకరించెను.

.... నేర్చుకో !

by

G. MUNIKRISHNUDU, CLASS III, GROUP I.

ఇంపు సొంపుల తేనెసోనల తెనుగుభాషను నేర్చుకోవోయ్
ముచ్చటగ మురిపాలబాటలో తెనుగుతేటను తెల్పవోయ్
తెలుగుమొలకను ఇలను నాటిన తేజమూర్తిని తెలుసుకోవోయ్
అచ్చతెనుగును పోత పోసినతిక్కనను తిలకించవోయ్
నీతిసూక్తుల నెత్తి చాటిన యెఱ్ఱనార్యుని యెఱుగుమోయ్
చమత్కృతి చవి చూపగలిగిన శ్రీనాథుని మెంచుమోయ్
భక్తిరసమును బయట పెట్టిన పోతనను గురుతించవోయ్
జిలుగుతెలుగును దిద్ది తీర్చిన 'అల్లసాని'ని మించవోయ్
తెలుగు లెస్సని భువిని చాటిన వీరరాయల పోలుమోయ్
ముక్కుతిమ్మన ముద్దుయేడ్పులు మురిపముగ నుతియింపవోయ్
రామకృష్ణుని చిలిపిచేష్టలు రమ్యముగ చాటించవోయ్
త్యాగరాజుల తెంపుపాటలు నిశితముగ పరికించవోయ్
యోగివేమన చిట్టిగీతల గట్టినిజమును తేర్చుకోవోయ్
చిట్టిపాపల దిట్టపఱచే సుమతిసూక్తుల నేర్చుకోవోయ్
దిట్టతనమును తట్టి లేపే 'గురజాడ' గీతిని పాడవోయ్
వేయిపడగలు విసరినట్టి విశ్వనాథుని మరువకోయ్.

రైలులో....

by

N. LAKSHMINARAYANA, I B.A., BRANCH IV.

కలకత్తా మెయిలు చీకట్లో దారి వెతుక్కొంటూ వేల కొలది ప్రయాణికులను ఓర్పుతో తీసుకు వెళ్తోంది. కొంత మంది ప్రయాణికులు కూర్చుని విగ్రహముల లాగున నిద్ర పోతున్నారు. కొందరు బెంచీలమీద క్రింద నిద్దుర పోతున్నారు. మొత్తముమీద ప్రయాణీకు లందరూ నిద్రాదేవత ఒడిలో పడి ఊగుతున్నారు.

1956 వ సంవత్సరము, మార్చి మాసములో S.S.L.C. పరీక్షలు అయిపోయి వేసంగి సెలవులు ఆరంభ మయ్యాయి. ఎల్లాగునో కష్టపడి చదివి, పరీక్షలు వ్రాసి, చెఱనుండి విడుదలైనఖైదీలవలె, ప్రశాంతముఖములతో స్వగ్రామములకు వెళ్తున్నారు. విష్ యు గుడ్ లక్ లతో, విడువరాని మనసులతో ప్రాణస్నేహితులను విడిచి వెళ్తున్నారు.

అలా వెళ్ళేవారిలో నే నొకణ్ణి. నేను మా పిన తల్లితో కలసి స్వగ్రామానికి వెళ్తున్నాను. మేము థర్డు క్లాసులో ప్రయాణము చేస్తున్నాము. మామూలు రోజుల లోనే కిక్కిరిసి ఉంటుంది. ఇప్పుడు సెలవులు కాబట్టి చాలా అవస్థ ఏర్పడినది. వేరే నరకము చూడక్కర లేదు. మాకు ఎల్లాగో స్థలము దొరికినది. బండి బయలు దేరింది.

నాకు నిద్దుర రాలేదు. కాబట్టి ప్రయాణీకులను పరీక్షించడం మొదలు పెట్టాను. మొట్టమొదట నా కళ్లు ఒకమూల పెట్టెలపై కూర్చున్న పిల్ల ... కాదు ... అమ్మాయి మీద పడ్డాయి. అందులో తప్పు లేదు. మగవాళ్ల సహజము. ఆ అమ్మాయి అందమైనద నే చెప్పాలి. వయస్సు 16, 17 దగ్గరలో ఉంటుంది. మనకవులు వర్ణించినట్లు ... వనజాక్షి ... మెఱుపుతీగ ... అనదగిన ట్లుంది. పాపం! స్థలం లేక బాధపడుతోంది. నాకు జాలి వేసింది. నాకే కాదు. నా స్థలములో, ఆ పరిస్థితిలో నున్న వారికి ఎవ్వరికైనా జాలి వేస్తుంది అమ్మాయి గనుక ... వెంటనే, నిష్కల్మషహృదయంతో నేను ప్రక్కన కూర్చో మన్నాను. ఏమాత్రం సందేహించకుండ వచ్చి కూర్చుంది. ఇదంతా మా పినతల్లి చూస్తూనే ఉంది. అసలే స్థలము లేక ఇరుకు. ఈమె ఎల్లాగో నన్ను ఆనుకొని కూర్చుంది. శరీరము తగులగానే పది నిముషాలు ఎలక్ట్రిక్ షాక్‌తో నా వాళ్లంతా నిండిపోయింది. అప్పుడు మాకు ఈ క్రింది సంభాషణ జరిగింది.

'మీ పేరు ఏమిటండీ?'

'సుశీల' అన్న దామె లేనిసిగ్గుతో.

'ఏం చదువుతున్నారు'

'ఇంటరు మొదటి సంవత్సరము పూర్తి అయింది. అన్న దామె.

'మీ గ్రూపు ఏమిటి?

'బి. పి. సి.' అని 'నువ్వేం చదువుతున్నావు?' అంది'

మర్యాద యిచ్చి మర్యాద పుచ్చుకోవా లన్న సంగది తెలియదు కాబోలు! చదువులోను, వయస్సులోను పెద్దదైనా నేను మర్యాదగా మాట్లాడినప్పుడు ఆమె ఏక వచనప్రయోగం చేసింది. కోపం వస్తే మాత్రం ఏం చేస్తాం... ఆడది. ఏమైనాఅంటే పెట్టెలోనివా రందరూ ఆమెపక్షం చేరుతారు. కాబట్టి కోపము అణచుకొన్నాను.

'ఏఊరు వెళ్తున్నారు' ప్రారంభించాను.

'పెద్దాపురం'

పెద్దాపురం వేశ్యలకు చాలాకాలమునుంచి ప్రసిద్ధి కెక్కినది.

'నువ్వేవూరు వెళ్తున్నావు?' మళ్ళీ మామూలే.

'కాకినాడ' అన్నాను.

ఇంతలో ఏం పరివర్తన కలిగినదో చాలా, నామటుకు, అసభ్యంగా ప్రవర్తించింది. ఏమని చెప్పను? వ్రాయడానికి కూడ సిగ్గేస్తోంది. ఆడవాళ్లు ఇంత ధైర్యవంతులా అని ఆశ్చర్యం వేసింది. నా వీపునకు ఆమె యొక్క ...వక్షస్థలం...ఆనుకొని కూర్చుంది. పేరేమో సుశీల. పేరుకు తగినపిల్ల కాదనుకొన్నాను. దేముడి దయవల్ల అందరు నిద్దుర పోతున్నారు. నా ప్రాణం గిలగిల కొట్టుకొంది. మా పినతల్లికి మెలకువ వచ్చి, మా పరిస్థితి చూచి ఆశ్చర్యపోయి 'అదేమిటి పిల్లా! వాడిమీద అల్లా అనుకున్నావు!' అన్నది. ఆ అమ్మాయి కాస్తతప్పుకొంది. నాకు మాత్రంపినతల్లి ఎందుకు చూచిందా అనిపించింది. కొంత సేపు మధురమైనబాధ అనుభవించాను. మాపినతల్లి

నిద్దురపోగానే మళ్ళీనా కానుకోని తూగడం ప్రారంభించింది. మనస్సుకు బాధగానే వుంది కాని తప్పుకో మనడానికి ధైర్యం చాలదు. అదీ కాకుండా తప్పుకో మనడానికి నాగరికత అడ్డు వస్తుంది. అదంతా సోషల్ గా మూవ్ అవడ మన్నమాట.

'నువ్వేం చదువుతున్నావు?' అంది.

'S. S. L. C.

'ప్యాసైనతరువాత ఏం చదువుతావు'

'అప్పుడు ఆలోచిస్తాను'

'ఇంటరులో B. P. C. యే తీసుకో' అని చెప్పి తను ఎన్ని కప్పలను కోసిందో, ఎలా కోయాలో వర్ణించింది. అప్పుడు అర్థ మైంది కప్పలు కోసే కోర్సు అని. నాకు కూడా చదవా లనిపించింది.

'ప్యాసైతే కదా' అన్నాను.

'తప్పకుండా ప్యాసౌతావు' అంది జ్యోతిష్కురాలి లాగ. 'మంచిది' అన్నాను.

అప్పుడు వేళ అర్థరాత్రి. పన్నెండుగంటలు. రైలు తనపని నిర్వర్తించుకొంటూంది. మేము మాత్రం నిరల్లరించటము లేదు. నాకు నిదుర వస్తోంది కాని ఆమె మాటలు వింటూంటే నిద్ర చెల్లాచెదరు అవుతోంది. ఏకాదశి అయితే పుణ్యమైనా వస్తుంది. కాని ఈ మాటలవ్వ పుణ్యం లేదు. పురుషార్థం లేదు. నిద్రాభంగం.

'నాకు నిద్దుర వస్తోంది' అన్నాను.

'నిద్దురపో' అంది.

మర్నాడంతా వీపు సలుపుతూనే ఉన్నది. ఆమె మాత్రం పరుపుమీదలాగున నా వీపునకు ఆనుకొని సుఖంగా నిద్ర పోయింది. ఆవిడ కేమి తెలుసు నేను పడ్డ బాధ. మర్నాడు విడిపోయాం.

గాలి మేడలు

by

K. JAGANMOHANARAO, I B.A., BRANCH IV.

'ఇన్ని సంవత్సరాలు కష్టపడినదానికి ఫలితం నేను రాసిన పరీక్షలలో కనిపిస్తుంది. అబ్బ! రాత్రింబవళ్లు కష్టపడి చదివి, చదివి బాగా వ్రాశాను. పరీక్షలందు నాకు ఫలితం ఖాయం అనుకున్నాను.

రాత్రిళ్లు చమురు ఖర్చుపెట్టినదానికి; ఎవరెవరి కాళ్లో పట్టుకుని బ్రతిమాలి చందాలు సంపాదించికొని జీతం కట్టి చదివి రాసినదానికి ఫలితం; నాతలితండ్రుల మనసున కానందకలితం; దానిలో నాసంగీతమిళితం.......'అనుకుంటూ నిద్రపోయాడు చదువుతున్న రామం.

తూర్పు తెల్లవారింది. కిటికిలోంచి చప్పుడైంది. అదిరిపడ్డాడు. దొంగేమైనా చినిగినచొక్కాను దొంగిలిస్తున్నాడేమో నని' గబాలున లేచి చూచాడు. కిటికిఅవతల దభీలు మని దూకినధ్వని వినిపించింది. తటాలున రూము వాకిలి తెరచి చూచాడు.

మట్టి దులుపుకుంటూ లేస్తున్నాడు పరమేశం, చేతిలో పేపరు, ఏడుపుమొఖం.

• 'ఏంరోయ్? జూలియట్ పోయిన రోమియోలాగుంది నీముఖం? పృచ్ఛించాడు రాము.

'రోమియో నీతాడు. నా పరీక్ష పోయిందోయ్?' ప్రశ్నార్థకంగా మొఖం పెట్టాడు రామం.

పేపరు విప్పి తననెంబరు చూపించాడు పరమేశం 'నీవు తప్పించుకొన్నావురా? రామం, నాకు ఆఫీసిక్సులోనే పోయి వుంటుందిరా? నాకు బాగా తెలుసు. ఏందిరా నాకసలు సబ్జక్టు అర్థమైతేకదూ?' దీర్ఘం తీశాడు పరమేశం.

'పూర్తిగ అర్థమైంది. రామునకు తనకష్ట ఫలితం తనకే దక్కింది. ఆహా భలే.

'ఇంతేనటోయ్? ఏమో అనుకున్నాను. certificate రానీ చూద్దాం. దేన్లోపోయిందో? నాకుమాత్రం ఎక్కువ మార్కులు వచ్చివుండవోయ్, బార్డర్లో పాస్ అయి వుంటాను?

'అది కాదులే? నీ నంబరు ఫస్టుక్లాసులో వుంది. నీవెందుకు బార్డర్లో పాస్ అవుతావు? సరేనోయ్. నేను వస్తాను. చావువార్త చల్లగ చెప్ప మన్నారు. కావున మెల్లగ మా అమ్మకు చెప్తా, ముందు, మా నాన్నకు చెప్పానో? మనపని క్లోస్. ఆ వస్తానురా.

'చెయ్యరా' క్రొత్తగ నేర్చుకొన్నాడు మద్రాసులో చదువుతున్న రామం. పరమేశం వెళ్లిపోయాడు. రామం రూములోనికి వచ్చాడు.

'అబ్బ? క్రింద మీదపడి ప్యాస్ అయ్యాను. ఇక ఏమి చేయాలి. ఇంకా చదవాలా? వుద్యోగము చేయవాలా? లేకుంటే నాన్నదగ్గఱకు పోయి వున్న ఎకరం పొలం చేసుకోవాలా? ఏది ఆలోచన పాలు పోలేదు. తటాలున లేచి నాన్నకు ఒక కార్డుముక్కగీకి పారేశాడు పాస్ అయ్యానని, ఉద్యోగంకు అప్లికేషన్ వేస్తానని.

ఠీవిగ లేచాడు. ఠీవిగ వాకిలికి బీగం వేశాడు. ఠీవిగ నడుస్తున్నాడు వీధిలో. గ్రాడ్యుయేట్ రామం. మామయ్య రామయ్యర్ హోటల్లో గర్వంగ అడుగుపెట్టాడు రామం. గబగబ రెండిడ్లీలు, ఒక కప్పుకాఫి సప్లయిచేశాడు పొట్టలోకి. ఇంతలోకి యముల్లాగ ప్రత్యక్షమైంది వానర బృందం. ఏమోయ్ మాకు ఈవేళ టీపార్టీ చేయంది వదలం తెలిసిందా' అంటూ.

తప్పింది కాదు రామంకు. వదిలింది రెండురూపాయలు పాపం: తప్పు తప్పు. రెండువందలు నయాపైసలు?...

నాలు దినాలు గడచిపోయింది సంతోషముగ. కాలేజికి సర్టిఫికెట్లు వచ్చాయన్నారు. కొందరు వాయువేగులు. పరిగెత్తాడు రామం కాలేజీకి.

కాలేజీలో అడుగుపెడ్తూనే, దుర్వార్త తెచ్చాడు దిగంబరరావు. 'తటాలున నీవు ఫైలయ్యావు అనేశాడు. పాపం, రామంమూతి నయాపైస అంతైంది. కాళ్లు నీరసించాయి. మొఖం నల్లగ అయింది. అయితే ప్రక్కనే వున్న ఏకాంబరం పట్టుకున్నాడు.

'కంగ్రాచ్యులేషన్స్ బ్రదర్' అబ్బ వీపు మాడేటట్లు కొట్టాడు' కదిరవేలు.

'ఏంటి ఇది? ఇప్పుడు ఫైలయ్యావన్నాడు దిగంబరం. నీవు పాసయ్యావంటావు నాకేం తెలియలేదు' అగమ్యగోచరంగ ప్రశ్నించాడు రామం.

'ఏమి? నీవుద ఫైలని దిగంబరు చెప్పింది. వాడిదిద పోయింది. నీవు దానే మన Class లో first Class లో pass అయితివి. పండ్లికిలించాడు కదిరివేలు.

'ఏం టన్నావ్, నేను నేరుగా చూశాను రాము నెంబరు 111 పేపర్లోలేదు. Guarentee నొక్కి చెప్పాడు దిగంబరం.

చొక్కామడతల్లోంచి పేపరు బయటికి తీశాడు ఏకాంబరం. ఒక్క దూకుడులో నలుగురు పేపరు చూశారు. First class లో వున్నవి నాల్గు నెంబర్లు. అందులో మొదటిది 111. అబ్బ రామం మూతి రూపాయంతైంది. దిగంబరం మూతి దిగదుడుచుక పోయింది.

గబగబ ఆఫీసులోకిపోయి అరగంటకు చేతిలో సర్టిఫికేటుతో బయట బడ్డాడు గొప్ప యుద్ధములోనుండి వచ్చిన వీరునిలాగ రామం. గబగబ చూచాడు. అరరె అన్నిటిలో ఇన్ని మార్కు లొచ్చాయి. అన్ని 60,70 లు అబ్బ మానాన్న చూస్తే ఎంత సంతోషిస్తాడు.

తర్వాత ఒక్కగంటకు రూము చేరుకున్నాడు. రామం, అప్పటికే రెండు జాబులు రూములో పడి వున్నాయి. మొదటిది అమ్మ దగ్గఱనుండి, చదువయింది గాబట్టి ఇంక పెండ్లి విషయం ప్రయత్నం చేస్తున్నా నని. మంచి కోకిలలాంటి పిల్ల వుందని వ్రాశింది. రెండవది నాన్న రాసినది. ఈయన నేరుగ రమ్మని వ్రాశాడు. తక్షణం పెట్టె బేడ సర్దుకున్నాడు రామం. ఆవాడు సాయంత్రం బయలుదేరబోయే పాసింజరులో ప్రయాణమయ్యాడు రామం.

జెఱ్ఱిలాగ గబగబ ప్రాకిపోతూంది రైలుబండి. కీచురాళ్లు మేమింకా వున్నామని బుజువు చేసుకొనుచున్నాయి. వాయువేగంతో పోతున్నాది ధూమశకటము. రామం మనస్సు కూడ రైలులాగే పరుగెడుతూంది. ఇంటికి పోతాడు. అమ్మ ఒక మాంచి అమ్మాయిని చూసి పెండ్లి చేసి పెడ్తుంది. భలే నేనొక యింటి వాడ్ని కాబోతున్నాను, తెలుసా? అని అందరితో చెప్పా లనుకున్నాడు. కాని అందఱిలో ఒక్కరన్నా తెలిసినవారుంటే కదూ? ఛ, ఛ, రామం కడు పుబ్బిపోతూంది. ఈ విషయం ఎవ్వరితో నన్నా చెప్పాలి. లేకుంటే యింకెట్ల? రామం పొట్టపగిలిపోదూ? హఠాత్తుగ మాంచి ఆలోచన వచ్చింది. గభాలున తల కిటికిలోంచి బయటికి దూర్చాడు. వడివడిగ పోతూన్న రైలు యింజనువంక చూసి. 'ఒసేయ్ నేను పెండ్లాడ బోతున్నాను, తెలుసా? అని అనేశాడు. రైలు జవాబిచ్చినట్లు ఒక గర్జన చేశింది.

పెండ్లికూతుర్ని తను పెండ్లాడబోతున్న అమ్మాయిని చూడా లని రామం చాల అవసరపడుతున్నాడు. నేనూ తొందరగ పోతున్నాను. అన్నట్లు పోతూంది రైలు. వేగంగా పోతూంది రైలు చాలా, చాలా, హా-వేగంగా పోతూంది.

'ఢాంooo...' ఏంటది. అరెరె. పైనున్న పెట్టె నా మీద పడుతున్నాదే. అరెరెరె నా ఎదురుగ ఉన్నాయన క్రిందకు దూకాడేంటి,' అబ్బా, నా తల పగిలిందేంటి? ఇంతకు రైలుకేం ప్రమాదం రాలేదుకదా? అయ్యయ్యో; ఇదేంటి మా పెట్టెలోకి నీళ్లొస్తున్నాయ్ ....

అంతే రామం అనుకున్న దంతా అక్షరాలా నిజం అయింది. నది వంతెనపై పరుగిడుతున్న రైలు హఠాత్తుగ ప్రమాదానికి గురైంది. అందులోనే వున్నాడు మన నాయకుడు రామం. పాపం, ఏ మయ్యాడో ???...?

వారంరోజుల అనంతరం రామంకు వళ్లు తెలిసింది. 'అబ్బ ఇదేంటి నన్ను కట్టేశారు. నా తలకు ఒకకట్టు వుందే? నే నెందుకు ఇక్కడికొచ్చాను? అబ్బా? ఔను? నేను రైలుప్రమాదంలో తగుల్కొన్నాను కదూ? ఆ మాదిరి ఆలోచించుకొంటూ పడుకొని వున్నాడు ఆసుపత్రిలో రామం.

రోజూ నర్సు కోమల వచ్చి ఆహారం, మందు నోట్లో పోసి పోతుంది. కోమలను చూసినరాముకు, రాముని చూచిన కోమలకు మనసులు చలించాయి. ఒకరి నొకరు కండ్లతో పలకరించుకొన్నారు. వారి హృదయ కుసుమాలు వికసించాయి. పిల్లగాలుల్లో చల్లగా ఉయ్యాలలూగాయి.

రెండునెలల అనంతరం రామం ఆసుపత్రినుండి డిస్ఛార్జి అయినాడు. మరుసటిదినం కోమలను పలుకరించాడు. వారి ప్రేమ మొగ్గనుండి పూవయింది. కోమలనొప్పించి వెంబడి తీసుకపోయాడు తన తండ్రిదగ్గఱకు.

అబ్బాయొచ్చా డన్నసంతోషంతో వళ్లు మరచిపోయింది తల్లి. ఈ అమ్మాయెవర్రా? అని ముక్కుపుటా లెగరేసేడు తండ్రి. రామం అన్ని విషయాలు పూసగ్రుచ్చినట్లు చెప్పాడు. చివఱ అమ్మాయిని పెండ్లి చేసుకుంటాను అని ముగించాడు. ఒక పూపున.

'ఇక్కడ ఒకగొప్ప కుటుంబంలో ఒక అమ్మాయిని నిశ్చయం చేసినతర్వాత ఈమాదిరి చేస్తావురా? నా పరువు నలుగురిమధ్య మట్టిపాలు చేస్తావా? అప్రాచ్యుడా? ఏదో ఆ రెండక్షరాలు అయ్యాక మమ్మలను ఉద్ధరిస్తా వనుకున్నాం గాని ఈ విధంగా మమ్మల దుఃఖపెడ్తా వనుకోలేదు. ఇదిగో చెప్తున్నా. ఆ అమ్మాయిని చేసుకుంటే సరి, లేకుంటే ఇదిగో ఒక్క దెబ్బతో చంపేస్తారా నిన్ను గాడిదా అని వేగంతో కఱ్ర ఎత్తాడు తండ్రి.

రామం సన్నిపాతరోగిలా వణికి పోయాడు. కొట్టకు నాన్నా, కొట్టకు. నీమాట వింటాను,' 'పెద్దగఅరచాడు.

నిద్ర పోతున్న రామం పెద్దగ అరుస్తున్నాడు, కొట్టకని, ప్రక్కనే వున్నకదిరివేలు, 'ఏమిరా? ఈవిధంగా అరుస్తావు' అన్నాడు, రామంను లేపి.

అన్ని విషయాలు తెలిపాడు రామం తన క్లాసుమేటు కదిరివేలుకు.

'చంపితివి; ఎవ్వడో నిన్ను దకొడ్తాడని అదిరి పడిద లేస్తిని, అవును గంటద, 4 అయింది' ఇక చదువుదామా! నాళికి దానే, ఇంగ్లీషు.........

సరే? అన్నాడు రామం.

కలలు కలలుగానే వున్నాయి.
రామం పరీక్ష కెళ్లాడు.
కథ బులిటన్ కొచ్చింది

* * *

వయోజనవిద్య

by

T. V. NARAYANA, P. U. C.

వయస్సు ముదిరినజనులకు విద్య గఱపుటకు 'వయోజన విద్య' యందురు. 'మొక్కై వంగనిది మానై వంగునా!' అని కొందరు ప్రశ్నించవచ్చును. 'శైశవేఽభ్యస్తవిద్యానాం'- అను కాళిదాసోక్తిని మరచితిరా! అని కొందఱు ఆశ్చర్యపడవచ్చును. 'విద్య నిగూఢగుప్త మగువిత్తము; విద్య యశస్సుభోగకరి' అను భర్తృహరి వాక్యార్థమును— పెడచెవిని బెట్టుటయా! యని కొందఱు అడుగవచ్చును.—కాని 'ధనమూల మిదం జగత్' అను మాటను వారు మరువ గూడదు. ధనము లేకయే, నిరక్షరాస్యులందరు విద్యాధనము నార్జింపలేకపోయిరి. విద్యాగంధము లేమిచే నిరక్షరకుక్షులు, సంకుచితబుద్ధులై, ప్రభుత్వవ్యవహారములను గమనించలేనివారలై దేశసౌభాగ్యక్షీణతకు ఆస్పదు లగుచున్నారు. అట్టివారు నూటిలో ఎనుబదినలుగురు మనహిందూదేశమున నున్నారని ప్రభుత్వము ప్రకటించి యున్నది. కావున భారతదేశమును నాగరికతాభివృద్ధికి మూల మగునట్లు చేసి శాంతికి నిలయ మగునట్లు చేయవలయు నన్న నిరక్షరాస్యులైనకర్షకులకు, కార్మికులకు విద్య గఱపవలయును. కావున వయోజనవిద్య భారతదేశ నాగరికతకు 'జీవగఱ్ఱ' యని చక్కగ నొక్కి వక్కాణింపక తప్పదుగదా!

ఏదేశమైన అంతర్జాతీయరంగమున తలమానికము వంటిదై యుండుటకు, ఆదేశము సారస్వతముగను, సాంస్కృతికముగను, వైజ్ఞానికముగను, ఆర్థికమును అభివృద్ధి చెందవలెను. అపుడే ఆదేశము 'రామరాజ్య' మనందగును. పై జెప్పిన విషయముల కన్నిటికిని ఆధారభూతమైనది దేశమున 'అక్షరాస్యత'. కావున ప్రభుత్వము అక్షరాస్యులమయముగ జేయుటకు కంకణము కట్టుకొనవలయును. 'విద్యావిహీనః పశుః', అనిగదా! ఆర్యోక్తి;

సూర్యునితో లేచి, హలమును బట్టి, పొలమున కేగి, బలమును బలి యిచ్చి, కర్షకులు, మఱియు కార్మికులు అస్తమయమునకు తమతమ నెలవులకు జేరుకొందురు. కావున వారలకు విద్య గరపవలయు నన్న రాత్రియే సరియైన సమయము. పాఠశాల, కళాశాల విద్యార్థులను రాత్రిసమయమున ఒక్కగంట వ్యవధి జేసికొని, విద్యాగంధ మెరుంగనివారికి విద్యాభిక్ష నొసంగవలయును. సమాజమున గురుస్థానమునకు తుల్య మగునట్టిది వేరొండు లేదు. 'గురుర్బ్రహ్మాగురుర్విష్ణుః' అనిగదా ప్రాచీన శిష్యఘోష!.కనుక ప్రతిపల్లెయందును వయోజనవిద్య వ్యాప్తి గావింపవలెను.

విద్యాలయములయందు 'నిర్గంధకుసుమము'లగునిరక్షరాస్యులకు మాతృభాషలలో చదువుటయు, వ్రాయుటయు నేర్పవలెను. ఇందుమూలముగ పౌరహక్కును నియోగించుకార్యములలోను, రాజకీయవ్యవహారములలోను, ఆస్తిఅప్పువిషయములలోను వారతిజాగరూకులై యుందురు. ప్రపంచరంగమున వెలయు ప్రముఖనాటకపాత్రధారులును, రాజకీయ, సాంఘిక, సాంస్కృతిక పరిస్థితులను వారలకు 'పండు ఒలిచిపెట్టినట్లు,' చక్కగ విప్పి చెప్పవలెను. ప్రభుత్వపరిస్థితులను, ఆశయములను, విశదీకరించవలెను. దీనంజేసి నిరక్షరాస్యులైననిరక్షరాస్యులు గంభీరోపన్యాసమునకు వశులై పోక, యుక్తాయుక్తవిచక్షణజ్ఞానులై మెలగుదురు. కావున ఆ నిరుపేదలు తగవులకై న్యాయస్థానముల కగువ్యయమును తప్పించుకొనవచ్చును. సుఖముగ జీవితనౌకను ప్రశాంత మగునదియందు నడిపింపవచ్చును.

అంతియ కాదు. నిరుద్యోగముచే నీరసించిననిరక్షరాస్యులకు వృత్తివిద్యల నేర్పవలయును. కావున వృత్తివిద్యాలయముల నేర్పరుపవలెను. నూలు వడకుట, బుట్టలు అల్లుట, తేనెటీగలను పెంచి తేనె తీయుట, పశువులను పెంచి పాలు, వెన్న, నెయ్యి వ్యాపారములు చేయుట, నారపని ఇత్యాది వృత్తివిద్యల నలవరింపజేయవలయును. ఇవన్నియు చిన్న విషయములుగ గన్పట్టునే గాని, యవి యార్థికానందమునకు తెన్ను జూపు ననువిషయమును మరువగూడదు.

ఇక ప్రభుత్వము, రేడియోల మూలమునను, చలనచిత్రముల మూలమునను, నీతిబోధకము లగువిషయములను గఱపి నిరక్షరాస్యుల సాహాయ్యమున నైతికాభివృద్ధి చేయవలయును.

ఇట్లు నైతికముగను, ఆర్థికముగను, సాంస్కృతికముగను, సాంఘికముగను దేశమును సర్వతోముఖాభివృద్ధి జేసిన 'సస్యశ్యామల రత్నగర్భ' యని వన్నెకెక్కిన పవిత్రభారతదేశము, శాంతికి నిలయమై, సర్వమానవసౌభ్రాతృత్వమునకు హేతుభూతమై భోగభాగ్యముల కాకరమై, లోకకల్యాణమున కాస్పద మగును.

అల్లసానివాని యల్లిక జిగిబిగి

by

C. LAKSHMANA REDDI, I. B.A.

మనుజుల హృదయములు రుచులు కోరికలు భిన్నములు. ఇవి కాలము ననుసరించి మాఱుచునే యుండును. ఈ సత్య మభిమానకవుల ప్రస్తావనకుఁ గూడ వర్తించును.

ఇంతకు నా యభిమానమును చూఱగొన్న వా డాంధ్ర కవితాపితామహుడు, మనుచరిత్రకర్త, అల్లసాని పెద్దన.

ఆంధ్రకవితాఝురి కే మహాపురుషుడు శ్రీకారము చుట్టెనో కాని యది జనించినది మొదలు నేటివఱకు కొన్నిచోట్ల కృష్ణమ్మవలె నుఱుకలు వేయుచు, మఱికొన్ని చోట్ల గోదావరీమతల్లి వలె గంభీరముగ గదలుచు, గుణగ్రహణైక పారీణుల హృదయములలో నమృత మొలికించుచు ప్రవహించుచునే యున్నది. ఈ ఝురీ గమనములో వీణాగీతికలు వినిపించుచునే యుండును. వేణునాదములు వీనులకు విందు కావించుచునే యుండును. రస తరంగములు నృత్యము సల్పుచునే యుండును. మనుచరిత్ర మీసరిద్గమనమునుండి యుద్భవించినదే!

ఈ ప్రబంధమును దలచినంతనే మనస్స్మృతిపథములో ప్రప్రథమమున మెఱయువారు వరూధినీప్రవరులు. కవి తన బహుముఖ వైదుషిని బ్రదర్శించుట కను వగు కథనే యెన్నుకొన్నాడు. ఉత్తమగాథ నెన్నుకొనుట మహాకవి కుండవలసిన ప్రధానలక్షణములలో నొకటి!

అరుణాస్పదపుర వర్ణనతో కథ ప్రారంభమైనది. ప్రవరాఖ్యు డరుణాస్పదపురవాసి. అతడు మకరాంక శశాంక మనోజ్ఞమూర్తి. వివిధాధ్వర నిర్మల ధర్మకర్మ దీక్షాపరతంత్రుడు. అనారతాధ్యాపన తత్పరుండు- అలేఖ్యతనూ విలాసుడు.—వర్ణనలో నుత్తరకథా సంవిధానవిస్ఫూర్తి భావములు గలవు.

వేవురు వచ్చిరేని వండ నలయనిసోమిదమ్మ సహధర్మచారిణి కాగా, నత డభ్యాగతసేవాపరతంత్రుడై తీర్థసంవాసుల కెదురేగి తెచ్చి సద్భక్తి నాతిథ్య మిచ్చి వారివలన తీర్థమాహాత్మ్యముల దెలిసికొనుచుండెను. ఇట్లుండ నొకనా డాతని గృహము నౌషధసిద్ధు డొకడు పావనము సేసినాడు. విప్రు డాయోగీంద్రు నిష్టమృష్టాన్నకలన సంతృప్తు జేసి 'ఏయే దేశములన్ వసించితిరి, మీ రేయేగిరుల్ చూచినా రాయా చోటులఁగల్గు వింతల మహాత్మా! నా కెఱింగింపవే' యని కుతూహలమున బ్రశ్నించెను.

అందుల కాపరదేశి, 'ఈశ్వర సత్కృప గల్గిన పాదలేప ప్రభావంబునం జేసి పవమానమానస తిరస్కారిత్వరాహంకృతితో పటీరాచల పశ్చిమాచల హిమాచల పూర్వదిశాచనంబుల జరించితి' నని తీర్థయాత్రలవలన ధన్యాత్మగా చేయగోరిన గృహపతి పదయుగళి కొకపసరు రాచెను. తుహినభూధర శృంగశ్యామల కోమల కానన హేమాఢ్య దరీఝరీ నిరీక్షాపేక్ష గలభూమిసురుడు శీతశైలమున కరిగినాడు. ప్రథమాశ్వాసమంత మయినది.

ఈ కావ్యములోని రసవత్తర భాగముల కెల్ల తలమానిక మైనది ద్వితీయాశ్వాసపు గవితయే!

అవ్విప్రుడు హిమాచలదృశ్యముల తిలకింప దొడగినాడు. నిడుద పెన్నెఱిగుంపు జడగట్ట సగరు ముమ్మనుమండు తపము సైకొనినచోటును కాంచినాడు. పుచ్చడీకతనంబు పోబెట్టి గిరికన్య పతి గొల్వ నాయాసపడిన చోటును కనినాడు. తపసి యిల్లాండ్ర చెలువంబు దలచి తలచి మున్ను ముచ్చిచ్చును విరాళి గొన్నచోటును దర్శించినాడు. నలినీబాంధవ భానుతప్త రవికాంత స్యంది నీహారకందళీ చూత్కారపరంపరలు పయిపయిన్ మధ్యాహ్నమున్ దెల్పినవి.

ప్రవరుడు మదిలో 'ఈనగ మహత్త్వ మెన్న బ్రహ్మకునైన తలమే! నే నియ్యెడం గలచోద్యంబుల ఱేపు కన్గొనియెద నే డేగద' నని యనుకొన్నాడు. నీహారవారి బెరసి కరగిపోయిన పాదలేప విషయము నత డెఱుగడు.

పురమున కేగ సమకట్టినాడు. చరణద్వంద్వము రాలేదు. యోచించినాడు. పరిస్థితి యవగత మయినది. 'హా! దైవమా! సిద్ధాపదేశమున నన్నీ ఘోర వనప్రదేశమునకు దెచ్చితివా? తుహినాద్రి యెచ్చట? అరుణాస్పదపుర మెచ్చట? దైవము నను చేల! ఔషధమహత్త్వము నెఱిగిన నేను మాయాద్వారకల కేగక యిటకు రా నేల? బుద్ధిజాడ్యజనితోన్మాదుడను. నిముసము కాననిచో నూ రెల్ల నరయుజనకు డెంత దుఃఖించునో! మనసులో వర్తించుకులకాంత యెంత విలపించునో! నిత్యంబులైన కృత్యముల బాపి, దైవంబ! ; కినుక నిట్లు పారవైచితే మిన్నులు వడ్డచోట'!—ఇప్పట్టున ప్రవరునిపై సానుభూతి చూపనిపాఠకు డరుదు.

ఇట్లింతసేపు దుఃఖించినను నేమి లాభము? ఇలు సేరు నుపాయం బరయవలయును. అడుగులు కదల్చినాడు. పిక శారికాకీర కేకి భృంగ సారసధ్వని తనలోని చంద్రకాంత తరులు ప్రతిశబ్దమీన గంధర్వ యక్షగాన ఘూర్ణిత మగు నొక్కకోన కనుపట్టినది. కనుగొని యది మున్యాశ్రమముగ నుండ నోపు నని, చెంగట కేగి పూవుందీవెల నొప్పు నొక భవనంబును గాంచి, దాని జేర నేగెడువేళ నొక మారుత మొలసినది.

ఆ మృగమదసౌరభవిభవ
ద్విగుణితఘనసారసాంద్రవీటీగంధ
స్థగితేతరపరిమళమై
మగువపొలుపు దెలుపు... మారుతము...'

తెలుంగు పువుదోటలలో నిరతము వీచుచునే యుండును.

ఆ పరిమళముకతన నచ్చోటు జనాన్వితమని చేరబోయి కనెను. ఎవరిని? విద్యుల్లతావిగ్రహ, శతపత్రేక్షణ, చంచరీకచికుర, చంద్రాస్య, చక్రస్తని, నతనాభిని యైన యొక నారీశిరోరత్నమును. అన్నిలింపాబ్జముఖి యమలమణిమయ నిజమందిరాంగణస్థ తరుణసహకార మూలవితర్ది మీద శీతలానిల మొలయ నాసీనయై, తతనితంబాభోగధవళాంశుకములోని యంగదట్టపుకావి రంగువలన శశికాంతమణిపీఠి జాజువారగా, కాయలు తుంగకుచపాళి నత్తమిల్లగా, క్రమకరపంకరుహరత్న కటకఝుణఝుణ ధ్వనిస్ఫూర్తి తాళమానములు గొలుపగా నింపు దళుకొత్త వీణ వాయింపుచుండినది. అల్లసాని వాని వర్ణనల నేవి తప్పించుకొన్నను, తతనితంబములు, ఉత్తుంగకుచములు మాత్రము ధరించక తప్పవు. ఇంతయేల? నలువరాణి ఘనమైన 'రారాపుచనుదోయి,' కడకు వీరరుద్రగజరాట్ శుద్ధాంతముగ్ధాంగనలు గూడ నీకవిదృష్టిపథమును దాటి పోలేదు.

అధరామరుడు నలకూబరసన్నిభుడు. ఆమె కనుగొన్న సురగరుడోరగ నరఖేచర కిన్నర సిద్ధసాధ్య చారణ విద్యాధర గంధర్వకుమారుల చక్కదనంబున గెలువజాలినవాడు. అందుకే యతని నబ్బురపాటుతోడ నయనాంబుజముల్ వికసింప, గుబ్బమెఱుంగు చన్గవ గగుర్పొడువన్ మదిలోన కోరికల్ గుబ్బటిలంగ జూచినది. లేచి కుచంబులుం దురుము లేనడు మల్లలనాడ నయ్యెడం బూచిన యొక్కపోక నునుబోదియం జేరి విలోకనప్రభావీచికలం బరపినది. తరువాత నించుక సంకోచము కల్గినది. అట్టి సుందరుని గన్నందుకు మోదంబు నొందినది. కోర్కులు జనించినవి.

ఆ పంకజముఖికి శరీరమున పులకలంకురితములైనవి. అవి సామాన్యపుం బులకలా! కావు! ఆవిష్కృత మీనాంకానలసూచకధూమాంకురములు.

'నేరకేటియసల్ దెచ్చి నీరజాప్తు
సానఁ బట్టినరాపాడి చల్లి మెదిపి
పదను సుధ నిడి చేసెనో పద్మభవుడు
వీనిఁ గాకున్న కలదె యీమేనికాంతి...'

అని యామె యక్కజంపడినది. ప్రవరుని లోకోత్తర సౌందర్యము వరూధిని హృదయముపై నెంతటి గాఢముద్ర వైచినదో యీ వర్ణన స్పష్టపఱచినది.

అయ్యచ్చర యంఘ్రికటకంబులు మోయ నడ్డంబు నిల్చినది. ప్రవరుడు విభ్రాంతుడైనాడు.

'ఎవ్వతె వీవు భీతహరిణే
క్షణ యొంటిఁ జరించె దోట లే
కివ్వనభూమి భూసురుడ నే
బ్రవరాఖ్యుడ ద్రోవ తప్పితిం
గ్రొవ్వున నిన్నగాగ్రమునకుం
జనుదెంచి పురంబు జేర నిం
కెవ్విధి గాంతు దెల్పఁ గదవే
తెరువెద్ది శుభంబు నీకగున్.'

మిన్నులు వడ్డచోట పారవైవ బడినవాడు. కనబడిన యచ్చరతో నింతకంటె మఱే యేరీతిని భాషించి యుండినను సరిపోవునది కాదు. అల్లసానివాడు నిక్కముగ 'చతురవచోనిధి.'

వరూధిని యే మన్నది? తనకనుగవ మెఱుగు లుబ్బ తాటంకములుం జనుగవయు నడుకగ సెలవి వాఱ నవ్వి

'ఇంతలు కన్నులుండ దెరు
వెవ్వరి వేడెదు భూసురేంద్ర! యే
కాంతమునందు నున్న జవరాండ్ర
నెపం బిడి పల్కరించులా
గింతియ కాక నీ వెఱుగవే
మును వచ్చినత్రోవచొప్పు నీ
కింత భయంబు లే కడుగ
నెల్లిద మైతిమి మాట లేటికిన్.'

అని నర్మగర్భంబుగా బలికి, 'రహిపుట్ట జంత్రగాత్రముల రాల్ గరగించువిమలగాంధర్వంబు మావిద్య, మత్కాంతార సంతానములు నభోవాహినీలహరీశీతల గంధవాహ పరిఖేలన్మంజరీ సౌరభగ్రహణేందిందిర తుల్యంబులు. భూసుర కైతవకుసుమశరాసన! కైకొమ్మా సేదదేఱి యాతిథ్యంబున్? అని భావమును మఱికొంత తేటపఱచినది.

'పోవలయు నింటికి. ఇప్పుడేను రాకుండ నొకండు వచ్చి మఱి యొండునె? భక్తియ చాలు. తల్లీ! మీక సాధ్యముల్ కానము గాన యే నిలు సేరుట కుపాయంబు దెల్పుము' - ప్రవరుని పల్కులు.

భావము నెఱుగని యతనివర్తన లేతన వ్యానసీమను తోపజేసినది. ఇట్లనుటచే ప్రవరుడు శృంగారస్వరూపము నెఱుగనివా డనుట కాదు. కూరిమి సోమిదమ్మ శృంగార వీథుల నన్నింటిని గాకున్నను కొన్నింటి నైనను చూపి యుండును.

'ఎక్కడియూరు కాల్ నిలువ
కింటికి బోయెద నంచు బల్కె దీ
వక్కట! మీకుటీరనిల
యంబులకున్ సరి రాక పోయెనే
యిక్కడి రత్నకందరము
లిక్కడి యీలవలీనికుంజముల్.'

నిక్కము దాచి లాభము లే దనుకొన్నది. 'ధరణీసుర నందన నీపయిం జిక్కె మనంబు నాకు'

ప్రవరుడు వచించినాడు—'వ్రతులై దినముల గడ పెడు విప్రుల గామింప జనునే! మది విచారము వలదే? నేడు నే నిలు సేరకుండిన సమస్తధర్మములు తూలును.'

భావమును బాహిర మొనర్చినను కికురించినాడు. వద నంబున విన్నబా టొదవినది. 'ఓ భావజరూప! ఆవైదిక కర్మనిష్ఠలకు ఫలము మాకవుగిళ్ళ సుఖించుటే కదా! వెన్నవలె కరంగునలివేణుల గౌగిట జేర్చు భాగ్యము లెన్ని భవంబులకు కల్గును?

ఏకపత్నీవ్రతునికి కినుక గలిగినది. 'నీ వన్నయర్థ మెల్ల కాముకు డైనవానికి సరిపోవును. అకాము డిది గణింపడు. ఇంతకు నీ వెఱిగి యుండినచో నగరమార్గమును జూపి పుణ్యమున బొమ్ము.

అప్పలుకులకు వరూథిని యులికిపడినది. పతిత వన తరుకుసుమకేసరంబుల రాల్చునెపంబున పయ్యెద విదిల్చి చక్క సవరించుచు, యంతంతం బొలయుచెలులం దల చూపక యుండ జంకెన వారించుచు నిటు లన్నది. 'ఎందే డెందము కందళించురహిచే నేకాగ్రతన్, ఆయింపే పర బ్రహ్మము, ఆనందో బ్రహ్మ యటన్న ప్రాజదువు నంత ర్బుద్ధి నూహింపుమా!'

వివిధాధ్వర నిర్మలధర్మకర్మ దీక్షా పరతంత్రునికి సిగ్గుతోబాటు వెగటును బొడమినది. వైదికనిష్ఠ పరా కాష్ఠ నందుకొన్నది. నిస్పృహత చెల్వు నొక్కచిఱునవ్వు నవ్వి యనినాడు '— కామశాస్త్రోపాధ్యాయివి నా వ చించెదవు. తర్కము లేల? ఒడల్ తిరమే! చెప్పకు మిట్టి తుచ్ఛసుఖముల్ మీసాలపై తేనియల్.'

సంకోచము వీడి హృదయము నెఱిఁగించినది. కొంత తడవు వాదించినది. నిరసించినాడు. హృదయాబ్జము జల్లనినది. మోము వెల్లనైనది. గద్గదిక వొడమినది మాట లేకపోయినది. వనిత తనంత తా వలచి వచ్చిన చుల్కన గాదె యేరికిన్!

నిర్జరవధూరత్నము వెతలం బెట్టకు మింక నన్నని అనునయాలాపాతి దీనాస్య యై, నీవీబంధ మూడ, రయోద్ధతి నూర్పుల్ నిగుడ, వడిన్ విరులు చింద, కొప్పు వీడి తనూలలత తోడ్తో బులకింపగా, ప్రవరునిపై బడినది. ప్రాంచద్భూషణబాహుమూలరుచితో పాలిండ్లు పొంగార పై యంచుల్ మోవగ కౌగలించినది. అధరం బాసిం చినది.

ఆ ప్రతిసుకు చక్కలిగింతలు!!!

బ్రాహ్మణుడు 'శ్రీహరీ!' యంచు ఓరమో మిడి తదీ యాంసద్వయం బంటి పొమ్మంచు త్రోచినాడు. కలంచునే సతులమాయల్ ధీరచిత్తంబులన్.

త్రోపు వడినందున ఘనలజ్జాపరవశ యైనది. అతికరు ణముగా కన్నుగవన్ ధవళరుచులు కావిగొన నేడ్చి విప్ర కుమారు జూచి యలమటతో 'కృపారహితాత్మక! నీవు త్రోవ నిచ్చోట భవన్నఖాంకురము సోకె కను గొను' మంచు—చూపినది.

'దయావిహీనతం జేసిన పుణ్యము ఫలము నెందునా? భూతదయార్ద్రబుద్ధి లేని నీచదు వేల? మేనక చుట్టరికము జేసిన గాధిపట్టికి కులములో వన్నె తక్కువ యాయెనా? అహల్యాజారు డైనజంభాసురారిని సురలు రాజ్య మేల నీయలేదా?

ఆమె యింత సెప్పినను మనవాడు కిక్కురు మన్నవాడు కాడు. అవ్వనజగంధి మేని జవ్వాదిపసన్ గదంబించునొడ లును బహుశుద్ధిగ గడిగికొన్నాడు. గార్హపత్యవహ్నిని సంస్తుతించి యిలు సేరినాడు.

మనుచరిత్రమందలి మనోరమ వృత్తాంతము, యిందీవ రాక్షుని చరిత మొదలుగాగల తరువాతి కథాక్రమము గూడ తత్తదుచితరీతుల నలరారుచు మిక్కిలి మనో హరముగ నున్నది.

అల్లసానివాడు వరూథినీ ప్రవరుల సంభాషణా వైచి త్రిలో, యనుక్షణ సంభవ వర్ణనలో, కవితాశిల్పమును మూర్తీభవింప జేసినాడు. భారతీదేవి చిరకాలము కన్న కలలను సజీవములుగ జేసినాడు. ఎడనెడ నుచితరీతిని వేదాంతసూక్తుల గ్రుచ్చి శఠకోపయతి శిష్యు డనిపించు కొన్నాడు. ప్రప్రథమప్రబంధకర్త యయ్యు సుకవినిక రముచే సెహబా సనిపించుకొని తదనంతరకవితావాహి నికి మార్గదర్శకు డైనాడు. పెద్దన కవనమే కవనము! పెద్దనవలె కవి సెప్పిన పెద్దనవలె!! పెరవారలు ఎద్దులు, మొద్దులు గ్రద్ద లగుదురు కానీ పెద్దన లగుదురా!!!

తత్ఫలితముగ కోకటగ్రామాద్య నేకాగ్రహారముల బహుమతి వడసినాడు. కృష్ణరాయల స్వహస్తముచేత గండపెండెరము దొడిగించుకొని, తన పల్లకి నెత్తించు కొన్నాడు. ఇట్లుండియు నత డస్వతంత్రుడు కాడు. మను

జాధిపతితో 'ఊరక కృతుల్ రచియింపు మటన్న సాధ్యము కా' దన్న ఘనుడు !

మన మెఱిగినంతవఱ కీతని వ్యక్తిగతజీవితములో గూడ నపశ్రుతులు కానరావు. ఈయన రాయలతో వేటలకు, యుద్ధములకు బోయినధీరుడు. రాయమరణానంతరము గూడ 'జీవచ్ఛవంబ నగుచు బ్రదుకుచున్నాడ' నన్నకృతజ్ఞుడు: విజయనగరముపై దాడి సలిపిన యరిరాజును 'తెరచి నిలుసొచ్చుకుక్కై' యని నోరికొలది దూఱినయభిమానపరుడు. ఇంతియ కాదు. ఇరుకేల దాన మొనర్చిన దానకర్ణుడు. కొమ్ములు తిరిగినకవిచక్రవర్తి.

ఇట్టి సత్కవికంటె సుస్వభావుడు, భాగ్యశాలి మఱొక్కడు లేడన్నచో 'తప్పేమి? యొప్పే' యగును.

పితామహుని వాక్కులు
శిరీషకుసుమపేశలసుధామయోక్తులు
కడ లేనియమృతంపు నడబావిసిరులు.

వరూధినీ ప్రవరాఖ్యుల నెపమున
విద్యుల్లత లై, జిగిబిగిరుచు లై
కవితామోహిని నటనామాధురి
సరిత్తు లై ప్రవహించెను మదిలో
ఓ! అల్లసానివాడా!

ముద్దు లొలుకు నీ పద్దెపునడలను
భావోత్కర్షణ వొంపుసొంపులకు
వన్నెలు దిద్దినభాషారీతిని
తలచి తలచి మది పులకింపగ నిత్తును
నా నమస్సు లివిగోరా?

—By M. S. Swaminathan, P. U. C. Group-A.

भारत में शिक्षात्मक क्रांति

by

M. SURENDRANATH I B. A. BRANCH IV.

लोकतंत्र का ध्येय व्यक्ति का विकास करना है। जब तक लोकतंत्रात्मक समाज के लाखों बच्चे शिक्षा की सुविधा से वंचित रहेंगे और अधिकांश लोग अपढ़ रहेंगे, तब तक वह समाज प्रभावपूर्ण नहीं हो सकता । अगर लोग अपनी परिस्थितियों तथा समस्याओं को भी समझने में असमर्थ हों तो अभिव्यक्ति और उपासना की स्वतंत्रता और मतदान तथा देश की नीतियां निर्धारित करने का अधिकार बिल्कुल व्यर्थ है।

लोकतंत्रात्मक समाज के लोग अपने आधारभूत अधिकारों का ठीक तरह से उपयोग तभी कर सकते हैं जब वे पढ़े - लिखे हों और मिलकर विचार तथा निर्णय कर सकें । इस दृष्टि से शिक्षा की व्यवस्था अत्यंत आवश्यक तथा अनिवार्य है । पश्चिमी देशों के समान ही भारत को भी निःशुल्क तथा अनिवार्य शिक्षा की प्रणाली अपना कर शिक्षात्मक क्रान्ति के प्रथम चरण में प्रवेश करना होगा ।

दूसरी पंचवर्षीय योजना के अंत तक भी हम संविधान के निर्देश का पालन नहीं कर पाएंगे। दूसरी योजना के अंत तक हम ६ से ११ साल तक की उम्र के केवल ६२·७ प्रतिशत तथा ११ से १४ साल तक की उम्र के सिर्फ २२·९ प्रतिशत बच्चों को स्कूली शिक्षा की सुविधा दे सकेंगे। संविधान के निर्देश का पालन करने का दायित्व सरकार पर है । प्रारम्भिक शिक्षा की प्रगति की यह धीमी रफ्तार उसके लिए बड़ी चिन्ता की बात है। इस मामले में स्थानीय सामुदायिक प्रयत्न करने चाहिए और हमारे देशवासियों को शिक्षा विकास के कार्यक्रमों से सम्बद्ध रहना चाहिए । फिर भी प्रारम्भिक शिक्षा के विकास की अंतिम जिम्मेदारी सरकार की ही है, जिसमें केन्द्रीय तथा राज्य सरकारें दोनों आ जाती हैं। संविधान के निर्देश का पालन करने के लिए उन्हें अपने वित्तीय साधनों को जोड़ कर सम्मिलित रूप से कार्रवाई करनी चाहिए ।

स्थानीय निकाय या राज्य सरकारें, अपने सीमित साधनों से प्रारम्भिक शिक्षा का वांछित विस्तार नहीं कर सकतीं। कुछ सरकारें पहले ही अपने पूरे बजट की २० प्रतिशत से भी अधिक रकम शिक्षा पर खर्च कर रही हैं । नए स्कूल खोलने के लिए करों के जरिए और धन प्राप्त करने में उन्हें अवश्य ही बहुत कठिनाई होगी । इसके अलावा, कुछ राज्य आर्थिक दृष्टि से पिछड़े हुए हैं और उनके पास आमदनी बढ़ाने के लिए पर्याप्त प्राकृतिक साधन भी नहीं है। विभिन्न राज्यों में आर्थिक साधनों के अंतर होने के कारण उनके शिक्षा के स्तरों में भी वैसा ही अंतर रखना किसी भी हालत में उचित नहीं माना जा सकता । इसलिए संविधान के निर्देश के समान अवसर प्रदान करने का दायित्व केन्द्रीय सरकार को अपने ऊपर लेना होगा।

सरकार के सम्मुख एक और जटिल समस्या यह है कि हमारी शिक्षा - संस्थाओं में भाषाओं का क्या स्थान होना चाहिए । उचित दृष्टिकोण से कार्य करने से ही इस समस्या का समाधान हो सकता है। अब यह सामान्य तौर पर स्वीकार किया जा चुका है कि मातृभाषा या प्रादेशिक भाषा ही शिक्षा का माध्यम होनी चाहिए। सभी राज्यों ने अपने यहाँ प्रारम्भिक

या माध्यमिक शिक्षा के स्कूलों में मातृभाषा या प्रादेशिक भाषा को शिक्षा का माध्यम बना दिया है। इस मामले में सभी एकमत हैं।

हिन्दी और अंग्रेजी के संबंध में लोगों के मत एक से नहीं है। हिन्दी को राज्यभाषा स्वीकार करने का कारण यह नहीं है कि वह अन्य भारतीय भाषाओं से अधिक प्राचीन या समृद्ध है, बल्कि इसलिए कि अधिकांश देशवासी इसे बोलते और समझते हैं। हमें एक ऐसी भाषा का चुनाव करना है, जो न केवल सरकारी कामकाज में प्रयोग में आए बल्कि जो विभिन्न भाषा - भाषियों के बीच लिखा-पढ़ी और बोलचाल का माध्यम बने।

सर्वसाधारण के लिए शिक्षा का विस्तार होने पर विभिन्न भाषा-भाषी लोगों में परस्पर बोलचाल और लिखा-पढ़ी बढ़ेगी। लोकतंत्रात्मक संस्कृति के विकास केलिए लोगों में सामाजिक सम्पर्क होना अत्यंत आवश्यक है। विभिन्न भाषा-भाषी लोग एक दूसरे से अलग-अलग नहीं रह सकते। आपसी व्यवहार की एक ऐसी भाषा अवश्य होनी चाहिए जिसे सब समझ सकें।

अंग्रेजी भाषा इस आवश्यकता की पूर्ति नहीं कर सकती। बहुत कम लोग अंग्रेजी जानते हैं और उसमें काम कर सकते हैं। लोक-तंत्रात्मक समाज में सरकार के कामों तथा सांस्कृतिक विकास में लोगों का अधिक दखल रहता है। इसलिए यह जरूरी है कि यह कार्य ऐसी भाषा में हो, जिसे सब लोग समझें। इस दृष्टि से हम इसी निष्कर्ष पर पहुँचे हैं कि भारत में सभी बच्चों को हिन्दी पढ़ाई जानी चाहिए। इससे राष्ट्रीय एकता में बहुत वृद्धि होगी।

अंग्रेजी को माध्यमिक स्कूलों में कायम रखने के जोरदार कारण ये हैं:

(१) अंग्रेजी अब केवल एक देश की भाषा नहीं है। अब यह अंतरराष्ट्रीय भाषा बनती जा रही है। अपनी समृद्ध सांस्कृतिक विरासत और परम्पराओं के कारण भारत को अंतरराष्ट्रीय मामलों में बहुत कार्य करने हैं। विश्व-समाज तथा मानवीय सभ्यता के विकास में हम अंग्रेजी भाषा के माध्यम से ही योग दे सकते हैं।

(२) वैज्ञानिक तथा औद्योगिक साहित्य की दृष्टि से भी अंग्रेजी बहुत समृद्ध भाषा है। भारत में अपनी राष्ट्रीय प्रगति करने के लिए तथा देशवासियों के रहन-सहन का स्तर ऊँचा उठाने के लिए विज्ञान तथा औद्योगिक उन्नति का सहारा लेने का निश्चय किया है। हिन्दी या अन्य प्रादेशिक भाषाओं में इन विषयों पर जो साहित्य है, वह बिलकुल नगण्य-सा है। इसके लिए अंग्रेजी भाषा का ज्ञान आवश्यक है।

हाई स्कूल छोडने के समय तक विद्यार्थी को तीन भाषाओं - प्रादेशिक भाषा हिन्दी और अंग्रेजी का ज्ञान हो जाना चाहिए। जिन विद्यार्थियों की मातृ-भाषा हिन्दी है, उन्हें कोई दूसरी भारतीय भाषा सीखनी चाहिए। कई बार यह कहा जाता है कि अन्य विषयों के साथ-साथ तीन भाषाओं के अध्ययन से बच्चे पर पढ़ाई का बोझ बढ़ जायगा। यह डर है, क्योंकि हमारे सामने ऐसे कई देशों के उदाहरण मौजूद है, जहाँ माध्यमिक कक्षा में बच्चों को तीन भाषाएं सीखनी पड़ती हैं। जो भी हो, हमारे जैसे समाज के लिए तीन भाषाओं का ज्ञान आवश्यक है ताकि हम देश की विभिन्न परिस्तिथियों को भली-भाँति समझ सकें और देश की उन्नति में योग दे सकें।

अनुशासन

by

M. LALCHAND JAIN P.U.C. GR. E.

संसार में अनुशासन की सबसे ज्यादा महत्ता है। अगर हम संसार के तटस्थ होकर देखें तो मालूम होगा कि जिस देश में अनुशासन की महत्ता अधिक है वही देश आगे बढ़ा हुआ है। क्योंकि अनुशासन के बिना हम कोई भी कार्य नहीं कर सकते। भारत में अनुशासन की महत्ता कम है। इसी के कारण हम लोग अधिक उन्नति नहीं कर पाये हैं।

विद्यार्थी की पढ़ाई अनुशासन से ही चालू होनी चाहिए। अगर वह यह पाठ सीख लेता ह, तो दूसरे कार्य भी आसानी से कर सकता है। अनुवाशन वह कसौटी है, जिसके बिना मनुष्य पशु के समान है। विद्या, विवेक आदि मनुष्य के गुण हैं लेकिन इनके साथ साथ अगर अनुशासन न हो तो वे सब व्यर्थ हैं।

बहुत कडे अनुशासन का उदाहरण तो सेना में मिलता है। सिपाहियों को अनुशासन का पालन बहुत कड़े ढंग से करना पड़ता है। अगर उनमें अनुशासन न हो तो वह सेना बेकर हो जाती है।

मानव मंगल एवं मानव विकास का ध्यान करके बनाए गये आचरण के नियमों का पालन ही अनुशासन है। जीवन के प्रत्येक क्षेत्र में अनुशासन की आवश्यकता है। कुटुम्ब के प्रेम पूर्व तथा सुचारु-संचालन के लिए भी अनुशासन बहुत आवश्यक है। परिवार के प्रत्येक सदस्य का यह कर्तव्य है कि वह गृहस्वामी की आज्ञाओं का पालन करे। यदि ऐसा नहीं होता तो परिवार में शांति नहीं रह सकती। घर में ही बच्चों को यथार्थ अनुशासन की शिक्षा मिलनी चाहिए।

समाज एवं सभ्यता के विकास के लिए अनुशासन नितान्त अपेक्षित है। असत्यवस्था में भी मनुष्य अपने समुदाय के नियमों का पालन करता है। किसी भी संस्था के लिए अनुशासन की आवश्यकता है।

मनुष्य सामाजिक प्राणी है। समाज में रहकर वह अपने को अभिन्न करता है। उसे कुछ सिद्धान्तों को मानकर ही चलना पड़ेगा। सच बात तो यह है कि अनुशासन ही चरित्र की आधार शिला है। अनुशासन के बिना मनुष्य जीवन में कोई महत्वपूर्ण कार्य नहीं कर सकता। अतएव आरम्भ से ही अनुशासन का अभ्यास करना चाहिए। इसके लिए अपनी मनोवृत्तियों, अभिलाषाओं भावनाओं आदि पर बड़े कठोर नियन्त्रण की आवश्यकता होती है।

Old Students' Corner:

నమోవాకము

by

O. ANANDARAM

భారతావనియంతట బహువిధముల
శ్రేష్ఠతమ మని ప్రఖ్యాతి సెంది వివిధ
విద్యలకు నిలయ మ్మయి వెలయుచుండు
త్యాగరాయ కళాశాల యవని నెమ్మి!

అసమానమై పుణ్య మతిశయిల్లుచు నుండు
వాగ్ఝరీరవములు వఱలుచుండు
నవరసభరిత మాకవనంబు విలసిల్లు
కర్తృత్వగరిమతో ఖ్యాతి సెంది
జటిల మావిజ్ఞానశాస్త్రమం దత్యంత
కౌశల మార్జించి ఘనతతోడ
పాండితీపటిమతో పరిఢవిల్లుచు నొప్పు
పరిశోధనాప్రభావమ్ము మీఱి

యలరునాచార్యులఁ గలిగి వెలయుచుండు
నవని నలనాఁటినాలంద యౌర యిచట
వెలసెనా యనువిభ్రాంతి వెగడుకొనిరె
వేడ్క మీఱంగఁ గాంచినవిబుధు లకును!

విద్వాంసు డైనను బ్రియముగా మితముగా
చాతురితో పల్కు సాగుచుండు
గుణరాశి దీపితగురుమానసుండు నై
రాజిలు నెంతయు రాణ మిగుల
జిల్గుపసందుల వెల్గు సులలితక
వన మల్లు ప్రావీణ్యఫణితి మీఱ
నేర్పుమై దొసగుల నెమకి సూచించి పి
దప ద్రో[illegible]పును ధీరు డతడు

పండితోత్తమహృత్పద్మభానుమూర్తి
సహజమార్దవసౌశీల్యసాహితులను
నలరు నాచార్యషణ్ముఖు డహరహమును
బోలుపు మిగుల బ్రసాదించి ప్రోచుచుండు!

మార్దవంబున హాస్యమాధురి మాటాడి
కౌతుక మొనరించుఘను డతండు
ఎప్పుడు మెప్పించు నింపుగఁ బల్కుచు
మర్యాదభరితు డౌమాన్యు డతడు
అకలంకచరితచే నలరారుచు నతుల
సమ్మోద మొనరించుసరసు డతడు
అలరించు శ్రోతల నాంగ్లమున దన య
సామాన్యవాగ్విలాసమున నతడు

సాత్వికస్వరూపుండు విస్పష్టకోపి
యాత డాచార్యశ్రీరాము డనవరతము
వైవిధ్యముల గృషి యొనర్చ వేడ్కతోడ
వాణి విహరించు నిచటను వాసి గాఁగ!

కలువలజోడు సేయు తెలిగన్నుల
చల్లనిచూపు లెంతయుఁ
కలకలనాదము ల్వెలుగు
కమ్మని వాదరహాసచంద్రికల్
జిలుగుపసందు వెన్నెలలఁ జిందు
ప్రసన్నత నీదు వాక్కులుఁ
చెలువుగ నొప్పు నెంతయు
విశాలము లౌభవదీయభావముల్.

98605
N57.7.36 & 37

విద్య—విత్తము

by

A. MURALIMOHANA RAO.

తే. ధనము వచ్చును పోవును దానికొఱకు, నేడ్చినను రాదు నవ్విన నెగిరి పోదు
కాలమునుబట్టి భాగ్యంబు కల్గుచుండుఁ, గాన కాలంబు బండిచక్రంబుఁ బోలు.

తే. ధనముకొఱ కాశ పడరాదు ధరణియందు, ధనము కలవాఁడు గొప్పంచు ధరణియందు
మానవులు విలోకింతురు మనమునందు, విత్తమునకన్న విద్యయే వేయిరెట్లు.

తే. విద్య నార్జించుటవలన పేరు గాంచ, వచ్చు నున్నతస్థితిఁ బొంద వలను పడును
కాని విత్తముచే నేమి కలుగు మేలు?, దొంగ లెప్పుడో దానిని దోచుకొంద్రు.

Edited and Published by M. K. Shanmugam, M.A., L.T., Sir Theagaraya College, Madras-21.
and Printed by G. Bhavanarayana at the Weldun Press, 146, T. H. Road, Madras-21.